

MAHĀJANAKA JĀTAKA VATTHU.

မဟာဂျနက
ရာတိတော်ကြီးဝတ္ထု

မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၂၇၁ ခု၊ ကပိတလ၊
ခရစ်ယာန်သက္ကရာဇ် ၁၉၁၇ ခု၊ ဇွန်လ ၁ ရက်

PUBLISHED UNDER THE AUTHORITY OF THE

TEXT BOOK COMMITTEE.

RANGOON:

PRINTED AT THE AMERICAN BAPTIST MISSION PRESS,

J. L. SNYDER, SUPT.

1917.

Price 8 Annas.

အဘိုး

မဟာဇနက
ရာတိတော်ကြီးဝတ္ထု
22 Jan '63

MAHĀJANAKA JĀTAKA VATTHU.

မဟာဇနက ရာတိတော်ကြီးဝတ္ထု

မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၂၁၃ ခု၊ တပို့တွဲလ။
ခရစ်ယာန်သက္ကရာဇ် ၁၉၁၃ ခု၊ ဇန်နဝါရီလ။

PUBLISHED UNDER THE AUTHORITY OF THE

TEXT BOOK COMMITTEE.

RANGOON:

PRINTED AT THE AMERICAN BAPTIST MISSION PRESS,
J. L. SNYDER, SUPT.

1917.

နမောတဿဘဂဝတော အရဟတောသမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ။

ဇနေသုအက္ခောဝမဟန္တဟန္တော။ ဝိဒေါသရံသ္မိဟိသုရံသ္မိသံ
သော။ သုခေတ္တပတ္တေ သုခေတ္တော သုခတ္ထိ။ နမတ္ထု တေ။ ဣ
ဏိဿရောမေ။ ။ ဥပေန္နဝဇီရာဂါတာ။

ဇနေသု။ လူတို့၌။ အက္ခော။ နေမင်းသည်။ ဝိဒေါသရံသ္မိဟိ။
အပြစ်ကင်းသောရောင်ခြည်တို့ဖြင့်။ သုခေတ္တပတ္တေ။ ဝိဝနုဋ္ဌာ
ရိအသင်္ချေယျကပ်သို့ရောက်သည်ရှိသော်။ သုခေတ္တော။ ခိုင်ခံ့
သော မြေအတို့ကိုဖြစ်စေလျက်။ မဟန္တဟန္တော။ မဟာအန္တ
ကာရံဝိဒမေန္တောပိယ။ ကြီးစွာသောအဓိကံတိုက်ကိုပျောက်
သကဲ့သို့။ သရံသ္မိဟိ။ ရူပကာယတော်မှ ထွက်လတ်သော
ရောင်ခြည်တော်။ နာမကာယတော်မှ ထွက်လတ်သော မရေ
တွက်နိုင်သော တရားရောင်ခြည်တော်တို့ဖြင့်။ ဇနေသု။ ဘုံသုံး
ပါး၌ ရှိကုန်သော ဝေနေယျတို့၏ သဗ္ဗာန်တို့၌။ မဟန္တ
ဟန္တော။ ကြီးစွာသောအဝိဇ္ဇာတည်းဟူသော အဓိကံတိုက်ကို
ပျက်ဆီးတော်မူတတ်ထသော။ သုရံသ္မိသံသော။ ကောင်း
သော ရောင်ခြည်တော် ချိုးမွမ်းအပ်သော တရားနှင့် ပြည့်စုံ
တော်မူထသော။ ယောဝိဒေါစ။ အကြင်လောကသုံးပါးကိုသိ
တော်မူတတ်သောမြတ်စွာဘုရားသည်လည်းကောင်း။ အတ္ထိ။
ရှိတော်မူ၏။ ဂုဏိဿရော။ ဂုဏ်သတ္တိအပေါင်းတို့ကို အစိုးရ
တော်မူထသော။ သုရံသ္မိ။ မတုန်မလှုပ်သောရောင်ခြည်လည်း
ဖြစ်ထသော။ ယောသံသောစ။ အကြင်သူတော်ကောင်းတို့၏
ဥစ္စာဖြစ်သော ဆယ်ပါးသော တရားတော် မြတ်သည်လည်း
ကောင်း။ အတ္ထိ။ ရှိတော်မူ၏။ သုခတ္ထိ။ မဂ်ဖိုလ် နိဗ္ဗာန် ချမ်းသာ

လျှင် အာရုံရှိထသော။ သုခေတ္တပတ္တေ။ ဗုဒ္ဓုပ္ပါဒကာလဟု ဆို
အပ်သော သာသနာ တော် စက်၌။ ယော သုခေတ္တောစ။ အ
ကြင်ကောင်းမှုကို ပြုသော သူတို့၏ ကောင်းမှုတည်းဟူသော
မျိုးစေ့စိုက်ပျိုးရာ လယ်မြေ ကောင်းသဘွယ်ဖြစ်သော ပရ
မတ္တ သဗ္ဗုတိ အရိယာ သင်္ခါတော် အပေါင်းသည်လည်း
ကောင်း။ အတ္ထိ။ ရှိတော်မူ၏။ သုခဇ္ဈိ။ အကျွန်ုပ်ကို သူကောင်း
ပြုတော် မူပေထသော။ ယော ဂုဏ်သထ ရောစ။ အကြင် ကျေး
ဇူးသခင် အရှင်မြတ်သည်လည်းကောင်း။ အတ္ထိ။ ရှိတော်မူ၏။
ထေသံရတနတ္ထယဂုဏ်နံ။ ထိုရတနာသုံးပါး ကျေးဇူးရှင် ဆရာ
မြတ်တို့အား။ မေမေ။ အကျွန်ုပ်၏။ နမော နမကာရော။ ရှိခိုးခြင်း
သည်။ အတ္ထုဘဝတု။ ဖြစ်စေသတည်း။

လူတို့၌နေမင်းသည်။ အပြစ်ကင်းသော ရောင်ခြည်တို့ဖြင့်။
ဝိဝဇ္ဇဋ္ဌာရိ အသင်္ချေယျ ကပ်သို့ရောက်သည်ရှိသော်။ ခိုင်ခံ့
သောမြေအတိုက်ဖြစ်စေလျက်။ ကြီးစွာသောအဓိကံတိုက်ကို
ပျောက်သကဲ့သို့။ ဂူပကာယတော်မှ ထွက်လတ်သော ရောင်
ခြည်တော်။ နာမကာယတော်မှ ထွက်လတ်သော မရေတွက်
နိုင်သော တရား ရောင်ခြည်တော်တို့ဖြင့်။ ဘုံသုံးပါး၌ ရှိကုန်
သော ဝေနေယျ တို့၏ သဏ္ဌာန်တို့၌။ ကြီးစွာသော အဝိဇ္ဇာ
တည်းဟူသော အဓိကံတိုက်ကို ဖျက်ဆီးတော် မူတတ်ထ
သော။ ကောင်းသောရောင်ခြည်တော်တည်းဟူသော ချီးမွမ်း
အပ်သော တရားနှင့်ပြည့်စုံတော် မူထသော။ အကြင်ဇောက
သုံးပါးကိုထိတော်မူတတ်သော မြတ်စွာ ဆုရားသည်လည်းရှိ
တော်မူ၏။ ဂုဏ်သတ္တိ အပေါင်းတို့ကိုအစိုးရတော်မူထသော။
မတုန်မယှုပ်သောရောင်ခြည်တော်လည်းဖြစ်ထသော။ အကြင်
သူတော်ကောင်းတို့၏ ဥစ္စာဖြစ်သော ဆတ်ပါးသော တရား
တော် မြတ်သည်လည်း ရှိတော်မူ၏။ မဂ်ဖိုလ် နိဗ္ဗာန် ချမ်းသာ
လျှင်အာရုံရှိထသော။ ဗုဒ္ဓုပ္ပါဒ ကာလဟုဆိုအပ်သော သာသ
နာတော်စက်၌။ အကြင်ကောင်းမှုကိုပြုသောသူတို့၏ကောင်း

မှုတည်းဟူသော မျိုးစေ့စိုက်ပျိုးရာ လယ်မြေကောင်းသဘွယ်
 ဖြစ် သော ပရမတ္ထ သဗ္ဗုတိ အရိယာ သင်္ခါတော် အပေါင်း
 သည်လည်းရှိတော်မူ၏။ အကျွန်ုပ်ကိုသူကောင်း ပြုတော်မူပေ
 ထသောအကြင်ကျေးဇူးသခင်ဆရာအရှင်မြတ်သည်လည်းရှိ
 တော်မူ၏။ ထိုရတနာသုံးပါး ကျေးဇူးရှင်ဆရာမြတ် တို့အား။
 အကျွန်ုပ်၏ရှိခိုးခြင်းသည်ဖြစ်စေသတည်း။

ဤဂါထာ၌ထပ်၍ အနက်ပေးသည်ကား။ ဝါကျသိလေသ
 နည်းတည်း။ ပရမတ္ထ သဗ္ဗုတိ အရိယာ သင်္ခါတော် ဟု
 အနက်ပေးရာ၌။ ပရမတ္ထသင်္ခါသာလျှင်အရိယာမဟုတ်။ မဂ်
 ဖိုလ် မရသော သဗ္ဗုတိ သင်္ခါ သည်လည်း အရိယာ မည် ၏
 ဟု စကားရောက် ခဲ့သည်။ အသို့လျှင် အရိယာ မည်နိုင် ပါအံ့
 နည်းဟူခြားအံ့။ ။သောပနအရိယောစတုဗ္ဘိဓေါတိ
 အာစာရ အရိယော ဒဿန အရိယော လိင်္ဂ အရိယော ပဋိဝေ
 ဓ အရိယောတိ။ တတ္ထ မနုဿော ဝါ ဟောတု တိရစ္ဆာနောဝါ
 အရိယာ စာရေ ဌိတော အာစာရအရိယောနာမ။ ပ။ ရူပေန ပန
 ဣရိယာ ပထ ပါသာ ဒိကေန ဒဿနိ ယေန သမ္ပန္နာ ဂတော
 ဒဿနအရိယောနာမ။ နိဝါသနပါရူပနလိင်္ဂဂဟဏေန ပနသ
 မဏသဒိသော ဟုတ္တာဝိစရန္တောဒုဿိလောဟုတ္တာပိလိင်္ဂအရိ
 ယောနာမ။ ဗုဒ္ဓါဒိယော ပန ပဋိဝေဓ အရိယောနာမ။ ။ဟူ၍
 တိကနိပါတ် တိလမုဋ္ဌိဇာတ်တွင်လာသည်။ ။ဤသို့ကျမ်း
 ထာ သောကြောင့်။ အရိယာကား။ အာစာရအရိယာ။ ဒဿန
 အရိယာ။ လိင်္ဂ အရိယာ။ ပဋိဝေဓ အရိယာ ဟူ၍ လေး ပါး
 ပြား၏။ ထို လေးပါး တို့တွင်။ လူ။ တိရစ္ဆာန် တို့ပင် ဖြစ်သော်
 လည်း။ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်လျှင်။ အာစာရ အရိယာ
 မည်၏။ ထိုလူ။ တိရစ္ဆာန် တို့ပင်လျှင်လည်း။ မြတ်သောအကျင့်
 ကို ကျင့်သည် ဖြစ်စေ။ မကျင့်သည် ဖြစ်စေ။ အထင် အမြင်
 အားဖြင့်။ သွားခြင်း နေခြင်း ကြည့်ခြင်း စသည့်ကြည်ညိုဘွယ်
 ရှိလျှင် ဒဿန အရိယာ မည်၏။ ၎င်း ဣရိယာပုတ်၌ ကြည်ညို

ဘွယ် မရှိသည်ပင်ဖြစ်စေ။ ဝတ်ခြင်းရုံခြင်းဖြင့် ရဟန်းတို့နှင့် အသွင်တူလျှင်။ ဒုဿီလစင်စစ်ဖြစ်သော်လည်း ထိင်္ဂအရိယာ မည်၏။ ဘုရားအစရှိသော ပရမတ္ထပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်။ မဂ်ဖိုလ် နှင့် ပြည့်စုံ ခြင်းကြောင့်။ ပဋိဝေဓအရိယာမည်၏။ ယင်းသို့တိ ရုက္ခာန်၊ လူတို့ပင်လည်း။ မိမိတို့အား ထိုက်ရာအကျင့်ကို ကျင့် ကာမျှ။ အာစာရ အရိယာ မည် ထိုသေး၏။ သမ္ဗုဒ္ဓိ သဗ္ဗာ တော်တို့မှာ။ မြတ်စွာဘုရားသည် ပေးတော်မူအပ်သော ဝတ် ခြင်းရုံခြင်းစသော ရဟန်းတို့အသွင်။ သွားခြင်းနေခြင်း ကြည့် ခြင်းစသော ဣရိယာပုတ်တို့၏ ကြည်ညိုဘွယ်။ အဓိသီလအာ စာရ ဂေါစရ ဟုဆို အပ်သော မြတ်သော အကျင့် သီလ ကို ကျင့်ဆောင် တော်မူ သည် ဖြစ် လျက်။ အဘယ် ကြောင့် အရိ ယာ မဖြစ်ထိုက်ရှိအံ့နည်း။ အလွန် အရိယာဟု ဆိုထိုက် တွ၏။ မဂ်ဖိုလ်ကို မျက်မှောက် ပြုသူ မဟုတ်သောကြောင့်သာ။ ပရ မတ္ထသဗ္ဗာတော်ဟုမျှမဆိုရ။ ဥပစာရအားဖြင့်ကား။ သမ္ဗု တိသဗ္ဗာတို့ ကျင့်သော စတုပါရိသုဒ္ဓိ သီလကိုပင်လျှင်။ ပရ မတ္ထ သဗ္ဗာလည်း ကျင့်တော်မူသောကြောင့်။ အကျင့် သီလ တူသည် ဖြစ်၍။ သဒ္ဓိသူ ပစာရ အားဖြင့်။ သမ္ဗုဒ္ဓိ သဗ္ဗာ တို့ ကျင့် အပ်သော သီလသည် မဂ်ဖိုလ်ရခြင်း၏ အကြောင်း ဖြစ် သောကြောင့်လည်း။ ဗလူပစာရအားဖြင့်။ ပရမတ္ထသဗ္ဗာဟု ချ်ပင် ဆိုအပ် ပါသေး၏။ ဤ အကြောင်းကို။ ။သီလဝန္တရ ထုဇ္ဈနော သောတာပုဇ္ဈေယေဝ သင်္ဂဟိတော။ ။ဟု အဋ္ဌက ထာဆရာမိန့်၍ ရှိလေပြီ။ ပရမတ္ထသမ္ဗုဒ္ဓိ အရိယာဟူသော စ ကား၌။ ပရမတ္ထ အရိယာ သဗ္ဗာ။ သမ္ဗုဒ္ဓိ အရိယာ သဗ္ဗာဟု အရိယ သဒ္ဓါကို နှစ်ပုဒ် လုံး၌ စပ်၍ ယူပါ။ ပရ မတ္ထနှင့် ဟည် သော အရိယ သဒ္ဓါဖြင့်။ ဆိုခဲ့ပြီးသော အရိယာ လေး ပါးလုံး ကိုပင်ယူ။ သမ္ဗုဒ္ဓိနှင့်ဟည်သောအရိယာသဒ္ဓါဖြင့်။ အာစာရ။ ဒဿန။ လိင်္ဂ။ ဤသုံးပါးနှင့်ပြည့်စုံသောအရိယာကိုယူ။ ဤသို့ယူ ခြင်းကား။ သက္ခရကထလိကဗွိမ္မက္ခန္ဓာဗွိမ္မက္ခန္ဓိတိဋ္ဌန္တိပဿ

တိဟု။ ရေထဲ၌ ကျောက်စစ်၊ အိုးခြမ်း၊ ငါး၊ လိပ်အပေါင်းတို့
သွားသည်တည်သည်ကိုမြင်၏ဟူ၍။ ကျောက်စစ်မသွားတတ်
ဘဲလျက်။ တဝါကျတည်းဆိုသော်လည်း။ သက္ကဋကထာလိကမ္ပိ
ကိုတိန္ဒြိယနှင့် တွဲစပ်၍။ မစ္ဆဂုဗ္ဗမ္ပိကို စရန္တမ္ပိတိန္ဒြိယနှင့်
လုံးနှင့် တွဲစပ်၍ ယူသကဲ့သို့။ ဤ၌လည်း ယထာဓာတုနည်း
အားဖြင့် တွဲစပ်၍။ ရသင့်ရာအရိယာကို ယူပါဆိုလိုသည်။ စ
ကား ထွက်တိုင်း ဝင့်၍ မျှင်မူ။ အခင်ကြီးသဖြင့်။ ပြီးခဲ့မည် စိုး
သောကြောင့်မဆိုပြီ။ ။ ဤဇနေသုအစရှိသောဥပေဇ္ဇဝဇီရာဂါ
ထာဖြင့်။ ဂန္ဓာရဋ္ဌသုံးပါး တို့တွင်။ အာသိသဗုဗ္ဗက ဂန္ဓာရဋ္ဌ
ကိုပြပြီး၍။ တောင်းပန်သောသူ၏ဆန္ဒအားလျော်စွာ။ မဟာဇ
နက ဇာတ်တော်၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိကိုပါဠိတော်လာတိုင်း။ သိသာ
နာပျော်ဘွယ်ရှိအောင်။ စကားပြေစီကုံးပေအံ့။

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထုနိဒါန်း။

နေမင်း၏ အဆွေ ဖြစ်တော် မူသော မြတ်စွာ ဘုရား သည်။
ကောသလတိုင်း သာဝတ္ထိ ဂြည်ကြီး၏ အနောက်သို့ စည်းငယ်
ယွန်းသော တောင်မျက်နှာ။ ကုလလေးတာ ငါးရာခြားသောအ
ရပ်၌။ ဇေတ မင်း၏ ဥယျာဉ်ကို။ ငါးဆယ် လေးကုဋေ သော
ဥစ္စာတို့ဖြင့်ဝယ်၍။ အနာထဝိဏ်သူဌေးသည် ဆောက်လှူ ကိုး
ကွယ်အပ်သော ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသောအ
ခါ။ တနေ့သ၌ တရားသတင်ဝယ်။ ပရိသတ်အစည်းအဝေး ဖြစ်
ကြ လတ်သော်။ ဂဟန်းတို့သည်။ ဤသို့နိက္ခမ ပါရမီ တော်ကို
ချီးမွမ်းကြကုန်၏။

အရှင်တို့။ လူ သုံးဦး တို့ဆရာ ဖြစ်တော် မူသော မြတ် စွာ
ဘုရားသည်။ မဟာသမတ မင်းမှ ဆင်းသက်၍ ရွှေလက်ထက်
တော်တိုင်။ ထီးရိုး နန်းစည်မင်းဆက် မပြတ် သားမြေးအစည်
အတိုင်း စိုးစံ ကြသော အသမ္ဘန္တိ ခတ္တိယ အနွယ် အမျိုး တော်၌
ဖြစ်သော ဤအတုမရှိသော စည်းစိမ်တော်တွင်။ မင်းဆက်တ
ကာတို့မစံရဘူးသော ရွှေအိုးကြီး လေးလုံးနှင့်တကွ။ ကာလရ
တုဥတုရာသီနှင့်လျော်စွာ အချင်းအပူကို မျှစေတတ်သော နန်း
သုံးဆောင်တို့ဝယ်။ အငွယ်ငွယ်အပြောင်းပြောင်း။ အသောင်း
မကသောမင်းသို့တို့၏အကြီးဖြစ်သောမျောက်သားတော်မင်း
သို့နှင့် အတူတကွစိုးစံတော်မူ၍။ အလွန်ကာမဂုဏ် ချမ်းသာ
ဖြင့်သိမ်မွေ့ နူးညံ့သော ကိုယ်တော် ၌လုံးတော် ရှိသူဖြစ်လျက်။
နိမိတ်လေးပါးကို မြင်ကာမျှဖြင့်။ ကာမဂုဏ် အနှောင်အဖွဲ့ကို
ဖြတ်တော်မူ၍။ အလွန်ကြင်နာစွာသော မျောက်သား တော်
မင်းသို့ကိုမျှမသိစေဘဲ။ ဆန္ဒအမတ်တယောက်ကိုသာအတော်
ပြုတော်မူလျက်။ သဗ္ဗညုတဉာဏ်အလိုငှာ။ မြင်းတော်နှင့်တော

သို့ထွက်ကြွတော်မူ၍။ ရဟန်းပြုတော်မူနိုင်လေသည်ကား။ အလွန်အံ့ဩာဘွယ်ရှိစွာ နိက္ခမပါရမီတော်ကို ချီးမွမ်း၍ နေကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည်။ ဂစ္ဆကုဋိဘုရား နေရာတော်၌ နေတော်မူလျက်။ တရားသဘင်၌ နိက္ခမပါရမီကို ချီးမွမ်းလျက် ရဟန်းတို့ နေသော အကြောင်းကို ထိတော်မူလျှင်။ ဤအကြောင်းကို မှီ၍။ ဤအတ္ထုပ္ပတ်ကို ဟောရသဖြင့်။ ဤမျှ လောက်သော သတ္တဝါ တို့သည်။ အကျွတ် တရားကို ရလေတုံ သည်ဟု မြင်တော်မူသည်နှင့်လျော်စွာ။ ရဟန်းပရိသတ်ရှိရာ တရားသဘင်သို့ ကြွတော်မူ၍။ ခင်း အပ်သော ဘုရားနေရာ၌ နေတော် မူပြီးသော်။ သံသရာဘေးကို ရှုထွေရှိသော ငါ၏ တပည့် သားတော် အပေါင်းတို့။ ယခု ငါမရောက်မှီတွင် သင်တို့ အဘယ် စကားကို ပြော၍ နေကြ သနည်းဟု မေးတော် မူ၏။ ရဟန်းတို့ သည်လည်း။ ဘုန်းတော်ကြီးထွေသော အရှင်ဘုရား။ ယခုကိုယ်တော်၏ နိက္ခမပါရမီတော်ကို အံ့ဩာချီးမွမ်း၍ နေကြ ပါသည်ဟု လျှောက်လျှင်။ မြတ်စွာ ဘုရားသည်။ ငါ၏ တပည့် သားတော် အပေါင်းတို့။ အဆက်ဆက်သော ပါရမီ အထွဋ်အထိပ်ဖြစ်၍။ သဗ္ဗညုတဥဉာဏ်သည် လက်သို့ရောက်လုနီးသော ယခုဘဝ၌။ ငါ ဘုရား၏ မဟာဘိနိက္ခမဂုဏ်ကို မအံ့ဩာလောက်သေး။ ဈေးပါရမီ နှစ်စည်ကပင်။ ယခုကဲ့သို့သော မင်းစည်းစိမ်၌။ ရာဟု လာမိခင်ကဲ့သို့ အလွန်မြတ်သော မင်းသိမ်းနှင့် ထီးနန်း စံလျက်လည်း။ ယခုမြင်သော နိမိတ်လေးပါး ကဲ့သို့မျှ သံဝေဂ မထင်ရှား လောက်သေးသော နိမိတ်ကို မြင်သဖြင့်။ မင်းစည်းစိမ် ၌ ငြီးငွေ့၍။ နန်းတော်၌ တရံတယောက်ကိုမျှ မသိစေရဘဲ ရဟန်းအသွင်ကို ယူလျက်။ ယခု ကဲ့သို့မျှ အဘော် မပါ တယောက်တည်း သာလျှင်။ ဟိမဝန္တာသို့ ရှေ့သွားစည်။ ယခုကဲ့သို့မျှ လွတ်လွတ်မသွားရ။ စည်းစိမ်ဘက် မင်းသိမ်းကြားသိသဖြင့်။ ငါ့နောက်သို့ အစည်တစိုက် ဟိမဝန္တာ တောဝန်းတိုင်အောင် လိုက်လျက်။ နန်းသို့ ပြန်မည် အကြောင်းကို အသွယ်သွယ် အ

ပြားပြား များစွာသော ပရိယာယ်ဖြင့်။ ခုံခုံမင်မင် ဘက်လဲတကင်း ပြားယောင်း တောင်းပန်လျက်လည်း။ ထို အလုံးစုံသော ကာမဂုဏ် ချမ်းသာကို ခံတွင်းနှင့်ကင်းလေပြီးသော တံတွေး ကဲ့သို့ခွဲကွက်ခြင်းမရှိ။ သဗ္ဗညုတဥာဏ်တည်းဟူသောစည်းစိမ် တော်ကိုသာ တောင့်တ ခြင်းဖြင့်။ တောထွက်တော် မူဘူးလေပြီဟု အရှည်ဆက်လျှံ၍ အမြွက် မိန့်တော် မူပြီးလျှင်။ အရဟတ္တဖိုလ်စည်းစိမ်ကိုခံစား၍နေတော်မူလေ၏။

ထိုအခါ ခုဟနိုးတို့သည်။ ဘုန်းတော် ကြီးထွသော တရား ငင်းတရား။ ရှေး၌တောထွက်တော်မူဘူးကြောင်းကို အကျယ် ဟောတော် မူပါ။ တပည့် သားတော် အပေါင်းတို့ သိမှတ် ရ ပါမည်ဟု လျှောက်ထား တောင်းပန် ကြလတ်သော်။ မြတ်စွာ တရားသည်။ တောင်းပန် ခြင်းနှင့် လျော်စွာ။ မဟာဇနကမင်း ကြီး ဖြစ်၍ မိဖုရား ကြီးနှင့် စိုးစံ ခဲ့ပြီး။ တော ထွက်တော် မူ ကြောင်းတွင်ရှေ့သာ ဟောတော် မမူဘဲ။ မဟာ သမုဒ္ဒရာ၌ခပ် ပွန်းလျက်။ ယောကျ်ား တို့၏ လုံ့လကို မလျှော့ ခြင်းကြောင့်။ အကျိုး ထူးကို ခုဘူးကြောင်းနှင့် တကွ အရင်း အမြစ်က စ၍ ဟောရလျှင်။ အလွန်အံ့ဩဘွယ်ရှိသဖြင့်။ ကျွတ်ထိုက်သော ဝေနေယျတို့လည်း။ ထိုကိုမြဲ၍ အကျွတ်တရား ရခြင်း ပရိသတ် အပေါင်းတို့ မှတ်နားရသဖြင့်လည်း။ အလွန်ကျေးဇူး များခြင်း အကျိုးသည် ရှိ၏ဟု သိမြင်တော်မူသည်ဖြစ်၍။ ဝေနေယျတို့၏ အလိုအား လျော်စွာ။ အမြစ်အရင်း မကြွင်းစေရန်။ ကောယံ မဇ္ဈေသဓမ္မသိ။ အစရှိသော ဂါထာတို့ဖြင့် တန်ဆာ ဆင်အပ် သော ဤမဟာဇနကဇာတ်တော်ကိုဟောတော်မူ၏။ ။ဤစ ကား၌။ မဟာဘိနိက္ခမနံဝဏ္ဏယန္တနိသိဒ္ဓိသုဟု တရားသံတင် ၌ တောထွက်တော် မူခြင်းကို ခုဟနိုးတို့ ချီးမွမ်း၍ နေကြ ကုန် သည်သာ သာမည ဆိုသည်။ မည်သို့ ချီးမွမ်းသည်ဟူ၍ မဆို ဖြစ်လျက်။ ထိုသို့ချီးမွမ်း ကြောင်းကို ဆိုလို သည်ကား။ ဝန်း သော အရွက်ကို မြင်သဖြင့်။ ထိုအရွက်၏ အစေ့ သည်လည်း

ဝန်းရုဏ်ဟု ဆခိုင်ရာ သကဲ့သို့။ မြတ်စွာ ဘုရားတို့ မည်သည်လည်း။ အကြောင်းနှင့် လျော်စွာသာ အကျိုးကို ဟောတော်မူသောကြောင့်။ အကျိုး၊ ဒေသနာ တော်ဖြစ်သော မဟာ ဇနကာဝတ္ထုကိုထောက်သဖြင့်။ ထိုဒေသနာတော်၏ ဟောကြောင်းနိဒါန်း ဖြစ်သော ရဟန်းတို့၏ အချိုးအမွမ်း၊ စကားကိုလည်း။ ဝတ္ထုနှင့် လျော်စွာ။ ဤသို့ ချိုးမွမ်းသည် ဖြစ်ရုဏ်ဟု ဆိုလျော်သင့်ခြင်း။ လျှောက်ပတ်တင့်ဟယ်အောင်။ စကားကိုတန်ဆာဆင်လိုက်သည်။

မြတ်စွာဘုရားသည်။ ရဟန်းတို့ ချိုးမွမ်း ကြသည်ကို ထိတော်မူလျက်။ မကြားမသိယောင်ကဲ့သို့ မေးတော်မူလေသည်ကား။ ။ အနန္တပိတထာဂတာပုစ္ဆန္တိ။ အနန္တပိနုပုစ္ဆန္တိ။ ။ ဟူသော ပါဠိတော်နှင့်အညီ။ သိလျက်ပင်မေးတော်မူခြင်း။ သိလျက်ပင် မသိယောင်ကဲ့သို့မမေးနေတော်မူခြင်းသည်။ ဘုရားတို့ ဓမ္မတာဖြစ်၍ သိလျက်ပင် မေးတော်မူသတည်း။ အဘယ်ကို ဆင်ခြင်တော်မူ၍ သိလျက်ပင် မေးတော်မူခြင်း။ မမေးနေတော်မူခြင်းကို ပြုလေဆနည်း ဟူမူကား။ ။ ကာလံဝိဒိတာပုစ္ဆန္တိ။ ကာလံဝိဒိတာနုပုစ္ဆန္တိ။ ။ ဟူသောပါဠိနှင့်အညီ။ သိတော်မူသော်လည်း။ မေး၍အကျိုးစီးပွားများသည်အခါ။ မေး၍ အကျိုးစီးပွား မရှိသည်အခါကို မြင်တော်မူသဖြင့်။ အကျိုးစီးပွား ချားမည်အခါဖြစ်လျှင် မေးတော်မူ၏။ အကျိုးစီးပွား မရှိမည်အခါဖြစ်လျှင် မေးတော်မမူ။ ။ မြတ်စွာဘုရားတို့ မေးတော်မူခြင်း အကြောင်းကား။ ။ တထာဂတာနံ ဇ္ဈိဟိ ကာရဏောဟိ ရဒ္ဓါ ဘဂဝန္တော ဘိက္ခု ပရိပုစ္ဆန္တိ။ ဓမ္မဝါ ဒေသိဿာမသာဝကာနံဝါသိက္ခာပနံ ပညာပေဿာမာတိ။ ။ ဟူသော ပါဠိ တော်နှင့် အညီ။ ဇာတ် ဝတ္ထုစသော အတ္ထုပ္ပတ္တိကို ဟောတော်မူလိုသောကြောင့်လည်းကောင်း။ ရဟန်းတို့အားသိက္ခာပုဒ်ကို ပညတ်တော် မူလိုသော ကြောင့်လည်း ကောင်း။ ဤအကြောင်း နှစ်ပါးတို့တွင်။ တချရသော အကြောင်းပေါ်ရှိ၍ မေး

အပ်သောအခါကြိမ်လျှင်။ အခါကို သိသည့်နှင့် လျော်စွာ မေး
တော်မူ၏။ အကြောင်းပင်ရှိသော်လည်း။ အခါမဟုတ်လျှင်မေး
တော် မမူ။ ဤဇာတ် တော်ကို ဟောတော်မူသော အခါ ကား။
မေးအပ်သော အကြောင်း။ မေးအပ်သော ကာလ ကြိမ်သည်
ဖြစ်၍။ သိတော် မူလျက်ပင် မေးတော် မူလေ သတည်း။ ထိုတ
ရား သဘင်၌။ ဘုရား ကြွတော် မူလာမှ နေ ရာ ခင်း ရ လေ သ
လောဟူမူကာ။ ဘုရားကြွတော်မူလာမှ ခင်းသည်မဟုတ်။ မည်
သည့်အရပ်မှာ မဆို။ ရဟန်းတို့သည် အစည်းအဝေး ပြုသည်
ဖြစ်စေ။ တယောက်တည်းပင်နေသည်ဖြစ်စေ။ အကြောင်းပေါ်
ရှိ၍ လျှောက် ပတ်သောအခါ ဖြစ်လျှင်။ ထို ရဟန်းတို့ ရှိရာ သို့
ရှောင်းတစ် ကြွလာတော်မူတတ် သောကြောင့်။ နေရာတော်
ခင်း၍ အစည်ပင် ထားကြရသည်ဟုမှတ်အပ်၏။ ။ ဤကား
စကားချပ်တည်း။

မဟာဇနက ဇာတ်တော်ကြီးဝတ္ထု။

လွန်လေ ပြီးသောအခါ။ ဝိဒေဟရာဇ်တိုင်း မိမိလာ ပြည်၌။
မဟာဇနက အမည်ရှိသောမင်းသည်မင်းပြု၏။ ထိုမင်း၌အရိဋ္ဌ
ဇနကမင်းသား။ ပေါလဇနကမင်းသားဟူ၍ သားတော်နှစ်ပါး
ရှိ၏။ ထိုနှစ်ပါးတွင်။ သားတော်အကြီးဖြစ်သော အရိဋ္ဌဇနက
မင်းသားအား အိမ်ရှေ့အရာကို ပေး၏။ သားတော် အငယ်ဖြစ်
သော ပေါလဇနက မင်းသားအား စစ်ဘုရင်သေနာပတိ အရာ
ကို ပေး၏။ မဟာဇနက မင်းကြီး သည်။ ကာလ ဂှည်လျားစွာ
မင်းပြု၍။ ဘုန်းကံ အာနုဘော် ကုန်သော အခါ။ ဘဝ တပါး
ပြောင်းလဲလေ၏။ အိမ်ရှေ့မင်းဖြစ်သောအရိဋ္ဌဇနက မင်းသား
သည်။ ခမည်းတော်လွန်လျှင်။ ခမည်းတော်အား ဖုတ်ကြည်း
သဖြိုဟ်ခြင်းကိုပြုပြီးသော်။ မြို့ကိုဆေးသန့်သုတ်သင်တန်ဆာ
ဆင်၍။ အဘအရိပ်အရာဖြစ်သောထီးနန်းကိုသိမ်းမြန်းလေ၏။
အရိဋ္ဌဇနကမင်းသားသည်။ မင်းဖြစ်သောအခါ။ ညီတော်ပေါ
လဇနက မင်းသားအား အိမ်ရှေ့ အရာကို ပေးလေ၏။ ထိုအခါ
အိမ်ရှေ့မင်း၏ အတွင်း ကျွန်ယုံ ဖြစ်သော အမတ်တယောက်
သည်။ တရံ တခုသော အခွင့်၌ ကိုယ့် အလို အတိုင်း မပြည့်
လျှင်။ မိမိအရှင်ဖြစ်သော အိမ်ရှေ့မင်းကို စိတ်တွင်အပြိုးထား
၍။ အရိဋ္ဌဇနကမင်းကြီးထံနန်းတော်သို့ဝင်ပြီးသော်။ အရှင်မင်း
ကြီး။ အရှင်မင်းကြီး ညီတော် အိမ်ရှေ့မင်းသည်။ ကိုယ်တော်
၏ အသက်အန္တရာယ်။ စည်းစိမ်တော်၏ အန္တရာယ်ကို ပြုမည်
ကြံဆောင် ခဲ့သည်။ မပြတ် သတိထားတော် မူပါ။ အကျွန်ုပ်မူ

ကား။ ကိုယ် မှီမိသည့် အရှင် ဖြစ်၍။ အိမ်ရှေ့မင်း၏ အတိုင်း ထက်အလွန်တင့်တယ်ခြင်းကိုအလိုရှိငြားသော်လည်း။ အရှင် မင်းကြီး၏ ရာဇဝတ် တော်ကို စောင့် ထိန်းချွေ့က နေရသူ ဖြစ် သည်နှင့်အညီ။ ကျေးဇူး သစ္စာတော် ရှိတိုင်း။ အရှင်ရန်သူပင် စစ်မှန်လျှင်အမှုကိုမထိပ်ငှက်သာ။ အလိုပါ အလိုထူးမပြုသင့် ဖြစ်၍သာ။ လျှောက်ထားရခြင်း ဖြစ်ပါသည်ဟု ချောစားလေ ၏။ အမတ် စကားကိုကြားလျှင်။ အဓိဋ္ဌဇနက မင်းကြီးသည်။ မည်သို့ မဆို။ ငါ့ညီ ငါ့ကို မကောင်း ကြံသည် သူ မဟုတ် ဟု နှလုံး မူကာသာ နေလိုက်၏။ ထိုအမတ်လည်း အခွင့် မသာ၍ နေပြန် ပြီးလျှင်။ တဖန် အခွင့်သာသော ကာလ၌။ ရှေးနည်း အ ထူလျှောက်ပြန်လေ၏။ မင်းကြီးလည်းမည်သို့မဆို နှလုံးမူကာ သာ နေ လိုက်၏။ ဤသို့ သော နည်းဖြင့် ထိုအမတ် သည် အ ကြောင်းသင့်တိုင်း။ ထိုစကားကို လျှောက်ဖန်များလတ်သော်။ အဓိဋ္ဌဇနကမင်းကြီးသည်။ ဤအမတ်ကား ဤစကားကို တ ကြိမ်သာမဟုတ်။ အကြိမ်အဖန်များစွာ ငါ့အားလျှောက်ထား ၏။ အမတ်လျှောက်တိုင်းပင် ငါ့ညီသည် ငါ့ကို မကောင်းကြံ သည် ဖြစ်ရာ၏ဟု အယူ ရှိသဖြင့်။ ညီတော်အား ချစ်ခြင်း ကို ဖြတ်၍။ ဤပေါလ ဇနက မင်းသားသည် မိမိကျေးဇူး ငါ့တွင် တစုံတခုမျှမရှိဘဲလျက်။ ညီ၏ချစ်ခြင်းဖြင့်။ ငါ့ချစ်၍သူကောင်း ပြုတော်မူသည်။ ကျေးဇူးကိုမျှမထိ ပြုရမည်ထောဟုရာဇမာန် ဖြင့် အမျက် ဝင်လေ သော်။ ကောဇော အတ္ထိန ဇနာတိ။ ဟူ သည်နှင့် အညီ။ မင်းတို့ဆင်ခြင် စူးစမ်း ရာသည် အကြောင်း ရှိပါလျက်။ ဆင်ခြင်စူးစမ်းတတ်သောနိသဗ္ဗဉာဏ်ကိုထန်စွာ သောဇောသ ဆီးကာသဖြင့်။ မဆင်ခြင်မစူးစမ်း။ မေးမြန်းစစ် ဆေးခြင်းကို မပြုဘဲ။ တဘက် စကားနှင့်သာ ယခုပင် ပေါလ ဇနက မင်းကိုဘမ်း။ အိမ်ရှေ့စည်းစိမ်မှ ရှုတ်ချ၍။ သံခြေချင်း အနှောင်အဖွဲ့နှင့် အစောင့်အရှောက်လုံခြုံစွာ အိမ်ဆိုးတခုခုမှာ ထားဟု မြို့ဝန် မြို့ကွပ်တို့ ဆီသို့ မင်းမိန့် ထုတ် ပြန် လိုက်၏။ မြို့

ဝန်ရှိကွပ်တို့လည်း မင်းမိန့်ရှိတိုင်းအိမ်ရှေ့မင်းကို ဘမ်းယူ၍၊
နန်းတော်မှ မနီးမဝေးဖြစ်သော အိမ်ဆိုး တခု၌ သံခြေချင်း အ
နှောင်အဖွဲ့နှင့်အစောင့်အရှောက်လုံခြုံစွာထားလေ၏။

အိမ်ရှေ့မင်းသည် အနှောင်အဖွဲ့နှင့် နေရလေသော်။ ငါ
ကား ခမည်းတော်မရှိသည် နောက်။ နောင်တော် ထီးနန်းကို
ထိမ်းမြန်း၍။ ငါ့ကို အိမ်ရှေ့အရာ၌ ထားသည်မှ ယခုတိုင်။
နောင်တော်ကို ရန်သူ့လုံးထားဖြင့် ဖြစ်မှားမိသော အရာမည်
သည်ဆံလွှာခြင်းမျှငါ့၌မရှိ။ ထိုသို့လျက်။ ယခုငါ့ကိုအကျဉ်း
အမြောင်တား ဘဲသည်မှာ။ ငါ့အား အခြား ကိုးကွယ်ရာ မရှိပြီ။
သစ္စာသေလျှင် ကိုးကွယ်ရာ ဖြစ်တော့သည်ဟု ကြံပြီးလျှင်။ ငါ
သည် နောင်တော်၏ ရန်သူ စင်စစ် ဖြစ်လျှင်။ ဤအိမ်တံခါး အ
နှောင်အဖွဲ့ သံခြေချင်း တို့သည်လည်း မပွင့် မလွတ် စေသ
တည်း။ နောင်တော်၏ ရန်သူစင်စစ်မဟုတ်လျှင်။ ဤအိမ်တံခါး
အနှောင်အဖွဲ့ သံခြေချင်းတို့သည်။ ယခုခဏခြင်း ပွင့်စေလွတ်
စေသတည်းဟုသစ္စာပြု၏။ ထိုအခါထက်ထွစွာသောသန်လျက်
ဖြင့်ဖြတ်၍မှ တခဏခြင်းဖြတ်ခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်ကောင်းသော
သံခြေချင်းတို့သည်လည်း။ သစ္စာ၏ အာနုဘော်ဖြင့်။ ခဏခြင်း
အပိုင်းအပိုင်း ဖြတ်လေကုန်၏။ အိမ်တံခါးသည်လည်း ပွင့်လေ
၏။ ထိုအခါပေါလဇနကမင်းသားသည်။ အနှောင်အဖွဲ့မှလွတ်
သော ဆင်ပြောင်မုန်ယစ်သကဲ့သို့။ မင်းဖြစ်ထိုက်သော ဆုန်း
လက္ခဏာရှိသည်တကြောင်း။ တော်ဖြောင့်သော နှလုံးရှိသည်
တကြောင်း ဖြစ်၍။ အစောင့် အရှောက် ပြုသူ မှစ၍ တရံ တ
ယောက်မျှမာမ်းမဆီးဝံ့ဘဲ။ မြို့မှထွက်သွားသဖြင့်။ တရံသော
ရပ် စွန်ရွာ ငယ်၌ နေလေ၏။ ပစ္စန္ဒရစ် ရွာသူရွာသား တို့
လည်း။ အိမ်ရှေ့မင်းမှန်းကိုသိလျှင်။ စေားကျိုးခွံကြ လေကုန်၏။
အရိဋ္ဌဇနကမင်းလည်း အိမ်ရှေ့မင်းကိုဘမ်းယူခြင်းငှာမတတ်
နိုင်ဖြစ်လေ၏။

ပေါလ ဇနက မင်းသား သည်လည်း အစည် သဖြင့် ပစ္စန္ဒ
ရစ်ရွာဇော်များကို သိမ်းရုံး၍ လက်နက်ပြုပြီးသော်။ ငါအထက်
ကမူကား နောင်တော် ၏ ရန်သူ မဟုတ်။ ယခုမူကား ရန်သူ
လုပ်ရ တော့မည်ဟု ကြံလျက်၊ များစွာသော အလုံးအရင်းနှင့်
မိမိလာပြည်သို့ချီလာလတ်၍၊ မြို့ပြင်မနီးမဝေး၌ သစ်တပ်တည်
ကာ နေလေ၏။ ပေါလ ဇနက မင်းထံ စားထမ်း ရွက် တူးသူ
အမှုထမ်း အမတ်သူရဲ တို့သည် လည်း ကောင်း။ ထိုမှ တပါး
ပေါလ ဇနက မင်းကို မြတ်နိုး ကုန်သော အမတ် သူရဲတို့သည်
လည်းကောင်း။ အိမ်ရှေ့မင်း ချီလာ ကြောင်းကို ကြားလျှင်ပင်၊
မိမိတို့ရှိသော ဆင်ခြင်းစသည် လက်နက်နှင့်တကွ မြို့မှထွက်
လာလတ်၍။ ပေါလဇနကမင်းထံ ဝင်စားလာကြကုန်၏။ ထိုမှူး
မတ်သူရဲတို့ကိုအဖွဲ့ပြု၍ အချို့သော ပြည်သူပြည်သားတို့သည်
လည်း ဝင်စား လာကြ ကုန်၏။ ပေါလ ဇနက မင်းသား သည်။
များစွာသော အလုံးအရင်းရှိပြီးသော်။ ထိုသစ်တပ်၌ နေလျက်
နောင်တော် အရိဋ္ဌဇနကမင်းကြီး၏သို့။ ဤသို့စာနှင့် စေလွှတ်
လိုက်၏။ နောင်တော်အရိဋ္ဌမင်း။ အကျွန်ုပ်သည်နောင်တော်ထံ
အိမ်ရှေ့စည်းစိမ်နှင့် နေသည်ကာလ။ နောင်တော်အား သုံးပါး
သောကံဖြင့် ရန်သူအားထား ဖြစ်မှားမိသော အရာ မရှိ စဘူး။
ယခုမူကား ကျွန်ုပ်သည် ရန်သူမလုပ်လိုဘဲလျက်။ နောင်တော်
ကလုပ်စေလိုသောကြောင့်။ ရန်သူပင်လုပ်ရတော့မည်။ ရွှေထီး
ရွှေနန်းကို သော်လည်း ပေးအပ် မည်လော။ စစ်ပွဲသော် လည်း
ဖြိုင်ဆိုင်မည်လော။ အချက်ကျကျသိရအောင် အမိန့်ရှိတော်မူ
လိုက်။ အကြာအရှည်နေ၍ ကျွန်တော်မျိုး များသာ ပင်ပန်း ကြ
တော့မည်ဟု စာနှင့် ရဲရင့်သော သူတို့ကိုစေလိုက်၏။

ထိုစကားကို ကြားလျှင်။ အရိဋ္ဌ ဇနက မင်းသည်။ ငါသို့
သောမင်းကို စည်လျက်။ ဤစကားကိုဆိုရမည်လောဟု မင်း
မာန်ပေါက်၍။ ပေါလဇနက သည် ထီးနန်းနှင့် သင်း ထိုက်တန်

သလော။ ယခုပင်များစွာသော အလုံးအရင်းနှင့် ထွက်၍။ သင့်
ဦးခေါင်းကိုယူတော်မူမည်ဟုပြန်ဆိုလိုက်၏။

ထိုအခါ နွဲကား ထိုအရိဋ္ဌဇနကမင်း၏ မိဖုရားကြီး ဝင်း
တွင်။ သုရားလောင်း ပရိသဇ္ဈယူ၍။ ကိုယ်ဝန် အရင် အမာရှိ
သတည်း။ အရိဋ္ဌဇနကမင်းသည် ထိုစကားကိုဆိုလိုက်ပြီး
လျှင်။ မိဖုရားကြီးကိုခေါ်၍။ အဘယ်။ စစ်ထိုးခြင်းမည်သည်
ကား ရှုံးအံ့သည် နှိုင်းအံ့သည်ကို မသိ နှိုင်းချေ ဖြစ်သည်။ ယခု
ငါစစ်ထိုး ထွက်ချီတော် မူရမည် ဖြစ်သောကြောင့်။ အခွင့်ကို
နားထောင်၍။ ကိုယ်ဝန်ကို ကောင်းစွာ စောင့်ရှောက် လေ ဟု
မှာထားပြီးသော်။ စစ်အခင်းအကျင်းအလုံးစုံကို ခန့်ထားရရုံး
စေ၍။ လက်နက်စွဲ။ သူရဲ။ သူခက်။ စစ်မှူး။ စစ်ကြပ်။ ဆင်မြင်း။ ရ
ထားစသော များစွာသော အလုံးအရင်းနှင့်တကွ ထွက်ချီလေ
၏။ ပေါလဇနကမင်းလည်း။ များစွာသောအလုံးအရင်းနှင့် အ
ခိုင်အခံ့ခံ့၍ ကျင်းပနှင့်လေ၏။ ထိုမင်း ညီနောင်တို့ စစ်မျက်နှာ
မြင်၍ ထိုးကြလေသော်။ ပေါလဇနကမင်း စစ်သည်များ လက်
နက်တွင်။ အရိဋ္ဌဇနကမင်း အသက် ကုန်လေ၏။ ထိုအခါ အ
ရိဋ္ဌဇနကမင်းကြီး ဆုံးလေလျှင်။ စစ်မှူး။ စစ်ကြပ်နှင့်တကွလက်
နက်စွဲ သူရဲအပေါင်းတို့ကို။ ပေါလဇနကမင်း သိမ်းယူလေ၏။
မိမိလာပြည်အလုံးလည်း။ မင်းကြီးဆုံးခဲ့ပြီဟုအုတ်အုတ်ကျက်
ကျက်ဖြစ်လေ၏။

အရိဋ္ဌဇနကမင်း၏ မိဖုရားကြီးသည်လည်း။ ထိုအကြောင်း
ကိုကြားသိလျှင်။ အမှုမငြိမ်မဝပ် ဆူလောင်ဆဲတွင်။ အလျှင်အ
မြန် ရွှေတိုက်၌ ရွှေစင် ရွှေကောင်း ပတ္တမြား စသော ကျောက်
မျက်ကောင်း တို့ကိုယူ၍။ ခိုင်ခံ့သောပုဆိုးဖြင့် အထပ်ထပ်ရစ်
ထုပ်ပြီးလျှင်။ တောင်းဆိုးတချို့ထည့်ပြီးမှ။ အပေါ်၌ ပုဆိုးခွမ်း
ခင်း၍။ အတန်ငယ် ဆန်စေ့များကို ဖုံးလောက်ရုံ ကြံဖြန့်ကာ။
မိမိမှာလည်း နန်းသုံး နန်းဝတ်ကိုစွန့်၍။ ညစ်နွမ်းသော အဝတ်

ထွေးရှုပ်သော ဆံဦးဖြင့်။ ဆင်းရဲသူအသွင်ကို ယူလျက်။ ထို
တောင်းကို ရှက်ပြီးသော်။ စစ်မျက်နှာ လွတ်ရာ မြောက်တံခါး
ဖြင့် ထွက်သွားလေ၏။ တချံတယောက်သော မြို့သူ မြို့သားရှု
လည်း အသွင်ခြားသည်ဖြစ်၍။ မိဖုရားကြီး ဟုမသိကြလေကုန်။
ပေါလ ဇနကမင်းသည်လည်း။ အထုံးစုံ ပြုဘွယ် ကံစွတို့ကို ပြု
၍။ မြို့ကိုသိမ်းယူပြီးလျှင်။ မိမိလာပြည်၌တီးနန်းစိုးစံလေ၏။

ဤအရာ၌။ အဋ္ဌဇနက မင်းသည် သူကြီးပြုသူတို့ ဂုဏ်
ခြောက်ပါးတွင် ဆင်ခြင်ရာသည် အခွင့်ရှိပေလျက်။ ဆင်ခြင်
စူးစမ်းခြင်းကို မပြုဘဲ။ ဣက္ခနဂုဏ် ချို့တဲ့၍ ဒေါသာ ဝတိယို
လိုက်မှားသဖြင့်။ မပြစ်မှားအပ်သောသူကို ပြစ်မှားမိချေသော
ကြောင့်။ ယောဒဏ္ဍောဒအဒဏ္ဍောသု။ အပဒုဋ္ဌေသုဒုဿတိ။ ဒ
သန္တမညတရံ ဌာနံ။ ဝိပ္ပမေဝ နိဂစ္ဆတိ။ ဟုဟောတော်မူ
သော ဓမ္မပဒ ဟိန္ဒူတော်နှင့်အညီ။ အပြစ်ဒဏ် မထိုက်သူ မပြစ်
မှားအပ်သူတို့၌။ ဒဏ်ဖြင့် ပြစ်မှားကုန်သော သူတို့အား။ ဝေဒ
နံ ဖရုသံ ဟု ဆိုအပ်သော ကြမ်းတမ်းစွာ ဦးခေါင်းနာ စသည်
ရောက်ခြင်း။ ဟာနိ ဟု ဆိုအပ်သော ဥစ္စာ စည်းစိမ် စသည်
ဆုတ်ယုတ် ဆုံးပါးခြင်း။ သရီရဿစ ဘောဒနံ ဟုဆိုအပ်သော
လက်ပြတ်ခြင်း စသည် ကိုယ်အင်္ဂါ ပျက်ခြင်း။ ဂရုကံဝါဝိ အာ
ဗာဓံ ဟုဆိုအပ်သော ကုဋ္ဌနာ အပမာရနာ စသော ဆေး မကု
နိုင်ရာ လေးစွာ အနာ ရောက်ခြင်း။ ဝိတ္တဝိက္ခေ ပဉ္စ ဟုဆိုအပ်
သော ရူးသွပ်ခြင်း။ ရာဇတောဝါ ဥပသင်္ဂ ဟုဆိုအပ်သော မင်း
ဘေး မင်းဒဏ်သင့်ခြင်း။ အတ္တက္ခာနုဉ္စ ဒါရုဏံ ဟုဆိုအပ်သော
ရှုန်ကြမ်းထွ စွာသော သူတပါးတို့ အစွပ်အစွဲကို ခံရခြင်း။
ပရိက္ခယဉ္စဉာတိနံ ဟုဆိုအပ်သော အဆွေအမျိုး ပြုန်းတီးခြင်း။
ဘောဂါနုဉ္စ ပတင်္ဂီနံ ဟု ဆိုအပ်သော စည်းစိမ် အမြွှေ အရံ
ပျက်စီးခြင်း။ အဂါရာနိ အပ္ပိ ဒယျတိ ဟု ဆိုအပ်သော အိမ်ကို
မီးသင့်ခြင်း။ ဤဆယ်ပါးသော အပြစ်တို့တွင်။ တချချသည်
လျင်စွာရောက်၍ သေသည်၏ အခြားမဲ့၌။ ဝရေသိသာ ရောက်ရ

လေ၏ဟု ဟောတော် မူသည်နှင့် လျော်စွာ။ ဝေါလ ဇနက မင်း
ကိုပြုသော ဒဏ်သည်။ မိမိသို့ ပြန်လာ သဖြင့်။ စည်းစိမ်လည်း
ပြန်။ အသက်လည်း ဆုံးရှင်ချေသည်။ ဤကိုထောက်၍။ ယခုအ
ခါ သူကြီးပြုသမျှသောသူ အပေါင်းတို့သည်။ မီးမပွားလောက်
သည့်အမှုတို့၌ ပမာဏ မပြုဘဲ။ သည်းခံခြင်းဟု ဆိုအပ်သော
ခမာဂုဏ်။ သွားခြင်း။ နေခြင်း။ အိပ်ခြင်း။ ဝတ်ခြင်း။ စားခြင်းတို့
၌ သတိပညာ ထက်ကြပ် ဟိခြင်းတည်း။ ဟူသော ဇာဂရိယ
ဂုဏ်။ ခပ်ထိမ်းသောအခွင့်တို့၌ ငယ်သူငယ်သားတို့ထက် နှစ်
ဆထက် သုံးဆထက် ထုံလှ၍ခြင်းတည်းဟူသော ဥဋ္ဌာနဂုဏ်။
အထိုက် အလိုက်ကို ချင့်၍ ဝေဖန် ထုံးစံခြင်းတည်း ဟူသော
သံဝိဘာဏဂုဏ်။ ငယ်သူငယ်သားတို့အား မိမိကိုယ်ကဲ့သို့ သ
နားချစ်ခင် ကြင်နာခြင်းဟု ဆိုအပ်သော ဒယာဂုဏ်။ အလုံးစုံ
သောအခွင့်အရေးတို့ကို တွေးမြော်ခြင်းဟုဆိုအပ်သော ဣက္ခ
နဂုဏ်။ ဤနာယက ဂုဏ် ခြောက်ပါးနှင့် ပြည့်စုံစေကြောင်း
ကောင်းစွာ နှလုံး ထားရာ၏။ ခပ်ထိမ်းသော သူ အပေါင်း တို့
သည်လည်း။ မပြစ်မှားအပ်သော သူတို့အား နှလုံး ဖြင့်မျှ မပြစ်
မှားအပ်ချေဟုမှတ်တုန်ရာ၏။ ။ဤကားစကားချပ်တည်း။

အရိဋ္ဌဇနက မင်း၏ မိဖုရားကြီး သည်။ ထိုမြောက် တံခါး
ဖြင့်ထွက်လေသော်။ မိမိသည် အရပ်တပါး မသွားဘူးသူ ဖြစ်
၍။ ခရီးလမ်းကိုလည်း မသိ။ အရပ် အစွဲအမှတ်လည်းမရှိ ဖြစ်
သဖြင့်။ မြို့မှခွါ၍ ဝေးစွာ မသွားဝံ့ဘဲ။ တဆောင်သော စုရပ်
ထွင် ဝင်နားလျက်။ ဤပြည်မှ အကွာ ယူဇနာ ခြောက်ဆယ်
ထက်၌။ ကာလ စမ္မာနရိုဂ်ပြည်ရှိ၏ဟု ရှေးက ကြားဘူးသည်
နှင့်သာ ထိုပြည်ကို အစွဲ အမှတ်ပြု၍။ ကာလ စမ္မာနရိုဂ် ပြည်
သို့သွားသူတို့ကို ခရီးသွားကြိမ်တိုင်း မေးမြန်းကာ နေလေ၏။
ထိုအခါ မိဖုရားကြီး ဝမ်း၌။ ဘုန်းသမ္ဘာရင် ဖြစ်သော ဘုရား
လောင်း၏အာနုဘော်ဖြင့်။ တာဝဟိသံသနတ်ပြည် ပင်လယ်က
သစ်ပင် ရင်း၌ ခင်းအပ်သော အလျား ယူဇနာ ခြောက်ဆယ်။

အနံယူဇနာ ငါးဆယ်။ ထုတဆယ့် ငါးယူဇနာ ပမာဏဏယ်
 ခေါင်ရန် ပွင့်ကဲ့သို့ ခိုမြန်းသော အဆင်း။ သိကြားမင်း ထိုင်
 လျှင် ခါးတိုင်အောင် နှစ်သော အနူးအညွန့်နှင့် ပြည့်စုံစွာသော
 ပဏ္ဍု ကမ္ဘာလော ကျောက်ဖျာသည်လည်း။ စည်မျက်နှာကဲ့သို့
 တင်းမာခြင်းဖြင့်။ သိကြားမင်း နှလုံးညှိုးနွမ်း ပူပန်အံ့သော
 အခြင်း အရာကို ပြလေ၏။ သိကြားမင်းလည်း။ ငါတည်း ဤ
 စည်းစိမ်မှ ရွှေလျှောလိုသလော။ အဘယ်အကြောင်းကြောင့်။
 ဤသို့သော အခြင်း အရာ ဖြစ်လေ သနည်းဟု ဆင်ခြင်လေ
 သော်။ တပါး အကြောင်းကြောင့် မဟုတ်။ အရိဋ္ဌ မင်း၏ မိဖု
 ရားကြီးသည်။ ယခု မိမိတို့ ထီးနန်း စည်းစိမ် တိမ်းယိမ်း သ
 ဖြင့်။ ဆင်းရဲစွာ သွားရာ လမ်း မပေါက်ရှိ၍။ မိမိ ဝမ်းနွံ သန္ဓေ
 စွဲသူသည် ဘုန်းသန္တာရနှင့် ဖြစ်ခြင်းကြောင့်။ ထိုသူငယ်၏ အာ
 နှဘော်ဖြင့်။ ဤအခြင်းအရာ ဖြစ်ချေသည်ဟု သိပြီးသော်။ မင်း
 ဖြစ်ထိုက်သော ဘုန်းရှိ ယောက်ျား ဖြစ်ပေလျက် မပျက်စီး
 သင့်လေ ကောင်း။ ဤသူငယ် အသက်ရှည်သဖြင့်။ ပြည်သူ
 ပြည်သားတို့အားလည်း များစွာ စီးပွား ဖြစ်လတ်။ ထိုသို့သော
 ယောက်ျားမြတ်ကို အန္တရာယ်မဖြစ်စေခြင်းငှာ။ ငါသွား၍ မစ
 ထိုက်စွပေသည်ဟု ကြံပြီးလျှင်။ ရထားပေါင်းချုပ် ဖန်ဆင်း၍။
 ထိုရထားပေါ်၌ ညောင်စောင်းနေရာခင်းပြီးသော်။ ယောက်ျား
 အို၏ အသွင် ဖန်ဆင်းလျက်။ ရထားကို နှင်၍ မိဖုရား နေရာစ
 ရပ်သို့ ရှေ့ရှုကာသဖြင့်။ စရပ်နားသို့ရောက်လျှင် ရထားကိုတန့်
 လျက်။ ဤအရပ်တွင် ကာလစမ္မာနဂိုရ်ပြည်သို့ သွားလိုသည့်
 သူ ခရီးသွား ရှိသလောဟု အမှတ်မထင် မေးလေ၏။ မိဖုရား
 ကြီးသည် ထိုစကားကိုကြားလျှင်။ ဘိုးအေး။ အကျွန်ုပ်သွားလို
 ပါသည်ဟုဆို၏။ သိကြားမင်း သူအိုလည်း။ ချစ်သို့။ ယင်းသို့
 တပြီးကား ရထားထက်သို့ တက်စွန့်။ ယခုပင် သွားကြကုန်
 အံ့ဟုဆို၏။ မိဖုရားကြီးလည်း။ ဘိုးအေး။ အကျွန်ုပ်ကား ကိုယ်
 ဝန်အရင့်အမာနှင့်ဖြစ်ခဲ့သည်။ ရထားစီးခြင်းငှာ မဝံ့ပါ။ ဤအ

ကျွန်ုပ်၏ တောင်းကိုသာ ရထား၌ တင်ပါရစေတော့။ ရထား
 နောက်က အကျွန်ုပ်လိုက်ပါမည်ဟုဆို၏။ သိကြားမင်း သူအို
 လည်း၊ ချစ်သိဦး။ အသို့ဆိုရသနည်း။ တပါးသူကဲ့သို့ တိုးအေကို
 မှတ်ထင်သလော။ ရထားနှင့်ခြင်း၌ တိုးအေနှင့်တူ၍တတ်သော
 သူမရှိ။ မကြောက်နှင့် တက်သာ တက်ဟု ဆို၏။ မိဖုရားကြီး
 လည်း သိကြားမင်းသူအိုစကားဖြင့်။ ရထားထက်သို့ တက်အံ့
 ဟုရှေ့ရှုလာ၏။ ထိုအခါသိကြားမင်း၏ အာနုဘော်ကြောင့်။ ရ
 ထားသို့ မိဖုရားကြီး တက်ရာ ဖြစ်သော မြေအရပ်သည်။ လေ
 ဖြင့် ပြည့်သော သွားရေနယ်အိတ် ကဲ့သို့။ ပျံ့ပြန့် ကြွ၍ ရထား
 နောက် မြိတ်ကို ထိ လျက် တည်လေ၏။ မိဖုရားကြီးသည်
 လည်း ပြုကတေ့ ထွမ်းမြဲသော ခြေဖြင့် ရထား ထက် သို့
 တက်၍။ ညောင်စောင်း အပြင်ဝယ်ခင်း အပ်သော အိပ်ရာ၌
 လျောင်းမှီကာလျှင်။ ဤအဘိုးကား လူမဟုတ် နတ်စင်စင် မှန်
 ရာသည်ဟု သိလျက်။ နတ်၏ အထွေကို တွေ့ရ ခြင်းကြောင့်။
 အိပ်ပျော်ခြင်းသို့ ရောက်လေ၏။ သိကြားမင်းလည်း ရထား
 နှင့် မိဖုရားကို ဆောင်ယူ၍ နှင်လေသော်။ ခဏခြင်းဖြင့် မိမိ
 လာပြည်မှ ယူဇနာ သုံးဆယ် ကွာသော အရပ်တခု၌ မြစ်နား
 လှိုင်ရောက်သောအခါ။ ရထားကိုတန့်နား၍။ မိဖုရားကြီးကို နှိုး
 ပြီးလျှင်။ ချစ်သိဦး။ ဤမြစ်နား၌ရေချိုးချေလော့။ ရေချိုးပြီးလျှင်။
 သင့်အိပ်ရာဦးခေါင်းရင်း၌ ထားသော ထိုအဝတ်စုံတို့ကို
 ဝတ်ဆင်လျက်။ ရထားတွင်း၌ ထားအပ်သော ထမင်းထုပ်
 မှ ထမင်းဘောဇဉ်တို့ကို ယူ၍ သုံးဆောင်လေလော့ဟု ဆို
 ၏။ မိဖုရားကြီးလည်း အိပ်ရာမှထ၍။ သိကြားမင်းဆိုတိုင်။
 ရေချိုးခြင်း။ ဝတ်စားခြင်းတို့ကို ပြုပြီးသော်။ တဖန်ထိုအိပ်ရာ
 ၌ပင် လျောင်းကာ မှုဖြင့်။ အိပ်ပျော်ခြင်းသို့ရောက်ပြန်လေ၏။
 သိကြားမင်း သူအိုလည်း ရထားကို အပြည်းအသာနှင်၍။ ည
 ချမ်းသောအခါ။ ကာလစမ္မာနဂိုဏ်းပြည်၏ တောင်တံခါးအနီး
 သို့ရောက်လေသော်။ မိဖုရားကြီးကို နှိုး၏။ မိဖုရားကြီးလည်း

နှိုး၍ရှုကြည့် လတ်လျှင်။ မြို့ပြ တန်ဆောင်း။ ပစ္စင်၊ ရင်တာ။ တံ
ခါးမုတ်တို့ကို မြင်သဖြင့်။ ဘိုးအေ။ ဤရှေ့က မြို့ကား။ အတယ်
မြို့နည်းဟုမေး၏။ သိကြားမင်း သူအိုလည်း။ ချစ်သွီးကာလစဉ်
နဂိုရ်ဆိုသည် ဤမြို့ မဟုတ်လောဟုဆို၏။ မိဖုရားကြီး လည်း။
ဘိုးအေ။ အသို့ဆိုရသနည်း။ ကျွန်ုပ်တို့ကြားဘူးသည်မှာ။ ကျွန်ုပ်
တို့ ပြည်မှ ကာလ စဉ်နဂိုရ်ပြည်သည် ယူဇနာ ခြောက်ဆယ်
ကွာ၏ တကား။ နေ့ခြင်းဖြင့် အသို့လျှင် ရောက်နိုင်ပါ အံ့နည်း
ဟု ဆို၏။ သိကြားမင်းလည်း။ ချစ်သွီး ကြားဘူးတိုင်းပင် ယူဇ
နာခြောက်ဆယ်ကွာသည်မှန်၏။ ဘိုးအေမှာမူကား။ ဤအရပ်
၌ ကျင်းကျင်သူဖြစ်၍။ ခရီးမြောင်းကို သိသောကြောင့်။ ယခုနေ့
ချင်း ဤပြည်သို့ ရောက်နိုင်လေသည်ဟု ဆို၏။ ဤသို့ပြောဆိုပြီး
လျှင်။ သိကြားမင်းသည်။ ချစ်သွီး။ သင်မူကား ယခုလိုရာရောက်
ပြီ။ ဘိုးအေမှာမူကား။ သွားရာခရီး ဝေးသေးသည်ဖြစ်၍။ သွား
ရ ဦးမည်။ ဤအရပ်၌ ဆင်း၍ သင်ချစ်သွီးမြို့ တွင်းသို့ ဝင်လေ
လော့ဟု ဆိုပြီးသော်။ မိဖုရားကြီးကို ထိုအရပ်၌ ချထားခဲ့၍။
ရထားဖြင့် မိဖုရားကြီး မျက်စိ ဆုံးလောက်ရုံ တိုင်အောင် သွား
ဟန်မူ၍။ တာဝတိံသာသို့တက်လေ၏။

မိဖုရားကြီး လည်း။ ကာလ စဉ်နဂိုရ်ပြည် တောင် တံခါး
ပြင် မနီး မဝေးတွင်။ တဆောင် သော စရပ်၌ ဝင်နားကာ နေ
လေ၏။ ထို အခါ ထိုပြည်၌။ ဗေဒင် စသော အတတ် တို့ကို
ဆောင်ရွက်၍။ အရပ်မျက်နှာတို့၏ ဆရာအကြီး ပြုလျက်။ ဗြဟ္မ
ဏမဟာသာလဖြစ်၍လည်းကောင်း။ ကျော်စောထင်ရှားခြင်း
ကြောင့် ဥဒိစ္စ ပုဏ္ဏား ဟု ခေါ်ဝေါ်အပ်သော ဒိသာ ပါမောက္ခ
ဆရာကြီးသည် တပည့် ငါးရာအဖြစ် အရှင်တကွ။ ထိုညချမ်း
သော အခါ၌။ ရေချိုး အံ့ဟု တောင်တံခါးဖြင့် ထွက်လာလတ်
၍။ အဝေးကပင်လျှင်။ စရပ်ပေါ်၌ အရွယ်အဆင်း တင့်တယ်
ခြင်းနှင့် ပြည့်စုံစွာသော မိဖုရား ကြီးကို မြင်လေသော်။ မိဖုရား
ကြီး ဝမ်း၌ ပိုက်လျက် ပါသော ဘုရား လောင်း ၏ ဘုန်း အာနု

ဘော် အစွမ်းဖြင့်၊ မြင်သည်နှင့် တပြိုင်နက်ပင်လျှင်၊ ကာလ
 လျားစွာ ကွေကွင်းလေပြီးသော တမိတတည်းပေါက်ဘွား
 သော နှမငယ်ကို ယခုမှ တွေ့ ကြိမ် ရသကဲ့သို့၊ အပြစ် ကင်း
 သော နှမ၏ချစ်ခြင်းဖြင့်၊ ဗြဟ္မဂိုရုမေတ္တာ သက်ပြီးသော်၊ မိမိ
 အငြွေ အရံဖြစ်သော ပုဏ္ဏား လုလင် ဟူ၍ကို လွတ်ရာ ပယ်ခွါ
 စေပြီးလျှင်၊ တယောက် တည်းချင်းစလုပ်သို့ ဝင်၍၊ နှမငွေ့။
 သင် အဘယ် အရပ်သူပါ နည်းဟု မေး၏။ မိဖုရား ကြီးလည်း
 မောင်ကြီး။ အကျွန်ုပ်ကား မိမိသာပြည်ကို အစိုးရသောအရိဋ္ဌ
 ဇနကမင်း၏ မိဖုရားကြီး ဖြစ်သတည်းဟုဆို၏။ ပါမောက္ခဆ
 ရာလည်း။ အဘယ်၊ ထိုသို့ မိဖုရားစည်လျက်။ ဤဝေးစွာသော
 အရပ်သို့ အဘယ် အကြောင်းကြောင့်၊ တယောက်တည်းလာ
 ခဲ့သနည်းဟုဆို၏။ မိဖုရားလည်း မောင်ကြီး။ ဤအရပ်သို့ အ
 ကျွန်ုပ် လာရသည်ကား။ ပေါလဇနက အမည်ရှိသော အိမ်ရှေ့
 မင်းသည် ဤ မည်သော အကြောင်းဖြင့် ထောင်ထား၍၊ အ
 ကျွန်ုပ် ကျေးဇူးရှင် ဆုံးချေ သောကြောင့်၊ ကိုးကွယ်ရာမဲ့ ဖြစ်
 ၍၊ ပဋိသန္ဓေကို စောင့်ရှောက်ခြင်းငှာ၊ တယောက်တည်းချင်း
 ထွက်လာခဲ့လျှင်၊ ခရီးလမ်း အကြား၌၊ ထိုးမင်း တယောက် ရ
 ထားနှင့် လာသည်ကို တွေ့ကြိမ် ပေ သောကြောင့်၊ ထို ရထား
 ရှင်ကိုပင် အမှီပြု၍၊ ဤပြည်သို့ အကျွန်ုပ်ရောက်နိုင်ပါသည်ဟု
 ဆို၏။ ပါ မောက္ခ ဆရာလည်း အဘယ်၊ ဤ ပြည်၌ သင်နှင့်
 တော်စပ်သူ အဆွေအမျိုးတစ်စုံတယောက်ရှိပါ၏ လောဟု မေး
 ၏။ တအေ၊ ဤပြည်၌အဆွေအမျိုးသိက္ခာမဲ့သူတစ်စုံတယောက်
 မှအကျွန်ုပ်မှာမရှိပါဟုဆို၏။ ပါမောက္ခ ဆရာလည်း အဘယ်၊
 ယင်းသို့တပြီးကား။ မရိုးရိပ်လင့်၊ ကျွန်ုပ်သည်၊ ဤပြည်၌ ဗြဟ္မ
 ဏမဟာသာလဖြစ်၍ လည်းကောင်း၊ အလုံးစုံသော အတတ်
 မျိုးတို့ကို တတ်သဖြင့်၊ အရပ်မျက်နှာ တို့၌ နေကုန်သော မင်း
 သား၊ ပုဏ္ဏားသား၊ သူဌေးသူကြွယ်သား၊ အမျိုးလေးပါး တို့၏
 အတတ် သင်ရာဆရာဖြစ်၍လည်းကောင်း၊ ဒီသာပါမောက္ခဆ

ရာဟူ၍ ကျော်စောထင်ရှားသော ပုဏ္ဏားသူကြွယ်ပင်တည်း။ အဝတ်အစား အသုံးအဆောင်ညီငြိမ်းဆင်းရဲမည်ဟူ၍မစိုးရိမ် နှင့်။ နှမရင်း ကဲ့သို့မှတ်၍ ကျွန်ုပ် ကျွေးမွေးပြုရပါမည်။ သင် ကလည်း ကျွန်ုပ်ကို မောင်ကြီးကဲ့သို့မှတ်၍။ ယခု ကျွန်ုပ်ခြေကို တက်သျှက် ကာလ ဂှည်စွာ ကွဲပြီးမှ မောင်ကို မသေမပျောက် တွေ့ရ ပေသည်ဟု မြည်တမ်း ဗိုကြွေး လော့ဟု ဆို၏။ မိဖုရား လည်း ပါမောက္ခ ဆရာ ဆိုတိုင်း။ ခြေကိုဘက်၍ သည်းစွာ ဗို ကြွေးလေ၏။ ပါမောက္ခ ဆရာလည်း။ ငါ့နှမကို ယခုမှ မသေ မပျောက်တွေ့ရ တော့ သည်ဟု ဗိုကြွေး လေ၏။ နှစ်ဦး သော သူတို့၏ဗိုကြွေးသံကို ကြားလျှင်။ တပည့်ပုဏ္ဏား လုလင်ဖျိုတို့ သည် စရပ်သို့ စည်းဝေးလာကြ၍။ ဆရာ။ အဘယ်ကြောင့် ဗို ကြွေး ဘိသနည်းဟု မေးကြကုန်၏။ ပါမောက္ခ ပုဏ္ဏားလည်း။ အမောင်တို့။ နှစ်လ ဂှည်စွာ ကွဲလေ ပြီးသော ဤ ငါ့နှမကို ယခု မှ မသေမပျောက် တွေ့ရပြန် သောကြောင့်။ နှလုံး ကြည်နူးခြင်း ဖြစ်၍ ဗိုရ တော့သည်ဟု ဆိုလျှင်။ တပည့်လုလင်ဖျို တို့လည်း။ ဆရာ။ ကွဲလေပြီးသော ပေါက်ဘော် ဆွေမျိုးကို တွေ့မြင်ရ ပေ သည် ကား အလွန် ကောင်း ၏။ ဆောင်ရွက်ရန် ဂှိသည်ကို အ ကျွန်ုပ်တို့ ဆောင်ရွက်ပါအံ့။ စိုးရိမ်တော်မမူလင့်ဟု ဆိုကြကုန် ၏။ ပါမောက္ခပုဏ္ဏားလည်း အမောင်တို့။ ငါ့နှမစီးရန်။ အိမ်မှာ သွား၍ ရထားပေါင်းချုပ်ကို ယူချေဟု စေလွှတ်လိုက်သဖြင့်။ ယူစေပြီးလျှင်။ ရထား ပေါင်းချုပ်ထက်၌ မိဖုရားကို နေစေပြီး သော်။ ပုဏ္ဏားမအား ငါ့နှမအဖြစ်ကို ပြော၍။ ပြုရာ ဆောင်ရာ သည့် ဝတ်တို့ကိုပြုလျက် ကောင်းစွာ ငါ့နှမကို သိမ်းပိုက် နှင့် ဘိဟု။ ငါ့မှာလိုက်ကြောင်းကို ဆိုလေဟုမှာထားပြီးလျှင်။ မိဖု ရားကို မိမိအိပ်သို့ပို့စေ၏။ ပုဏ္ဏားမလည်း။ မိမိအိပ်သို့ မိဖုရား ရောက်လာသဖြင့်။ ပါမောက္ခဆရာ မှာလိုက်ကြောင်း အလုံးစုံ ကိုကြားလျှင်။ ငါ့ယောက်မကို တွေ့ရပေသည်ဟု ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ ကြိုဆို၍။ နံ့သာရေဖြင့် ချိုးစေလျက်။ ကောင်းမြတ်

သော အိပ်ရာနေရာတို့ဖြင့် ချပေးပြုရ သိမ်းပိုက် ကာထားနှင့်
လေ၏။ ပါမောက္ခဆရာလည်း ရေချိုးပြီးသော် တပည့်လုလင်
မျှ အပေါင်းဖြစ်လျက် မိမိအိပ်သို့ပြန်လာလတ်၏။ ထမင်းစား
သော အခါ၌လည်း။ ငါ့နှမနှင့် အတူစားအံ့ ခေါ်လိုက်ပါဟု ဆို
၍ မိဖုရားနှင့် အတူ စား၏။ ပါမောက္ခ ဆရာလည်း နှမရင်း ကဲ့
သို့သော ချစ်ခြင်းဖြင့် အိပ်တွင်း၌သာ နေစေလျက်။ မိဖုရားကို
ကောင်းစွာမွေးကျွေးပြုရလေ၏။

ထိုအခါ။ ပါမောက္ခ ဆရာအိပ်သို့ ရောက်၍ ကာလ မမြင့်မှီ
ပင်။ မိဖုရားကြီးသည် ရွှေအဆင်းကဲ့သို့ ရှုချင်သွယ် အဆင်း
နှင့် ပြည့်ရသော ဆုရားလောင်းကို သွားမြင် လေ၏။ ထိုသတို့
သားအား အမည်မှည့် အံ့သော နေ့၌။ မိဖုရားသည် တပါး
သော အမည်ကို မမှည့်မူ၍။ တိုးတော် မင်းကြီး၏ အမည်ဖြင့်
ပင်လျှင်။ မဟာဇနက သတို့သား ဟူသော အမည် ကို မှည့်
လေ၏။

ဤမဟာဇနက ဟူသော အမည်သည်။ ရှဉ့်အမည် အနွတ္တ
အမည်နှစ်ပါးတို့တွင်။ တိဿ ခတ္တ အမည်တို့ကဲ့သို့ ပိပြိုတ်မ
ပြုကောင်းသော အမည်မဟုတ်။ ပိပြိုတ်ပြုကောင်းသည် ဖြစ်
သောကြောင့်။ အနွတ္တအမည်တည်း။ ပိပြိုတ်ပြုသော်ကာ။ ။
မဟာဇနဟိ ကနိတဗ္ဗော နန္ဒိတဗ္ဗောတိ မဟာဇနကော။ ။
ယောရာဇ ကုမာရော။ အကြင်မင်းသားကို။ မဟာဇနဟိ။ လူ
အပေါင်းတို့သည်။ ကနိတဗ္ဗော နန္ဒိတဗ္ဗော။ ချစ်နှစ်လိုအပ်၏။
ဣတိတတ္ထာ။ ထိုသို့တိုင်းသားပြည်သူ လူအပေါင်းတို့ချစ်နှစ်လို
အပ်သော သတ္တိကြောင့်။ သော ရာဇ ကုမာရော။ ထို မင်းသား
သည်။ မဟာဇနကော။ မဟာဇနကမည်၏။ ။ ကိတန္တသ
မာသ်ပိပြိုတ်။ ။ မဟာဇနသဒ္ဓါပပဒကနိဓာတ်။ ကိပစ္စည်း။ ။
ကနိဓာတ်၏ အရ ကတ္တတ္ထ ကြိယာ ကား။ မိတဆွေ မျိုးအစ
ရှိသော တိုင်းသားပြည်သူ လူအပေါင်းတို့၏ ချစ်နှစ်လိုခြင်းဟု
ဆိုအပ်သော အကျိုး ပစ္စယုပ္ပန် ဖြစ်သော ပိတိသဟဂုတ် ဇော

စိတ္တုပ္ပါဒ်သည် မချအေးဖြင့် ရ၏။ ကမ္မတ္တကြိယာကား။ ထို
 ဇောစိတ္တုပ္ပါဒ်၏ အကြောင်းအာရမ္မဏပစ္စည်း ဖြစ်သော မင်း
 သား၏ အဆင်းသဏ္ဌာန် ဘုန်းကြွယ် လက္ခဏာ ဇာတိမဟတ္တစ
 သောဂုဏ်သည် ဖလူပစာရတ္တအားဖြင့် ရ၏။ ကိပ္ပပစ္စည်း၏အရ
 ကား။ ထိုမချဖလူပစာရတ္တတို့ဖြင့်မှတ်အပ်သောဂုဏ်အမည်
 သတ္တိတို့၏ တည်ရာ ဂုဏေ အာဓာရ သတ္တိမန် ဖြစ်သော နန်း
 ညွန့် နန်းလျှာ ဘုန်းပညာ လက္ခဏာ ကောင်းရှင် ဖြစ်သော မင်း
 သားရ၏။ ။ ဤကားစကားချပ်တည်း။

ထို မဟာဇနက မင်းသား သည် လိမ္မာ လောကံသော အ
 ရှုပယ်သို့ ရောက်လတ်သော်။ တပါးသောသူငယ်တို့နှင့် ကစား
 ကြသောအခါ။ သူငယ်တို့သည်။ မိမိတို့အလိုနှင့်မဆိုင်မိလျှင်။
 သူငယ်တို့ ဓလေ့ အားဖြင့်။ ဘုရား လောင်းကို မနာ လိုအောင်
 ချွတ်ချယ်ကြကုန်၏။ ဘုရားလောင်း မင်းသားလည်း ဘေးတိုး
 မှဆင်းသက်၍မပျက်သောထီးနန်းရှင်သာ။ မြေး။ မြစ်မြစ်ခြင်း
 ဇာတိဂုဏ်။ တပါးသော သူငယ်တို့ထက် သာ၍ ခွန်အား ကြီး
 ခြင်းကာယဗလဂုဏ်။ ဤအကြောင်းနှစ်ပါးပေါင်းရှက်၍။ မာန်
 ခက်ထန်ခြင်းရှိသဖြင့်။ သူတပါးရင်းကားသည်ကို သည်းမခံ
 နိုင်ဘဲ။ ထိုချွတ်ချယ်သည့် သူငယ်တို့ကို ဖြန်၍ ထက်စားမချေ
 ဝံ့အောင်။ နာကျင်စွာ တွန်းထိုး ဂုတ်ခတ် လိုက်၏။ ထိုသူငယ်
 တို့လည်း နှုတ်ဖြင့်မျှဆဲဆိုခြင်းကိုမပြုဝံ့ဘဲ။ ငိုကာသာနေရကြ
 ကုန်၏။ သူငယ်မိဘတို့သည် သား ငိုသည်ကို ကြားမြင်သဖြင့်
 လာ၍။ အဘယ်သူသတ်သနည်းဟုမေးလျှင်။ သူငယ်တို့သည်
 မိဘကိုအမှီရမှ။ ဤမုတ်ဆိုးမသား ငါ့ကို သတ်သည်ဟု ပြော
 ကြကုန်၏။ မုတ်ဆိုးမသား ဟူသောစကားကိုကြားလျှင်။ မင်း
 သားသည် ဤ သူငယ်တို့ကား ငါ့ကို မုတ်ဆိုးမသား ဟု နှိပ်
 စက်၍ဆိုဘိ၏။ အကယ်ပင်ငါသည် မုတ်ဆိုးမသားဟုတ်လေ
 သလော။ ငါ့အမိကိုငါမေးဦးအံ့ဟု ကြံလျက် တနေ့သန္တံ။ မယ်
 တော်ကို မိခင်။ အကျွန်ုပ်အဘကား အသူနည်းဟုမေး၏။ မယ်

တော်လည်း သား နှလုံး မသာ ရှိအံ့စိုး၍။ မှန်တိုင်း မပြော ခဲ။
 ချစ်သား။ ဤ ဝါမောက္ခ ဆရာသည် မောင့်ဘ ပင်တည်းဟု ဆို
 ၏။ ဆုရားလောင်းမင်းသားလည်း။ အမိစကားကိုယုံကြည်၏။
 နောက်တဖန် သူငယ်တို့နှင့် ခိုက်ရန် ဖြစ်ပြန်သဖြင့်။ ရှေးနည်း
 အတူ မုတ်ဆိုမ သားတည်းဟု သူငယ်တို့ ဆိုသောအခါ။ အ
 ဘယ်ကြောင့် သင်တို့ ငါ့ကို မုတ်ဆိုမသားဟု ဆိုကြသနည်း။
 ဤ ပုဏ္ဏား သူကြွယ်သည် ငါ့အဘ မဟုတ်လောဟု ဆို၏။ သူ
 ငယ်တို့လည်း သင်တို့ သားအမိကား တပြည် တရပ်ကလွင့်
 ပါး၍။ ဤငါတို့ပြည်သို့ ရောက် လာသူ တကား။ ဤပုဏ္ဏား သူ
 ကြွယ်နှင့် သင်အဘယ်တော်စပ်သနည်းဟု ဆိုကြကုန်၏။ ထို
 စကားကိုကြားလျှင်။ ဆုရားလောင်းသည် ဤသူငယ်တို့ကား
 ယခုငါ့ကိုဤသို့သော စကားဖြင့် ဆို၏။ ထိုသူငယ်တို့စကား
 ပင် ဟုတ်ရာမည်မထိ။ ငါ့အမိသည် မိမိတို့ မိန်းမမာန်ဖြင့်။ ငါ
 အား ဟုတ် မှန် တိုင်း မပြော သည် ဖြစ် ရာ၏။ ငါ့သို့ သော
 ယောကျ်ား ကိုစင်လျက်။ ဟုတ်မှန်တိုင်း ငါ့အမိ မပြော နေရ
 မည်လောဟု ကြံလျက်။ မယ်တော်မှာလည်း သား တယောက်
 တည်းသာ ဖြစ်သည်နှင့်။ ဆုရားလောင်း သည် နို့ဖို့ချိန် အရွယ်
 ဟူ၍မရှိပြီ။ မယ်တော်ရင်ကြား၌သာကြီးရခြင်းကြောင့်။ တနေ့
 သ၌ မယ်တော်၏ သားမြတ်စွန်းကို ကိုက်လျက်။ မိခင်။ ကျွန်ုပ်
 အဘကို မှန်တိုင်း ပြောလော့။ မှန်တိုင်းမပြောလျှင်။ သားမြတ်
 စွန်း ကို ပြတ်အောင် ကိုက်မည် ဟု ဆို ၏။ မယ်တော်လည်း
 လှည့်စား၍မပြောဝံ့သောကြောင့်။ ချစ်သား။ သင်ကားမိမိလာ
 ပြည်ကြီးကို အစိုးရသော အရိဋ္ဌ ဇနကမင်းကြီး၏ သားတည်း
 ဟုဆို၍။ အလုံးစုံ ဤပြည်သို့ မိမိရောက်သည် တိုင်အောင်။ မ
 တွင်းမကျန်ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှကိုပြန်ပြောလေ၏။

ထိုအခါမှစ၍။ တပါး သော သူငယ်တို့သည် မုတ်ဆိုမ
 သားဟူ၍ပင် နှိပ်စက်ချွတ်ချွတ်ကြသော်လည်း။ စိုးစည်းမျှအ
 မျက်မထွက်ဘဲ။ မှန်လျှင်ဆိုစေတော့ဟုလည်းခံတော်မူ၏။ ဤ

သို့ချမ်းသာစွာကစားလျက်ကြီး၍ပညာစွဲမှတ်ချိန်ရောက်သော အခါ။ ထိုပါမောက္ခ ဆရာ ထံ၌ ပင်လျှင်။ ဗေဒင် ကျမ်း။ ဓမ္မ သတ်ကျမ်း။ ဆန်း။ အလင်္ကာ။ သဒ္ဒါ။ နိတိ။ အစရှိသောနွဲ့တံ အ တတ်။ လက်အတတ်။ များစွာသော အတတ် တို့ကို သင်ကြား ဆောင်ရွက်၍။ တဆယ့်ခြောက်နှစ် အရွယ်ရောက်သော အခါ ၌ အတတ် သင်ခြင်း အပြီးသို့ ရောက် လေ၏။ ဘုရား ဘောင်း သည်။ တဆယ် ခြောက်နှစ် အရွယ်လွန်သဖြင့်။ မြတ်သောအ ရွယ် အဆင်းကို ဆောင်လျက်။ အစွမ်းအား လျော်စွာ။ ကိုယ် ကို ထူထောင် နိုင်သော အရွယ်သို့ ရောက် လတ်သော်။ ငါ့ခ မည်း တော် ၏ အရိပ် အရာ ဖြစ် သော မိမိလား ပြည် ကို ယောက်ျားတို့၏ လုံ့လအစွမ်းဖြင့်။ ရအောင် ငါထိမ်းယူစုံဟု ကြံပြီးလျှင်။ မယ်တော်ကို မိခင်။ ဥစ္စာ စိုးစည်းမှု မိခင်မှာရှိပါ ၏လော။ ဥစ္စာ မရှိလျှင်လည်း အကျွန်ုပ် ကုန် သွယ်သွား လာ ဘော။ ကိကာရောင်းဝယ်ခြင်းကိုပြု၍ ဥစ္စာရသောအခါ။ အဘ အရိပ် အရာဖြစ်သော မိမိလားပြည်ကို သိမ်းယူ လိုပါသည်ဟု ဆို၏။ မယ်တော်လည်းချစ်သာ။ မိမိလားပြည်မှ မိခင် ဆင်းရဲ စွာ ထွက်လာ ခဲ့သော်လည်း။ လက်ချည်း သက်သက်လာသည် မဟုတ်။ ဆောင်လွယ်ယူလွယ် အနည်းငယ်နှင့် အဘိုးများစွာ ယိုက်သော ရတနာတို့ကို ယူ၍ မိခင်လာခဲ့၏။ ယခု မိခင်လက် တွင် အဘိုးပြတ်လောက်သော ရွှေကောင်း။ ကျောက်ကောင်း တို့ကို ထားထိဦး။ မောင့် ခမည်းတော် ဝတ်ဆင်မြဲ ဖြစ်သော ပုလဲရတနာ တသုံး။ မြကောင်း တသုံး။ စိန်ကောင်း တသုံး။ ဤ သုံးသုံးသော မျက်မြတ်ရတနာတို့သည်လည်းပါ၏။ ထိုသုံးလုံး သော မျက်မြတ်ရတနာတို့ကို။ တလုံးလျှင် အဘိုးမည်မျှထိုက် ၏ဟူ၍ ရာပြတ်တို့မပြတ်မဆိုနိုင်ကုန်။ ဤရတနာသုံးလုံးသည် မောင့် ခမည်းတော် လက်ထက် တွင်သာ ပေါ်ရောက်လာသည့် ရတနာ မဟုတ်။ ဘေး တော် ဘိုးတော် တို့မှ ဆင်းသက်၍။ နန်းစည်ထားသော မျက်ကောင်း ရတနာနှစ်ဖြစ်သည်။ ထိုသုံး

ချတွင် တချချသော ရတနာပင်လည်း တတိုင်း တပြည်မက အ
 ထိုး ထိုက်သောကြောင့်။ တချချသော မျက်မြတ်ရတနာကို ယူ
 ၍။ မောင့်ခမည်းတော် အရိပ်အရာ ဖြစ်သော မိမိလာ ပြည်ကို
 ဆိမ်းယူချေလော့။ ရောင်းဝယ်တောက်ကာ၊ သွားလာခြင်းကို
 မပြုလင့်ဟု ဆို၏။ မယ်တော် စ ကားကို ကြားလျှင်။ ဘုရား
 လောင်းသည် မိခင်။ ယခု မိခင် လက်တွင်ရှိသည့် ဥစ္စာရကို တ
 ဝက်ခွဲ၍ အကျွန်ုပ်အားပေးလော့။ ထိုတဝက်သောဥစ္စာကိုပွား
 များအောင် ပြုလျက်။ သုဝဏ္ဏ ဘုမ္မိ တိုင်းထို သွား၍။ များစွာ
 သောဥစ္စာ နှစ် တို့ကို ဆောင်ယူပြီးသော်။ မိမိလာ ပြည်ကို
 ကျွန်ုပ် ဆိမ်းရုံးချေအံ့ဟု ဆို၏။ မယ်တော်လည်း မင်းသား ဆို
 တိုင်း။ မိမိတွင် ရှိသမျှ ဥစ္စာကို တဝက်ခွဲ၍ ပေးလေ၏။ ဘု
 ရားလောင်းလည်း ထိုဥစ္စာကို လုံခြုံစွာ ထုပ်ပွဲပြီးသော်။
 သုဝဏ္ဏ ဘုမ္မိ ထိုလွင်း၌သည့် သင်္ဘောစီး ကုန်သည် တို့ကို ရှာ
 မေးသဖြင့် တွေ့၍။ ကျွန်ုပ်တို့နှင့် အတူပင် လိုက်ခဲ့တော့ဟု
 သင်္ဘောစီးတို့ကဆိုလျှင်။ ထိုဥစ္စာထုပ်ကို သင်္ဘောဆိပ်သို့ချ၍။
 သင်္ဘော၌တင်ထားခဲ့ပြီး။ မယ်တော်ဆီသို့တဖန်ပြန်လာလတ်
 ၍။ မယ်တော်ကိုရိုသေစွာရှိခိုးလျက်။ မယ်တော်။ ယခုသုဝဏ္ဏ
 ဘုမ္မိထို သွား သူသင်္ဘောစီး ကုန်သည် များ အဘော် ကြံ
 သောကြောင့်။ ထိုသူတို့နှင့်အတူ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိသို့လိုက်၍ ကုန်
 ပြုပါချေအံ့။ ကျွန်ုပ်ကို အနူးအညွတ် ယွတ်တော် မူပါဟု နှင့်
 တောင်းလေ၏။ မယ်တော်လည်း ချစ်သား။ မဟာသမုဒ္ဒရာ
 မည်သည် ကား အလွန်ဘေးအန္တရာယ် များသည် ဖြစ်၍။
 မဟာသမုဒ္ဒရာကို ကျက်စားကုန်သော သင်္ဘောစီး ကုန်သည်
 တို့သည် မိမိတို့ လိုအပ်သော အရုပ်ကို ရောက်မည်ကား အ
 လွန်ခဲတွ၏။ မဟာသမုဒ္ဒရာသို့ ချစ်သား မလိုက်လေနှင့်။ ဥစ္စာ
 များသည်ဟူ၍ အဘယ်အကျိုး ရှိအံ့နည်း။ ယခု မိခင်တွင် ရှိ
 သော ဥစ္စာနှစ်ဖြင့်ပင် သော်လည်း။ မိမိလာ ပြည်ကိုသာမက။
 များစွာသော ပြည်တို့ကိုပင် အလိုရှိလျှင် ရလောက်ပြီ။ ယခုရှိ

သည့် ဥစ္စာနှင့်သာ မိမိလည်ပြည်သို့သွား၍။ အဘအရိပ်အရာကို
ထိမ်း ယူချေလော့ဟု ဆို၍။ မဟာ သမုဒ္ဒရာသို့ မလိုက်မိမ့်
သောငှာ မြစ်၏။ ဆုရားလောင်း မင်းသားလည်း မိခင်။ ကျွန်ုပ်
လိုက်မည်ဟူ၍ သဘော၌ ဥစ္စာထုပ်ကို တင်လျက် အပြီးအစီး
ရှိပြီးကျွန်ုပ်ကိုမထားပါလင့်။ လိုက်ပါရစေ။ အသာအကြည်ခွင့်
လွှတ်တော် မူပါဟု ဆို၍။ မယ်တော်ကို ရှိခိုး ပူဇော်ခဲ့ပြီးလျှင်။
အိမ်မှ သဘောဆီပ်ယူဆင်း၍။ ခုနစ်ရာသော သဘောသာ။ တို့
နှင့်တကွသဘောစီးလျက်။ သုဝဏ္ဏသုဗ္ဗိသို့ရှေ့ရှုလွှင့်လေ၏။

ထို ဆုရားလောင်း သဘော လွှင့်သည့် နေ့ပင်လျှင်။ မိမိလည်
ပြည်၌ တထွေးတော် ပေါလဇနက မင်း နာလေ၏။ ဆုရား
လောင်း သည် လည်း သဘော လွှင့်လေသော်။ ခုနစ်ရက် မြင့်
ပင်လျှင် ယူဇနာ ခုနစ်ရာ တိုင်တိုင် ရောက်သဖြင့်။ လေအဟုန်
ပြင်းခြင်းကြောင့်။ မခိုင်မခံနိုင်သည် ဖြစ်၍။ သဘော ပျည်စပ်
တို့သည်ကွဲပေါက်ခြင်းသို့ရောက်လေကုန်၏။ ထိုကဲ့သို့ကွဲပျက်
ရာမှ ရေဝင်လတ်သဖြင့်။ မစောင်းမတိမ်း သမုဒ္ဒရာ အလယ်၌
သဘော နစ်လေ၏။ ထိုအခါ။ ခုနစ်ရာ သော သဘော သား တို့
သည်။ သေအံ့သော ဘေးမှ ကြောက်လန့် ကုန် သဖြင့်။ ငိုကြွေး
မြည်တမ်း ကြကုန်လျက်။ အရှိုသော သဘော သား တို့သည်
မိမိတို့ အလိုရှိရာ အသီးအသီး နတ် တို့ကို ကိုးကွယ် ရှိခိုး ကြ
ကုန်၏။ ဆုရား လောင်း မင်း သား မူကား။ ရောက်လာ သော
ဘေးကိုငိုကြွေး၍ လွတ်နိုင်မည်မဟုတ်။ အားထုတ်အပ်သော
ယောကျ်ား တို့၏ အစွမ်း သာလျှင် ဘေး လွတ် ကြောင်း ဖြစ်၏
ဟု ချမှတ်စွဲယူတော်မူသဖြင့်။ ငိုကြွေးခြင်းကိုမပြု။ ဥပန် လွတ်
ကြောင်းမဟုတ်၍ သမုဒ္ဒရာနတ်ကိုလည်းရှိမခိုးဘဲ။ ပျည်ကွဲ၍
သဘော နစ်မှန်း သိလျှင်။ ထောပတ် သစ်ကို သကြားနှင့် နယ်
၍ ဝစွာ စားပြီးသော်။ ခိုင်ခံ့ ညံ့မွတ်သော ပုဆိုး ချစ်လည် ကို
ရေမဝင်စေခြင်းငှာ ဆီစွတ်ကာဖြုတ်ဝတ်၍။ လင်းယည်တိုင်
ကို ခြံလျက် ရပ် နေ သဖြင့်။ သဘော မြှုပ်သော အခါ။ လင်း

ဟည်တိုင် ထက်သို့ တက် လေ၏။ သဘောသား ခုနစ်ရာ တို့
သည်လည်း ယောကျ်ားတို့၏ လှံလက်ကို မပြုကြဘဲ။ စိုးရိမ်
ကြောက်လန့်ခြင်း ပြင်းစွာ နှင့်ပင် ငိုကြွေး မြည်တမ်း လျက်။
ငါး။ ထိပ်မကန်းတို့၏အစာဖြစ်လေကုန်၍။ သဘောထက်ဝန်း
ကျင် တဥ သဘာ ခန့်သော မဟာသမုဒ္ဒရာ ရေသည် သွေးအ
တိတ္ထမ်းရှက်သဖြင့်။ ခြင်းခြင်းနိမ့်ရှိလေ၏။ ဘုရားလောင်း
မင်းသားသည် လင်းယပ်တိုင် ထွန်ဖျား၌ ရပ်လျက်။ ဤမည်
သော အရပ်၌ မိမိလာပြည်ရှိရာ၏ဟု အရပ်ကို မှတ်၍။ လင်း
ဟည်တိုင် ဖျားမှ ခုန်လေသော်။ ခွန်အားကြီးတော်မူခြင်း
ကြောင့်။ ငါး။ ထိပ်တို့စားရောက်လွန်၍။ တဥသဘာခန့်လောက်
သော အရပ်သို့ ကျလေ၏။ ထိုသဘော ခုန်သည့် နေ့ပင်
လျှင်။ မိမိသာပြည်၌ တထွေးတော် ပေါလ ဇနက မင်းသည်
လည်း တဝမြောင်းလေ၏။ ဘုရားလောင်းသည်။ ထိုကျရာ
သော ရေအပြင်မှစ၍။ မြဲချလောက်ကြား၌ ထားသော ရွှေတုံး
ကဲ့သို့။ ထိုင်းလုံးလှိုင်းကြား။ နွဲ့ထွားထွသော ကိုယ်တော်ဖြင့်။
ပေါ်တုံ ပျောက်တုံ။ တပြောင်းပြန်ပြန်။ အားအန်ဖြည့်တင်း
လျက်။ တနေ့ချင်းကူးစပ်၍ လျှောက်ရောက်တော့မည်ကဲ့သို့။ မ
တွန့်တိုဘဲ။ ရဲရင့်တင်းမာခြင်းဂုဏ်။ ခုံခုံမင်မင်လျှင်စွာရောက်
ကြောင်း။ ကောင်းမြတ်သော လှံလက်ဖြင့်။ ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး
ကူးတော်မူလေ၏။

ထိုကူးတော်မူရသော ခုနစ်ရက်တွင်း၌။ နေ့တိုင်းမပြတ်
လျှင် အခါကို မြော်ချင့်၍။ နေလွဲညစာ ဖြစ်ကောင်းသော စား
ဘွယ်သောက်ဘွယ် တစုံတခု အနီးအစပ်မျှောကပ်လာ
သော်လည်း မသုံးဆောင်ဘဲ။ ဆားငံရေဖြင့် ခံတွင်းကိုဆေး
ချက်ဥပုသ်ဆောက်တည်တော်မူ၏။ ထိုကာလ၌ကား မိဘ
ကိုအရိုအသေလုပ်ကျွေးခြင်း။ သူတပါးတို့အား ချစ်ခင်သနား
ခြင်း။ အတ္ထုပေးခြင်း။ သီလဆောက်တည်ခြင်းသည် ဂုဏ်နှင့်
ပြည့်စုံသောယောကျ်ားမြတ်တို့ကို။ မဟာသမုဒ္ဒရာနိမ့်နိမ့်၌မ

သေစေလင့်ဟု။ စတုလောကပါလ နတ်မင်းကြီး လေးယောက်
တို့က။ မဏိမေဓလာမည်သောနတ်သိုးအား။ ထိုနတ်မွန်းသော
သူတို့ကို ဆယ်တင်စိမ့်သောဌာ သမုဒ္ဒရာ၌ အစောင့် ထားသ
တည်း။ ထိုဘုရားလောင်း နတ်တော်မူသော ခုနစ်ရက် တွင်း၌
ကား။ မဏိ မေ ဓ လာ နတ် သိုး သည် မိမိ ဆုံ ဗိမာန်၌ နတ် ၏
စည်းစိမ်ကိုစံစားခြင်းဖြင့်မေ့လျော့၍။ သမုဒ္ဒရာမှာမည်သို့ဖြစ်
လိမ့်အံ့နည်းဟု မကြည့် မဆင်ခြင်မိဖြစ်၏။ ခုနစ်ရက်မြောက်
သောနေ့မှ သတိရ၍။ ငါကားသမုဒ္ဒရာကို မကြည့်မိသည် ဟ
နေ ခုနစ် ရက် ဂြိုဟ်။ အကြောင်း အထို နည်းဟု သမုဒ္ဒရာကို ရှု
ကြည့်ဆင်ခြင်လေသော်။ ရွှေတုံးကဲ့သို့ တပြောင်းပြန်ပြန် ကူး
သော ဘုရားလောင်းကို မြင်လျှင်။ မိမိလာ ပြည်ရှင် သားဖြစ်
သော ဤမဟာဇနကသတို့သားသည်။ အကယ်၍မဟာသမုဒ္ဒ
ရာ၌နစ်မွန်း၍ဆုံးချေအံ့။ ငါသည်နတ်အစည်းအဝေးသတင်ထို
ဝင်ရ တော့မည် မဟုတ်ဟု ကြံလျက်။ တင့်တယ် စွာသော မြ
ခါးရန်းကြီး။ ပြုံးပြုံး ပြက်တောက် ပသော အဝတ် တန်ဆာ တို့
ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော နူးညံ့ရည်သွေးစွာ ကိုယ်ဖြင့်။ ဘု
ရားလောင်းရှိရာ မဟာ သမုဒ္ဒရာ အပြင်သို့ သွား၍။ မနီး မဝေး
သော ကောင်းကင်က။ ကိုယ် ထင်ပြုကာ ရပ်လျက်။ ကောင်း
မြတ်သော လုံ့လဖြင့်တည်း ကူးသလော။ ရူးမူးသော စိတ်ဖြင့်
တည်းကူးသလော။ ရံစမ်းအံ့ဟုကြံပြီးသော်။ ရှေးဦးစွာ။ ကော
ယံ မဇ္ဈေ သမုဒ္ဒသို့။ အစ ရှိသော ဂါထာ ဖြင့်။ ဘုရားလောင်း
အားရံစမ်းလေ၏။

အဓိပ္ပာယ်ကား။ အပြောကျယ် စွာ သော ဤမဟာ သမုဒ္ဒ
ရာ အလယ်၌။ ချင့်ရွယ် မျှော် လှမ်း၍ ကမ်းကို မမြင် ဘဲ လျက်။
ရဲရဲ စူးစူး ကူးဘိ သည်ကား အသူ နည်း။ တဘက်ကမ်းသို့ မ
ရောက် နိုင်ရာသော ဤ မဟာ သမုဒ္ဒရာ၌ အပင် အပန်း ကူးသ
ဖြင့်။ အဘယ်အကျိုးထူးကိုရ၍။ ကိုယ်ဆန္ဒပြည့်မည် ထင်မြင်
ဘွယ် ရှိသော ကြောင့်တည်း မရပ်မနား ကြိုးစား အားထုတ်

ခြင်းကိုပြုဘိသလော။ သင်ကူးခြင်း၌ အဘယ်အကျိုးရှိပါအံ့နည်း ဟု ဆို၏။ နတ်သိဦးစကားကို ကြားလျှင်။ ဘုရားလောင်းသည် ဤသို့ကြံ၏။ ဤသမုဒ္ဒရာ၌ ငါကူးရသည်ကား ယနေ့ ခုနစ်ရက်ရှိပြီ။ တစ်တယောက်သော သူကိုမျှ မမြင်ရစဘူး။ ယနေ့မှသာ ဤသို့သောစကားကို ကြားရ၏။ အဘယ်အသံနည်း ဟုကောင်းကင်သို့ မျှော်ကြည့်လတ်သော်။ နတ်သိဦးကို မြင်၍ စကားတုံ့ပြန်အံ့သောငှာ။ ။ နိဿမ္မဝတ္ထံလောကဿ။ ဝါယာမဿစဒေဝတေ။ တတ္ထာမဇ္ဈေသမုဒ္ဒသိဉ္စိ။ အပဿတိရမာယဟေ။ ။ ဟူသောဂါထာဖြင့်ဆိုတော်မူ၏။ ။ ၁၁၀၀။ နတ်သိဦး လောကဿ။ လောကဏိ။ ဝတ္ထံ။ ပြုရာကျင့်ရာသည့် ဝတ်ကို နိဿမ္မ။ ခူးစမ်းဆင်ခြင်၍။ ဝါယာမဿ။ လှံလ၏။ အာနိသံသမ္ဘ။ အကျိုးဆက်ကိုလည်း။ နိဿမ္မ။ ခူးစမ်းဆင်ခြင်၍။ အဟံ။ ငါသည်။ ယတ္ထာ။ အကြင်ကြောင့်။ ဝိဟရာမိ။ နေလေ့ရှိ၏။ တတ္ထာ။ ထိုကြောင့်။ သမုဒ္ဒသိဉ္စိ။ သမုဒ္ဒရာအလယ်၌။ တိရံ။ ကမ်းကို။ အပဿံ။ မမြင်ဘဲ။ အေယုဟေ။ လှံလပြု၏။ ။ ဤကားအနက်။

အဓိပ္ပာယ်ကား။ နတ်သိဦး လောက၌ ဤသို့ပြုလျှင် ဤအပြစ်ဖြစ်၏။ ဤသို့ပြုလျှင် ဤအပြစ်မှ လွတ်၏။ ဤအမှုကိုပြုလျှင် ပစ္စုပ္ပန်တွင်သာ အကျိုးရှိ၏။ ဤအမှုကိုပြုလျှင် သံသရာမှာလည်း အကျိုးရှိ၏ စသည်ဖြင့်။ လူတို့၏ ကျင့်ရာဆောင်ရာသည့် ဝတ်တို့ကိုလည်းကောင်း။ ပစ္စုပ္ပန်သံသရာမျက်မှောက်မျက်ကွယ် အပြစ်လွတ်ကြောင်း ကောင်းစွာ အားထုတ်အပ်သော ယောက်ျားတို့၏ လှံလသည် အကျိုးမဲ့ဖြစ်တူးသည်မရှိ။ ပစ္စုပ္ပန်သံသရာတွင်။ တချခု၌ သူ့ကို မလွတ်စေနိုင်ရာပြီဟူ၍ လည်းကောင်း။ ခူးစမ်းဆင်ခြင်၍ နေလေ့ရှိသည်နှင့် အညီ။ ယခု အပြောကျယ် စွာသော မဟာသမုဒ္ဒရာ၌လည်း။ ယောက်ျားတို့၏လှံလကို မလျှော့သဖြင့်။ တချခုသော အကျိုးစီးပွားနှင့် လွတ်ကင်းတော့မည်မဟုတ်ဟု အားထုတ်ခြင်း၌အ

ကျီးကို မြင်သည် စင်စစ်ဖြစ်လျက်။ ဤသရဗ္ဗရာဇာ၏ ကမ်းကိုမ
မြင်ကာမျှနှင့်။ အတယ်ကြောင့်ယောကျာ်းတို့၏ ထုံလကိုလျှော့
ထိုက်နည်း။ ကမ်းကို မြင်သည်ဖြစ်စေ၊ မမြင်သည်ဖြစ်စေ။
အကျီးကိုမြင်သဖြင့် ငါ ထုံလပြုတော်မူသည်ဟုဆို၏။ ဘုရား
လောင်း စကားကို ကြားလျှင်။ နတ်သိဦးသည် အလွန် နှစ်သက်
ခြင်းဖြင့်။ တရားကို နာလိုပြန်သောကြောင့်။ ။ ဂန္ထိရေအပ္ပမေ
ယျသိဉ္စိ။ အစရှိသော ဂါထာဖြင့်ဆိုပြန်၏။

အ ဝိပ္ပာယ် ကား။ လုလင်မျှ။ ယော ကျား တို့ ၏ ထုံ လ ဖြင့်
အကျီး ရှိကြောင်းကို သင် ဆိုသည် မှာ။ တပါး သော အရင်း
သင် ဆိုတိုင်း မှန်၏။ အစောက် အပြော အားဖြင့် မရေ ထွက်
နိုင် သော ဤ မဟာသရဗ္ဗရာဇာ အလယ်၌ ကူးသော သင့်အား
မူ ကား။ ကမ်းသို့ မရောက် နိုင်ဘဲ။ အကျီး ပဲ့ ပျက် စီး ခြင်းသို့
ရောက် လတ် တကား။ ဤ စား အား ထုတ် ပါ သော သင် ၏
ထုံလသည်လည်း အရာမဟုတ်ခြင်းကြောင့်။ အချည်းနှီးဖြစ်၍။
ကိုယ် ပင်ပန်း ကာမျှသာရှိမည်မဟုတ်လောဟုဆို၏။ နတ်သိဦးစ
ကားကို ကြား လျှင်။ ဘုရား လောင်း သည် နတ်သိဦး။ ကမ်းသို့
မရောက် ၍ သေရ သော် လည်း။ အပြစ် တင် လွတ်ရန်အောင်
သေမည်ဟုဆိုပြီမှ။ ။ အဏာဏောဥာတိနံဟောတိ။ ဒေဝါနံဝိ
တု နဉ္စ သော။ ကရံ ပုရိသကိစ္စာနိ။ နစပစ္ဆန္တ နုတပ္ပတိ။ ဟူ သော
ဂါထာဖြင့်ဆို၏။ ။ ဒေဝတေ။ နတ်သိဦး။ ယောနုရေ။ အကြင်သူ
သည်။ ကရံ။ ပြုအပ်သော။ ပုရိသကိစ္စာနိ။ ယောကျာ်းတို့ထုံလ
ကို။ ကရေတိ။ ပြု၏။ သောနုရေ။ ထိုသူသည်။ ဥာတိနဉ္စ။ အဖိ
မျိုးတို့၏လည်းကောင်း။ ဝိတုနဉ္စ။ အဘမျိုးတို့၏လည်းကောင်း။
ဒေဝါနဉ္စ။ နတ်ဗြဟ္မာတို့၏လည်းကောင်း။ အန္တရေ။ အတွင်း၌။
အဏာဏော။ ကဲ့ရဲ့ခြင်းတည်းဟူသော မြီမတင်သည်။ ဟောတိ။
ပြစ်၏။ ပစ္ဆန္တ။ နောက်မှ။ နစပစ္ဆန္တတိ။ ထိုပြုမိ ပါတပြီးကား
ကောင်းလေ၏ဟု နောင်တမရှိရပြီ။ ။ ဤကားအနက်။

အ ဝိပ္ပာယ် ကား။ နတ်သိဦး။ အကြင်သူသည် ယော ကျား

တို့ ထုံလကို မလျှော့ဘဲ။ ကောင်းစွာ ထုံလပြုသည် ဖြစ်
အံ့။ ထိုသူသည် မိဘဆွေမျိုးချစ်နှစ်လို အပ်သော အဆွေ
ခင်ပွန်းတို့၏ အလယ်၌။ ကဲ့ရဲ့ ဖြစ်တင်ခြင်းကို လည်း မခံရ။
နောက်မှ တဖန်ပြန်၍လည်း နောင်တမရှိရ။ ငါတို့သည်လည်း။
ဤသမုဒ္ဒရာအလယ်၌ ကမ်းသို့ ရောက်နိုင်သွယ် မရှိတကား
ဟု အကယ်၍ ထုံလကို လျှော့ချေငြားအံ့။ ယောက်ျားမြတ်ဖြစ်
ကျိုး အဘယ်မှာ ရှိတော့ အံ့နည်း။ သင် နတ်သမီး မှစ၍ အဆင့်
ဆင့် ကြားသဖြင့်။ ငါ့ကို ချစ်နှစ်လို ကုန်သော သူအပေါင်းတို့
သည် မဟာဇနက မင်းသားကား။ မိမိပင်ယောက်ျားအားနှင့်
ပြည့်စုံသူ စင်စစ် ဖြစ်လျက်။ အသက် မရှိသော ကျွန်းထင်း ကဲ့
သို့ ထုံလမပြုဘဲ နေလေ ခြင်းကြောင့်။ မဟာသမုဒ္ဒရာမှာ ပျက်
စီးလေသည်ဟု ချစ်ခင်ရုံမကံသောအားဖြင့်။ ထိုက်သမျှအခွင့်
ကို ရှာကြံ၍။ ငါ့အား အပြစ်မတင်ရန်ပြီလော။ ယင်းသို့ ဖြစ်
သောကြောင့်။ သေသော်လည်း အပြစ်တင် လွှတ်ရန် အောင်။
ယောက်ျားတို့ထုံလကို ငါပြုသည်ဟုဆို၏။ ထိုစကားကိုကြား
လျှင်။ နတ်သမီးလည်း ထုံလအပြုမှား၍။ အပြစ်ထပ်ပွားကြောင်း
ကိုပြပေလိုပြန်၍။ ။အပါရဏေယျယံကမ္ဘံ။ အစရှိသောဂါ
ထာဖြင့်ဆို၏။

အဓိပ္ပာယ်ကား။ မင်းသား။ အကြင်သူသည်ထုံလမပြုအပ်
သော အရာ၌ ထုံလပြု မှားချေအံ့။ ထိုသူ၏ ထုံလသည် အရာမ
ကျခြင်းကြောင့်။ ထိုအပ်သောကိစ္စ။ တောင့်တအပ်သောအကျိုး
မပြီး။ အသက် ကိုယ်လုံး ဆုံးရှုံး ပျက်စီး ခြင်းသို့ ရောက်သော်
လည်း ရောက်ရာ၏။ ကိုယ်စိတ်၏ ပင်ပန်း ကာရှလည်း ရှိတတ်
၏။ ပရိသတ် အလယ်၌ ရှက်တွယ်သော်လည်း ရုရာ၏။ ယခု
မင်းသား မှာလည်း။ ကမ်းကိုမမြင်သော မဟာသမုဒ္ဒရာ၌ ကူး
သည်ဟူ၍ ထုံလနေရာကျပါအံ့လောဟုဆို၏။

ထိုစကားကို ကြားလျှင်။ ဘုရားလောင်း သည် စကားတို့
ပြန်၍ တဖန်နတ်သမီးကမဆိုသာအောင်ချေတော်မူခြင်းငှာ။ ။

အပါရဏေယျမစ္ဆန္တံ။ ယောဝိဒိတွာနဒေဝေတ။ နရက္ခေအတ္တ
 နောပါဏံ။ ဇညာသောယဒိဗ္ဗာပယေ။ အဓိပ္ပာယဖလံ
 ကေ။ အတ္ထိလောကတ္ထိဒေဝေတ။ ပယောဇယန္တိကမ္မာနိ။ တာနိ
 ဣစ္ဆန္တိဝါနဝါ။ သဒ္ဓိဋ္ဌိကံကမ္မဖလံ။ နနုပဿသိဒေဝေတ။
 သဒ္ဓါအညေတရာမဟံ။ တဉ္စပဿာမိသန္တိကေ။ သောအ
 ဟံဝါယ မိဿာမိ။ ယထာသတ္ထိ ယထာဗလံ။ ဂစ္ဆံ ပါရံ သ
 မုဒ္ဒဿ။ ကဿံပုရိသကာရိယံ။ ဤလေးဂါထာတို့ဖြင့်ဆို၏။

ဒေဝေတ။ နတ်ထိုး။ ယောနုရော။ အကြင်သူသည်။ အစ္စန္တံ။
 စင်စစ်လျှင်။ အပါရဏေယျ။ ထုံလပြုသဖြင့် အပြီးသို့မ
 ရောက်နိုင်သောအမှုကို။ ဝိဒိတွာန။ သိလျက်။ အတ္တနော။ မိမိ
 ၏။ ပါဏံ။ အသက်ကို။ နရက္ခေ။ မစောင့်။ တာဒိသေသု။ ထိုသို့
 သဘောရှိသောအရာတို့၌။ သောနုရော။ ထိုသူသည်။ ယဒိဗ္ဗာ
 ပယေ။ အကယ်၍မိမိလုံလက်ကျေခံအံ့။ တဿ။ ထိုသူ၏။ ကု
 သိတတာဝံ။ လူမျိုးလူတန်ဟူသောအဖြစ်ကို။ ဇညာဇာနေယျ။
 သိရာ၏။

အတ္ထိလောကတ္ထိ။ ဤလူ့ပြည်၌။ ဇကေ။ အချို့ကုန်သောသူ
 တို့သည်။ အဓိပ္ပာယဖလံ။ မိမိအလိုဆန္ဒပြည့်ခြင်း၏အကျိုးကို။
 သံပဿမာနာ။ မြင်ကုန်သည်ဖြစ်၍။ ယာနိကမ္မာနိ။ အကြင်
 လယ်လုပ်ခြင်းကုန်သူလုပ်ခြင်းစသောအမှုတို့သည်။ သန္တိ။ ရှိ
 ကုန်၏။ တာနိကမ္မာနိ။ ထိုလယ်လုပ်ခြင်းကုန်သူလုပ်ခြင်းစသော
 အမှုတို့ကို။ ဣစ္ဆန္တိဝါ။ အလိုရှိသည်မူလည်းဖြစ်စေ။ နဣစ္ဆန္တိ
 ဝါ။ အလိုမရှိသည်မူလည်းဖြစ်စေ။ ပယောဇယန္တိ။ ဟုည်
 ကုန်၏။

ဒေဝေတ။ နတ်ထိုး။ မမ။ ငါ၏။ သဒ္ဓိဋ္ဌိကံ။ မျက်မှောက်ဖြစ်
 သော။ ကမ္မဖလံ။ ထုံလပြုခြင်း၏အကျိုးကို။ တံ။ သင်သည်။
 ပဿသိနနု။ မြင်ပြီမဟုတ်လော။ အညေ။ ငါမှတပါးကုန်
 သောအပေါင်းအဘော်သဘောသားတို့သည်။ သဒ္ဓါ။ သရဒ္ဒ
 ရာ၌နစ်ကြလေကုန်ပြီ။ အဟံဇကေသ။ ငါတယောက်တည်း

သား၊ တရား၊ ယခုကူးလျက်တည်၏။ မမ၊ ငါ၏။ သန္တိကေးအထံသို့။ အာဂဝံ။ လာသော။ တဋ္ဌ။ သင် သို့သော နတ်ဗွိုးကိုလည်း။ ပဿာမိ၊ ငါမြင်၏။

ယော အဟံ။ အကြင် ငါသည်။ ယထာသတ္တိ။ အစွမ်းရှိတိုင်း။ ယထာဗလံ။ အားရှိတိုင်း။ ဝါယမိဿာမိ၊ လုံ့လပြုအံ့။ သမုဒ္ဓဿ။ သမုဒ္ဓရာ၏။ ပါရိ။ ကမ်းသို့။ ဂစ္ဆံ ဂစ္ဆန္တော။ ကူးသော။ သော အဟံ။ ထို ငါသည်။ ဗုဒ္ဓိသကာရိယံ။ ယောက္ခိကံ တို့ပြုအပ်သောကိစ္စလုံ့လကို။ ကဿံ ကရိဿာမိ၊ ပြုအံ့။ ဤကား အနက်။

အဓိပ္ပာယ်ကား။ နတ်ဗွိုး။ ယခု ငါမဟာ သမုဒ္ဓရာကို ကူးသကဲ့သို့။ အကြင် သူတို့၌ ဆောင်ရွက်၍ မပြီးနိုင်သော အမှုကြီး အမှုကျယ် ရောက်လတ်သော်။ ဤအမှုကို ငါလုံ့လပြု၍ အောင်နိုင်အွယ်မရှိချာ။ ကံကြမ္မာစီမံတိုင်း ဖြစ်စေ တော့ဟု လုံ့လကိုလျှော့၍။ ခွာ။ ကွဲ။ ဆင်းမြင်းတို့ကိုပင်သော်လည်း မိမိစောင့်ထိန်း သူ ဖြစ်ပါလျက်။ ပြင်းပြသော အမှုမှ ဖြည်းညှင်း သက်သာစေကြောင်း ကောင်းမြတ်သော လုံ့လဖြင့်။ ကိုယ်အသက်ကိုမျှ မစောင့် မထိန်း နေခြင်းနှင့်။ ထိုသူကို လောက၌လူပျင်း လူတန်ဟူ၍။ သူ ခပ်သိမ်းတို့ အပြစ်တင်စရာ ဖြစ်လေ၏။ ကိုယ်သို့ ရောက်လာသော အမှုမှန်က။ တန်သည် မတန်သည်။ ရာသည် မရာသည် ဆိုရတော့မည် မဟုတ်။ အောင်သည်ဖြစ်စေ။ မအောင်သည်ဖြစ်စေ။ လုံ့လကို မလျှော့ထိုက် စင်စစ်မှန်သည်ဖြစ်လျက်။ လူပျင်းလူတန်တို့၏ စကားအယူကိုသာ သင် နတ်ဗွိုးအစွဲအမှတ်ပြု၍။ ယခုဆိုသောစကားမသင့်။ နတ်ဗွိုး။ ဤလောက၌ ရှေးကုသိုလ်ကံ မဖွံ့ဖြိုးလွန်း တုန်သော သူတို့သည် မိမိတို့နှင့် ထိုက်တန်ရာ လယ် လုပ်ခြင်း။ ကုန်သွယ်ခြင်း အစရှိသော အမှုတို့ကို ဆောင်ရွက်လိုသည်ဖြစ်စေ။ မဆောင်ရွက်လိုသည် ဖြစ်စေ။ ကိုယ်အလို ဆန္ဒပြည့်စုံ မည် စင်စစ်မှန်လျှင်။ ပျင်းမိသည် ဟူ၍ မနေအပ်။ ကောင်းစွာသော လုံ့လ

ဖြင့်။ အခါခဏ်းပင် ကိုယ်နှင့်တန်သည်။ နှုတ်ဖြင့်ဖန်သည်။
 စိတ်ဖြင့် ကြံမည်ဟုထောက်ချင့်၍။ လှိုလပြုအပ်တော့သည်။
 နတ်သို့။ လှိုလရှိကုန်သောသူတို့၏ လှိုလအကျိုးဆက်ကို များ
 စွာငါပြောရတော့မည်မဟုတ်။ ဤသမုဒ္ဒရာ၌ငါနှင့်အတူ ခုနစ်
 ရာသော သင်္ဘောသား ကုန်သည် တို့လည်း နှစ်မွန်းကြ လည်
 တွင်။ ထိုခုနစ်ရာသော သင်္ဘောသား တို့သည်။ ယောကျ်ားတို့
 ၏ လှိုလ ချီထွဲ လေခြင်းကြောင့်။ ငါး လိပ်တို့၏ အစာသာ ဖြစ်
 ကြ လေကုန်ပြီ။ ငါမူကား ယောကျ်ား တို့၏ လှိုလ ကို မလျှော့
 ခြင်းကြောင့်။ ငါး လိပ်တို့၏ ဘေးမှ လည်း လွတ် ခဲ့၏။ လူသာ
 မညတို့ မြင်ရခဲ့သော နတ်ဝတ်နတ် ကန်ဘာနှင့် လာလတ်သော
 သင်္ဃာတို့ကိုလည်း။ ဝန်းကြပ်ကြပ်။ အမှတ်စင်စင်။ ငါမြင်
 ရ၏။ သင် သနားချစ်ခင်ခြင်းရှိ၍။ ငါ့ကို ဆောင်ပါလျှင်လည်း။
 လိုအင်အပြီးရောက်ခြင်းအကျိုးရှိလတ္တံ့။ သင်မဆယ်တင်၍။ ဤ
 တွင် ငါ သေဆုံးရသော်လည်း။ ဖွဲ့လ ပြုကျိုး ငါ၌ ရှိလေပြီ။ ငါ
 ၏ အစွမ်း ရှိတိုင်း အား ရှိတိုင်း။ မဆုတ် မဆိုင်း သော လှိုလ
 ဖြင့်။ မဟာသမုဒ္ဒရာ ကမ်းယို ကူးလျက်။ ယောကျ်ားတို့၏ ပြု
 အပ်သော လှိုလကို ငါပြုအံ့သတည်းဟု ဆို၏။ ဘုရားလောင်း
 စကား ကို ကြားလျှင်။ မဏိ မေ ခဏာ နတ်သို့။ သည် ဤ မင်း
 သားကား။ အလွန် စကား ခြံမြဲစွာပေ၏ဟု နှစ်သက်သဖြင့်။ ချီး
 ပွင့်လှို၍။ ယောတို့ဝေဝံတေဩစေ။ အစ ရှိသော တဂါထာ
 ခွဲဖြင့်ဆို၏။

အဓိပ္ပာယ်ကား။ မင်းသား။ အစောက်အပြော အားဖြင့် မ
 ရေ တွက်နိုင် ကျယ်စွာ သော ဤသမုဒ္ဒရာ အလယ်၌ နှစ် မွန်း
 သောသင်သည်။ သူတပါးတို့ ပြုနိုင်ခဲ့သော ခြံမြဲခြင်းစိတ်ဖြင့်။
 တွန့်လိပ် ဆုတ်နှစ်ခြင်းမရှိ။ မိမိလိုရာ ရောက်ကြောင်း ကောင်း
 မြတ်ဖြောင့် စင်းသော လှိုလ နှင့် ပြည့်စုံ သည် မှန် ပေ၏။
 ယောကျ်ား တို့ ပြုရာသော လှိုလနှင့် ပြည့်စုံ ခြင်းကြောင့်။ ငါး
 လိပ်တို့၏ ဘေးရန်မှလည်း လွတ်၍။ ဤသမုဒ္ဒရာ၌ မနှစ်မွန်းဘဲ

ချမ်းသာလေ၏။ ယခု နှစ်ဆယ့်ရှစ်ရာအရပ်သို့ သင်သွားလေ
တော့ဟု ဆိုပြီး လျှင်။ မြတ်သော လှိုလှိုင် ပညာရှိ မင်း သား။
ယဉ်ကို ယခု ငါ ဆယ်တင်အံ့။ အတယ် အရပ်သို့ ပို့ဆောင် ရ
မည် နည်းဟု မေး၏။ နတ် သွေး စ ကား ကို ကြား လျှင်။ ဘုရား
လောင်း သည် နတ်သွေး။ မိမိလာ ပြည်သို့ ငါ့ကို ပို့ ဆောင် လော့
ဟု ဆို၏။

ထိုအခါ မဏိမေဓလာ နတ်သွေး သည် ပန်းစည်းကို ဖိုက်ချို
သကဲ့သို့။ ဘုရားလောင်းကို လက်နှစ်ဘက်ဖြင့်။ သက်သက်သာ
သာ ချီဆောင်ပြီးလျှင်။ ချစ်စွာစွာသော သားငယ်ကို အမိဖိုက်
သကဲ့သို့။ အိမ်မွေတစ်ဝိုက်ရပ်ဖြင့် ဖိုက်၍။ ကောင်းကင်ခရီး
ဖြင့် ဆောင်လေ၏။ ဘုရားလောင်း သည်လည်း ခုနစ်ရက် ပတ်
လုံး ဆားဝံ့ရေဖြင့် လိမ်းကျံသော ကိုယ်ရှိလျက်။ အလွန်ပင်ပန်း
တော် မူသည်ဖြစ်၍ လည်းကောင်း။ နတ်သွေးအတွေ အိမ်မွေ
ညံ့သော ရင်ငွေကို ထုံသည် ဖြစ်၍ လည်း ကောင်း။ အိပ်ပျော်
ခြင်းသို့ ရောက် လေ၏။ မဏိမေဓလာ နတ် သွေး လည်း မိမိလာ
ပြည်သို့ ဆောင်ပြီးလျှင်။ မင်း အဆက် ဆက် ထွက် စံရာ ဖြစ်
သော သရက်ဥယျာဉ်ဝယ်။ မင်းတို့စံပယ်ရာမင်္ဂလာကျောက်
ဖျာအပြိုင်၌။ လင်္ကာ နံတောင်းဖြင့် စောင်းကာသိပ်ထား၍။ ဥ
ယျာဉ်တွင် ရှိသည့် ချက်ကို နတ် တို့ကို သင်တို့။ ဤယောကျ်ား
မြတ်အိပ်ရာမှ မထသမျှကာလပတ်လုံး။ စောင့်ရှောက် ရစ်ကြ
ဟု အစောင့် အရှောက် ထားခဲ့ ပြီးသော်။ မိမိ နေရာ သို့ သွား
လေ၏။

ဤအရာ၌။ ဘေးရန် ရောက်သောအခါ လှိုလှိုင်ရာသည် အ
ကြောင်းငါးပါးတွင်။ ဘုရားလောင်းသည် မြို့မြို့ရဲရင့်ခြင်း။ နွန်
အားနှင့် ပြည့်စုံ ခြင်း တည်း ဟူသော သက်သက်သော ကိုယ်
တော်၏ အစွမ်းဖြင့်။ ထိုရေ ဥပဒ်မှ လွတ်တော် မူလေ၏။ ယခု
အခါ။ သူရပ်သိမ်းတို့ သည်လည်း တစ်တစ်သော ဥပဒ်နှင့်တွေ့
ကြိမ်ခဲ့သော်။ ။ဇေယျနမန္တနသုဘာသိတေန၊ အနုပ္ပာဒါနေန

ပဝေဏီယာဝါ။ ယတာယတာ ယတ္ထ လဘောတ။ အတ္ထံတတာ
 တတာပရက္ကမေယျ။ ။ဟု ဟောတော် မူသည်နှင့် အညီ။
 ထို ရောက်လာသောရန်ကို မိမိ အစွမ်းဖြင့်သော်လည်း နိုင်နင်း
 အောင် လုံ့လပြုရာ၏။ ကိုယ်အစွမ်းဖြင့် မတတ် နိုင်ချွင်း။ နှလုံး
 ဝင်သူ အဆွေ ခင်ပွန်း ကောင်းတို့နှင့် သော်လည်း တိုင်ပင်၍
 ဆောင်ရာ၏။ ထိုအန္တရာဟ်ပြုလတ်သောသူတို့အား။ သုတာသိ
 ကဟုဆိုအပ်သော ဖြောင့်မွန်တည်ကြည်စွာ ချစ်ခွယ်သောစ
 ကားဖြင့်ဖြားယောင်းပူးကပ်၍သော်လည်းဆောင်ရာ၏။ အနုပွါ
 ခါနုဟု ဆိုအပ်သော ကိုယ်နှုတ်တံရိုး။ ဥစ္စာတံရိုးတို့ဖြင့် သော်
 လည်းဆောင်ရာ၏။ ပဝေဏီယာဟုဆိုအပ်သော အန္တရာဟ်ပြု
 မည်သူနှင့် အမျိုးအဆွေစသည် မပြားမခြား ဖြစ်ကြောင်းနှင့်။
 အန္တယ်ဆက်၍ သော်လည်း ဆောင်ရာ၏။ ဤ ငါးပါး တို့တွင်။
 အခွင့်နှင့် လျော်စွာ။ မိမိ၌ထိုက်ရာသော အကြောင်းဖြင့်။ ဘေး
 ဥပနိမ္မ လွတ် ကြောင်း။ ကောင်းစွာ လုံ့လ ပြု ရာ သည် ဟု မှတ်
 ကုန်ရာ၏။ ။ဤကားစကားချပ်တည်း။

ထိုအခါ မိမိဇာ ဂြည်၌ကား တလွေ့ ဘော် ပေါလဇနက
 မင်းလွန်၍။ ခုနစ်ရက်ရှိနှင့်ပြီး သတည်း။ ထိုပေါလဇနကမင်း
 ၌ကား သားတယောက်မျှမရှိ။ သီဝလိဒေဝီ အမည်ရှိသော သမီး
 တော် တယောက်သာ ရှိ၏။ ထို သီဝလိဒေဝီ မင်းသမီး ကား အ
 ကျိုးအပြစ်ကို မြင်မြော်သော ပညာလည်း ရှိ၏။ ခွဲခြမ်း ဝေဖန်
 စိမ့် ထုံးဖွဲ့ခြင်း၌လည်း လိမ္မာ၏။ သမီး တယောက် တည်းသာ ရှိ
 သည် ဖြစ်၍လည်း။ ခမည်းတော် မင်းသည် ကြံမြင့် စွာသော
 မင်းသမီးစည်းစိမ်ဖြင့်ချီးမြှောက်လျက်ထား၏။ ထိုအခါ၌လည်း
 အပြစ်မြောက်ပါးကင်းလွတ်လျက်။ ကောင်းခြင်းငါးဖြာ လက္ခ
 ဏာ ရံ့ညိုရင်းတွင်။ အဆင်းကို ဆောင်မျှန် အရွယ် ရောက်ပြီး
 သည်ဖြစ်၍လည်း။ ပြေပြစ် နုနယ်။ တင့်တယ်သော အရည်အ
 သွေးနှင့်လည်း ပြည့်စုံ၏။ ပေါလဇနကမင်းကြီးသည်။ ဆုန်းကံ
 ကုန်သော အလျောက်။ သည်းစွာ အနာ ရောက်၍။ သလွန်ပေါ်

၌ မထသောလျောင်းခြင်းဖြင့် လျောင်းသောအခါ။ အမတ်ကြီး တို့သည် ဤသို့လျှောက်ထား လိုက်ကြကုန်၏။ အရှင်မင်းကြီး။ ကိုယ်တော်သည် ဤစည်းစိမ်တော်မှပြောင်းလဲ၍။ နတ်ပြည်စံ တော်မူခဲ့လျှင်။ အရှင် အရိပ်အရာဖြစ်သော ဤစည်းစိမ်တော် ထိုအဘယ်သူအား အပ်ရပါမည်နည်း။ သွေးတော်နှင့်စည်းစိမ် တက်ယှဉ်ရမည်သူကို အမိန့်တော်ရှိတော်မူခဲ့ပါဟု လျှောက် မေးကြကုန်၏။

ပေါလဇနက မင်းကြီးလည်း အမတ်ကြီးတို့။ ငါ့သွေးတော် နှင့် မည်သူသာ ထိုက်တန်သည်ဟူ၍ ငါ့နှလုံး စွဲဟောင်းလည်း မရှိ။ ယခု ငါ့အရိပ် လွှဲတော် မူလျှင်။ အမျိုး စည်းစိမ် မြင့် မြတ် သည် ယုတ်ညံ့သည် ဟူ၍ မရွေးချယ် ရစ်ကြနှင့်။ ငါ့သွေးတော် နှစ်သက်စည် မူလည်းဖြစ်စေ။ ကာယဗလ။ ဥာဏဗလ နှစ်ပါး နှင့်ပြည့်စုံသည်မူလည်းဖြစ်စေ။ ထိုအကြောင်းနှစ်ပါးနှင့် ပြည့် စုံလျှင်။ မည်သည်အမျိုးမဆို ငါ့သွေးတော်နှင့်စည်းစိမ်တက်ပြု ရစ်ကြတော့ဟုဆို၏။ အမတ်ကြီးတို့လည်း အရှင်မင်းကြီး။ လူ တို့မှာ အင်တန်ရုံမျှသောကိုယ်အား ပညာအားနှင့် ပြည့်စုံလျှင် ပင်။ ကာယဗလ။ ဥာဏဗလရှိသူဟူ၍ခေါ်ဝေါ်ကြပါသည်။ ယခု ကိုယ်တော် အမိန့်တော်ရှိသည့်ဗလမှာ။ ပမာဏကို အမိန့်ရှိ တော် မူပါ။ အကျွန်ုပ် တို့ ရွေးချယ် သာ ပါ မည်ဟု လျှောက် ထားကြလျှင်။ ပေါလဇနက မင်းကြီးသည် အမတ်တို့။ ကာယ ဗလငါဆိုသည်မှာ။ လူဗိုလ်ခြေတထောင်တင်မှ။ တင်နိုင် ချနိုင် သောလေးကို။ တယောက် တည်းဖြင့် တင်နိုင် ချနိုင်လျှင် ကာ ယဗလ ရှိသည် ဖြစ်စေ။ ဥာဏ ဗလ မှာ လည်း။ သား ခဲ ရုပ် အ စောင့်နှင့်။ ထောင့်လေးချဖြင့်။ ရွာဘွယ် ထင်တယ်စွာ ငါဝံ့ပယ် ရာ ဖြစ်သော ပလ္လင်တော်၏ ခေါင်းရင်းကို သိစွမ်း နိုင် လေ့ လည်းကောင်း။ တဆယ် ခြောက်လုံး သော ရွှေအိုး ကြီး တို့ကို ဘော်ထုတ်နိုင်သော်လည်းကောင်း။ ဥာဏဗလရှိသည်ဖြစ်စေ။ ထိုသို့သော အင်္ဂါနှင့် ပြည့်စုံလျှင်။ မည်သည် အမျိုးမဆို အပ်

နှင်းရစ်ကြတော့ဟု ဆို၏။ အမတ်တို့လည်း အရှင်မင်းကြီး အ
 မိန့်တော်ရှိတိုင်။ ထိုအင်္ဂါလေးပါးရံညီသူကို အကျွန်ုပ်တို့ရှာ
 ကြံရပါတော့မည်။ ရွှေအိုးကြီး တဆယ်ခြောက်လုံးတို့၏ ထား
 ရာကိုသာ အမြွက်မျှပြတော်မူပါဟု ယျောက်ထားကြ တုန်၏။
 အမတ်တို့ စကားကို ကြားလျှင်။ ပေါလဇနက မင်းကြီးသည်
 ရွှေအိုးကြီး တဆယ်ခြောက်လုံးတို့၏ ထားရာကို အမြွက်မျှပြ
 လို၍။ ။သူရိယဂ္ဂမနေဒိုမိ။ အထောဩက္ကမနေဒိုမိ။ အန္တောနိ
 ဗဗဟိဒိုမိ။ နအန္တောနဗဟိဒိုမိ။ ။အာရောဟနေမဟာဒိုမိ။ အ
 ထောဩရောဟနေဒိုမိ။ စတုရေ စမဟာသာလာ။ သမန္တာယော
 ဇနေဒိုမိ။ ။ဗန္ဓဂ္ဂေသုမဟာဒိုမိ။ ဝါလဂ္ဂေသု စကေပုဏ္ဏေ။
 ဂုက္ခဂ္ဂေသုမဟာဒိုမိ။ သောဠသေတေမဟာဒိုမိ။ ။ဟုသုံးဂါ
 ထာမြင့်အမြွက်ပြဆိုလေ၏။ ။ဘော။ အိုအမတ်တို့။ သူရိယဂ္ဂ
 မနေ။ နေထွက်ရာ၌။ ဒိုမိ။ ရွှေအိုးတလုံးရှိ၏။ အထော။ ထိုမှတ
 ပါ။ ။ဩက္ကမနေ။ နေဝင်ရာ၌။ ဒိုမိ။ ရွှေအိုးတလုံးရှိ၏။ အန္တော။ အ
 တွင်း၌။ ဒိုမိ။ ရွှေအိုးတလုံးရှိ၏။ ဗဟိ။ အပ၌။ ဒိုမိ။ ရွှေအိုးတလုံး
 ရှိ၏။ နအန္တော။ နဗဟိ။ အတွင်းအပ မဟုတ်ရာ၌။ ဒိုမိ။ ရွှေအိုးတ
 လုံးရှိ၏။ ။အာရောဟနေ။ တက်ရာ၌။ မဟာဒိုမိ။ ရွှေအိုးတလုံး
 ရှိ၏။ အထော။ ထိုမှတပါး။ ။ဩရောဟနေ။ သက်ရာ၌။ ဒိုမိ။ ရွှေ
 အိုးတလုံး ရှိ၏။ စတုရေ စ မဟာ သာလာ။ အင်ကြင်းပင်ကြီး
 လေးပင် တို့၌လည်း။ ဒိုမိ။ ရွှေအိုး တလုံး ရှိ၏။ သမန္တ။ ရှစ်ရပ်
 ဝန်းကျင်မှ။ ယောဇနေ။ တယူဇနာထက်၌။ ဒိုမိ။ ရွှေအိုးတလုံးရှိ
 ၏။ ။ဗန္ဓဂ္ဂေသု။ ဆင်ဝှမ်းပျားတို့၌။ မဟာဒိုမိ။ ရွှေအိုးတလုံးရှိ၏။
 ဝါလဂ္ဂေသု။ အမြီးပျားတို့၌လည်း။ မဟာဒိုမိ။ ရွှေအိုး တလုံးရှိ
 ၏။ ကေပုဏ္ဏေ။ ရေထဲ၌။ မဟာဒိုမိ။ ရွှေအိုးတလုံးရှိ၏။ ဂုက္ခဂ္ဂေသု။
 သစ်ဝင်ပျားတို့၌။ မဟာဒိုမိ။ ရွှေအိုး တလုံးရှိ၏။ ဧတေမဟာဒို
 မိ။ ဤရွှေအိုးကြီးတို့သည်။ ဂဏတော။ အရေးအတွက်အားဖြင့်။
 သောဠသေ။ တဆယ်ခြောက်လုံးတို့သည်။ ။ဤကားအခက်။
 အဓိပ္ပာယ်ကား။ အမတ်တို့။ ရွှေအိုးကြီးတို့၏အမြွက်ကိုငါပြ

အံ့မှတ်ကြကုန်။ ရွှေအိုးကြီးထားရာကား နေထွက်ရာ၌ တလုံး။
 နေဝင်ရာ၌တလုံး။ အတွင်း၌တလုံး။ ပြင်၌တလုံး။ အတွင်းပြင်
 မဟုတ်သည်၌တလုံး။ တက်ရာ၌တလုံး။ သက်ရာ၌တလုံး။ အင်
 ကြင်းပင်ကြီး လေးပင်တို့၌ တလုံးစီ။ ရှစ်ရပ်ဝန်းကျင် တယူဇ
 နာထက်၌ တလုံး။ အစွယ်ဖျားတို့၌ တလုံး။ မြီးဖျား၌တလုံး။
 ငရဲထဲ၌ တလုံး။ သစ်ပင်ဖျားတို့၌ တလုံး။ ဤသည်လျှင် ရွှေအိုး
 ကြီး တဆယ် ခြောက်လုံးတို့၏ အမြွက်စကား ဖြစ်သည် မှတ်
 သောရစ်ကြဟု ဆို၏။ ဤမှတပါး။ သွီးတော်၌ အခွင့်မျိုး တို့ကို
 လည်းကောင်း။ နွေတော်မျိုးတော် မိဖုရား မောင်မ အမှူးအ
 မတ်တို့၌မှူးထားအပ်သည်တို့ကိုလည်းကောင်း။ အလုံးစုံသော
 ပြည်ထဲရေးကိစ္စတို့ကိုလည်းကောင်း။ အမတ်တို့အား မှာထား
 ပြီးလျှင်။ ပေါလဇနက မင်းကြီး ဘဝပြောင်းလဲလေ၏။ ။ အ
 မတ်တို့လည်း။ ဥတုဇရပ်အကြွင်းမျှသာဖြစ်သော မင်း၏ကိုယ်
 ကို။ ခုနစ်ရက်တွင်း၌ ဖုတ်ကြည်းသင်္ဂြိုဟ်ခြင်းကိုပြု၍။ မင်းလွန်
 သည်မှ ခုနစ်ရက်မြောက်လတ်သော်။ ဘုရားလောင်းမင်းသား
 ဥယျာညိုသို့ ရောက်သောနေ့၌ပင်။ မှူးမတ်သူရေဟိတ်အပေါင်း
 တို့သည် လွှတ်သဘင်၌ အညီအညွတ်စည်းဝေး၍။ ဤသို့တိုင်
 ပင်ကြ၏။

မှူးတော်မတ်တော်တို့။ ကျွန်ုပ်တို့အရှင်မင်းကြီး သည်။ သွီး
 တော် နှစ် သက် ရာ သူ ကို ထီး နန်း နှင်း လေ ဟု မှာ တော် မူ နဲ့
 သည် အတိုင်း။ အလား အလာ ကို ထောက်ရှု မြော် ချင့် လျှင်။
 စစ်သူကြီးသည်မင်းသွီးနှင့်လည်းအကျွမ်းဝင်၏။ အရှင်ရှိစည်
 ကပင်လျှင်လည်း။ အလုံးစုံသော ပြည်ထဲရေးကိုလွှဲ၍။ စစ်သူ
 ကြီးအရာ၌ ခန့်ထား စီရင်သူ ဖြစ်ခြင်းကြောင့်။ ဗလ သုံး တန်
 စွမ်းအန် ရဲရင့်ခြင်းမှာ မရှိ မဆိုသာ ဖြစ်တော့သည်။ ယင်းသို့
 ဖြစ်၍။ စစ်သူကြီးကိုရံစမ်းစေရသော် မကောင်းလောဟု တိုင်
 ပင်ကြသဖြင့်။ ကောင်းပြီဟု အများ ညီညွတ်ကြပြီးလျှင်။ ထို
 အကြောင်းကိုစာစီ၍။ အမတ်တယောက်ကိုစာနှင့်စစ်သူကြီး

နှိပ်သို့ လွှတ်ကစေလိုက်၏။ စစ်သူကြီးသည် ထိုစကားကို
 ကြားလျှင်၊ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ကောင်းပါပြီဟု ဝန်ခံလိုက်၍။
 ထိုနေ့ညချမ်းအချိန် ရောက်သောအခါ။ စစ်သူကြီးသည် မင်း
 သို့ ကိုရူးစမ်းအံ့ဟု နန်းတော်သို့ သွားသဖြင့်။ နန်းတော်တံခါးဝ
 သို့ ရောက်လျှင်။ စစ်သူကြီးသည် ဤသို့သော အကြောင်းနှင့်
 လာကြောင်းကို မင်းသို့ အကြားစေ၏။ မင်းသို့လည်း ထိုအ
 ကြောင်းကို ကြားလျှင် ဤသို့ကြံ၏။ မင်း၏စည်းစိမ်ကို စံမည်သူ
 ဟူသည်ကား အလွန်ခဲလှ၏။ အမှုအထိုက်အလိုက်ကိုမထိ။ သ
 မာမိမတည်း။ အရည်အသွား။ ယောကျ်ား၊ မြတ်လက္ခဏာ မညီ
 သူဖြစ်ချေလျှင်။ ပြည်ထဲရေးလည်း မချမ်းသာ။ ငါတည်းမနှစ်
 မြို့။ ယခု ဤလည်း ကောင်းကျိုး မထင်။ သံသရာလည်း ဝန်မ
 လွတ်ရှိတော့မည်။ ဤသို့ ဖြစ်၍။ ထီးမြူ၏ ကြက်လေးကို
 ဆောင်ခြင်းငှာ ထိုက်သော သမာမိရှိမည် မရှိမည်ကို။ ထိုစစ်
 သူကြီးအား ငါအလိုစမ်းဦးအံ့ဟု ကြံပြီးလျှင်။ ဤသို့သောအ
 ကြောင်းနှင့် စစ်မှုမင်း နန်းတော်တံခါးဝသို့ ရောက်သည် ဆို
 သော်။ အကြာအရှည်ငုံလင့်ရတော့မည်မဟုတ်။ ယခုပင်အရှေ့
 စမျတ်ဝက လျောင်းတော်ဦးသို့ ဝင်တော်မူပါစေဟု စေလိုက်
 ၏။ ထိုစကားကို ကြားလျှင်။ စစ်သူကြီးလည်း မင်းသို့ နှစ်သက်
 လွယ်ပါစေဟူသော နှလုံးထားနှင့်။ နန်းတော်အရှေ့ဌာနကားစ
 မျတ်ဝမှ ဝင်ထွက်။ မင်းသို့ စံရာနန်းပွဲသတင်လျောင်းတော်ဦး
 သို့။ ဂုဏ်မဲ့သောသူတို့ သွားခြင်းဖြင့် အလျင်တဆော့ သွား၍။
 မင်းသို့ အနီး၌ ရပ်နေလေ၏။ မင်းသို့လည်း ပညာရှိသော မိန်း
 မဖြစ်ခြင်းကြောင့်။ စစ်သူကြီး၏ လာခြင်းကို မြင်လျှင်။ ကိုယ်
 တွင်း၌ ပညာခေါင်းပါးသောအဖြစ်ကို ထိ၍။ မိမိအနီး၌ ရောက်
 လာသောအခါ။ အလိုစမ်းပြန်လိုသဖြင့်။ စစ်မှုမင်း။ ဤလျောင်း
 တော်ဦးတွင် လူးလာပြန်ခေါက်။ ယောကျ်ားတို့၏အား အင်ဖြင့်။
 လျှင်လျှင် မြန်မြန် ပြေးတော်မူစမ်းပါ။ အရည်အသွားကို ကြည့်
 ချင်ပါသည်ဟု ဆို၏။ စစ်သူကြီးလည်း။ အချစ်ကိုသာ နှလုံး

ထား၍။ အပြစ်ကို နှလုံးမထားဘဲ။ မင်းထိုးအား နှစ်သက်စေ
 ကြောင်း ကောင်းစွာငါပြေးအံ့ဟု ကြံလျက်။ ပြေးလွှားခြင်းကို
 ပြုပြန်လေ၏။ ထိုအခါ မင်းထိုးသည် စစ်မှူးမင်း။ ထိုမှ ဤမှ
 ကျွန်ုပ်ဆီသို့ ပြေးတော်မူခဲ့ပါ။ ကြည့်စမ်းပါရစေဦးဟု ဆိုပြန်
 လျှင်။ တဖန်မင်းထိုးဆီသို့ ပြေးပြန်လာ၏။ မင်းထိုးသည် ထိုသို့
 သောအခြင်းအရာကို မြင်လျှင်။ ဤသူကား ဣတောင်မှာနား၍
 ဣကချီးခေါ်ရသကဲ့သို့သာ။ ငါ့မမည်။ တော်သူကောင်းပြု၍။ စစ်
 သူကြီး ခေါ်ရကာမျှတကာ။ အသို့လျှင် ထီးဖြူ၏ကြက်သရေ
 ကို ဆောင်နိုင်ပါအံ့နည်းဟု စစ်သူကြီး၏ သမာဓိမရှိသော အ
 ဖြစ်ကို ထိပြီးသော်။ စစ်မှူးမင်း။ ယောကျ်ားတို့၏ အရည် အ
 သွားကို သိရပေပြီ။ ပန်းမောတော် မူဘော့မည် မပြေးပါနှင့်
 တော့။ ဤတွင်ထိုင်၍ ကျွန်ုပ်ခြေကို ဆုပ်တော်မူစမ်းပါဟု ဆို
 ၏။ စစ်သူကြီးလည်း။ တရွှေတရွှေငါအနီးအစပ်ရောက်တော့
 သည်ဟု မင်းထိုးနှစ်သက်စေခြင်းငှာ။ မင်းထိုးခြေရင်း၌ ထိုင်
 ၍ ခြေကိုဆုပ်နယ်လေ၏။ ထိုအခါမင်းထိုးသည်ဤသူကား သူ
 ယုတ်မာတည်း။ ဤမျှလောက် ငါအလိုစမ်း၍မျှမိမိမသိ။ မက်
 မောခြင်းပြင်းစွာနှင့်။ ချစ်နိုးနှစ်သက်နိုးထင်လျက်။ ငါ့အလိုသို့
 သာလိုက်၍ပြုတိ၏။ ယခုအဖြည်းအသာ နန်းထက်မှချလိုက်ရ
 မည်လည်း။ ငါ့တွင်မိန်းမပရိသတ်သာ ယခုရှိချေသည်။ နေ့အ
 ခါလည်းမရှိချေပြီ။ ငါ့ငေါက်ငမ်းဆဲဆိုငြားသော်လည်း။ မက်
 မောခြင်း ပြင်းစွာဖြစ်ခြင်းကြောင့်။ ထိုသူနား၌ ခါးစပ်နိုင်မည်
 မဟုတ်ချေ။ ဤငါ့အခြေအရံ မိန်းမများလည်းတပါးအမှုကဲ့သို့
 မဟုတ်ဖြစ်၍။ ယခုငါ့အလိုကိုပင်မသိနိုင်ကြရာသေး။ ဤသို့
 ဖြစ်၍။ ငါ့အခြေအရံလည်းထိစေတော့။ ထိုသူလည်းမိမိအပြုအ
 မူကိုယုစားမိလေစေတော့။ ထင်ရှားအောင် ငါ့ဒဏ်ပေးလိုက်
 အံ့ဟု ကြံပြီးလျှင်။ စစ်သူကြီး၏ ရင်ကို ခြေဖြင့် တွန်းရှားလိုက်
 လေ၏။ စစ်သူကြီးလည်း အမှတ်ပဲ့ ဖြစ်၍။ မင်းထိုး ခြေရင်း၌
 ပက်လက် နောက်သို့ လန်လေ၏။ မင်းထိုးလည်း သင်တို့။ ဤ

ယောကျ်ားရူးကို နာကျင်စွာ မိုက်ပြီးလျှင်။ လည်ကို ငင်၍ နန်း
စောင့်မှ ချလိုက်ဟု အမြွှေ အရံ မိန်းမ တို့အား အမှတ် ပေး ပြီး
လျှင်။ မိမိကြက်သရေတိုက်ခိုဝင်၍ နေလေ၏။ နန်းတွင်းသူအ
ပျိုတော်တို့လည်း မင်းထီးဆိုတိုင်း။ စစ်သူကြီးကို နန်းထက်မှ
ငင်ချ နှင်ထုတ် လိုက်လေ၏။ နန်းတော် အပြင်၌။ အမှုကို ဆီရ
အောင် စောင့်နေကြ ကုန်သော မှူးမတ် အစရှိသော သူတို့
သည် နန်းတော်မှ စစ်သူကြီး နှလုံးမသာ လာသည်ကို မြင်
လျှင်။ အရှင်မင်းမြတ်။ အသို့ပါနည်းဟု ဆီး၍ မေးကြကုန်၏။
စစ်သူကြီးလည်း အချင်းတို့၊ ငါကား သင်တို့မင်းထီးကိုလူမိန်း
မမှတ်၍သွားပါသည်။ ဘီလူးမတကစ။ ဤမျှသာ ပြောပါရစေ
ထော့ဟုဆို၍ မိမိအိပ်သို့လွှားလေ၏။

မှူးမတ်တို့လည်း ဤစစ်သူကြီးကား စစ်ရေး၌ သာ တွင်၍၊
မိန်းမ ရေး၌ ကျင်ဟန် မရှိဟု နှလုံး ထားလျက်။ တပါးတော်
သင့်ရာ ရှာကြံ တိုင်ပင် ကြပြန်လျှင်။ မင်း၏ဘဏ္ဍာ စိုး ရွှေ
တိုက်ဝန်သည် အလွန်မင်းထီးနှင့်လည်းအကျွမ်းဝင်၏။ ပညာ
စွမ်း ကိုယ်စွမ်းနှင့်လည်း ပြည့်စုံ၏။ ထိုသူကိုပုံစမ်းစေရသော်
ကောင်း၏ဟု တိုင်ပင် ညီညွတ်ကြသဖြင့်။ ရွှေတိုက်ဝန် အိပ်
သို့ ထိုးကြောင်းကို။ မှူးမတ်တို့အစည်းအဝေးပြုရာ ဗွတ်သ
ဘင်္ဂက စေလိုက်ပြန်၏။ ရွှေတိုက်ဝန်လည်း ထိုစကားကိုကြား
လျှင်။ ဝန်ခံလျက် နန်းတော်သို့ သွားပြန်လေသော်။ မင်းထီး
သည် စစ်သူကြီး မှာ ကဲ့သို့ပင်လျှင်။ ရွှေတိုက်ဝန်ကို လည်း
အရှက်ကြီး တရ ပြုလိုက်လေ၏။ မှူးမတ်တို့လည်း ရွှေတိုက်
ဝန်ကား ရွှေငွေ စသော ဘဏ္ဍာတို့ကို သာ မဖိတ်မယ့်ရ
အောင်စောင့်ထိန်းနိုင်၏။ မိမိစိတ်ကို အရိပ်မတိရအောင် မပြု
နိုင်လေဟုနှလုံးထားလျက်။ တပါးတော်သင့်ရာ ရှာကြံတိုင်ပင်
ကြပြန်လျှင်။ မင်း၏သူဌေးကြီးသည်မင်းထီးနှင့်လည်းအကျွမ်း
ဝင်၏။ ကိုယ်စွမ်းပညာစွမ်းလည်းရှိ၏။ ထိုသူကိုပုံစမ်းစေရ
သော်ကောင်း၏ဟု တိုင်ပင် ညီညွတ်ကြသဖြင့်။ သူဌေးကြီး

အိမ်သို့ ထိုအကြောင်းကို စေလွှတ်လိုက်ကြပြန်၏။ သူဌေးကြီး
 လည်း ထိုစကားကိုကြားလျှင်၊ ဝန်ခံလျက် ရှေးနည်းအတူ နန်း
 တော်သို့ သွားပြန်လေသော်။ မင်းထီးလည်း ထိုနှစ်ဦးသူ့မှာကဲ့
 သို့ပင်။ သူဌေးကြီးကိုလည်း အရှက်ကြီး ရအောင် ဒဏ်ပေး
 လိုက်ပြန်လေ၏။ ။ မှူးမတ်တို့လည်း ဤသူဌေးကြီးကား ဥစ္စာ
 ကိုသာ စီးပွားအောင်ပြုတတ်၏။ မိမိကိုယ်ကိုကြီးမားအောင်
 မပြုနိုင်လေဟု နှလုံး ထားလျက်။ တပါးတော်သင့်ရာ ရှာကြံ
 တိုင်ပင်ကြပြန်လျှင်။ မင်းကြီး၏ထီးတော်မိုးအမတ်သည် မင်း
 ထီးနှင့်လည်း အကျွမ်းဝင်၏။ ပညာစွမ်း ကိုယ်စွမ်းလည်းရှိ၏။
 ဟိုသူကို ခုံစမ်းစေရသော် ကောင်း၏ဟု တိုင်ပင် ညီညွတ်ကြ
 သဖြင့်။ ထိုအကြောင်းကို ထီးတော်မိုးအိမ်သို့ စေလိုက်ပြန်၏။
 ထီးတော်မိုးလည်း ရှေးနည်းအတူ နန်းတော်သို့ သွားပြန်လေ
 သော်။ မင်းထီးသည် ထီးတော်မိုးကိုလည်း ထိုသို့ယောက်သူ
 မှာကဲ့သို့ပင် အရှက်ခွဲလိုက်ပြန်လေ၏။ မှူးမတ်တို့လည်း ဤသူ
 ကား မင်း၏ထီးတော်ကိုသာ မိုးကိုင်တတ်၏။ မင်း၏ထီးတော်
 ကို စိုးရိမ်ရအောင် မကြံ နိုင်လေဟု နှလုံး ထား လျက်။ တပါး
 တော်သင့်ရာ ရှာကြံတိုင်ပင်ကြပြန်လျှင်။ မင်းကြီး၏ ထားသန်
 လျက်တော်စွဲ အမတ်သည် မင်းထီး နှင့်လည်း အကျွမ်း ဝင်၏။
 ကိုယ်စွမ်း ပညာစွမ်းလည်း ရှိ၏။ ဟိုသူကို ခုံစမ်း စေရသော်
 ကောင်း၏ဟု တိုင်ပင် ညီညွတ်ကြသဖြင့်။ ထိုအကြောင်း ကို
 ရှေးနည်းအတူစေလိုက်ပြန်၏။ သန်လျက်တော်စွဲအမတ်လည်း
 ရှေးနည်းအတူ နန်းတော်သို့ သွားပြန်လေသော်။ မင်းထီးသည်
 ထိုလေးဦးသူ မှာကဲ့သို့ပင်။ အရှက်ကြီး ရအောင် ပြုလိုက် ပြန်
 ၏။ ။ မှူးမတ်တို့လည်း ဤသူကား မင်း၏ သန်လျက်နှင့်သာ အ
 ခွင့်လျှော်အောင် ဝေဖန် တတ်၏။ စည်းစိမ် ဗိသုကာန် အသင့်
 တော်အောင် ချောင်ခြင်း မရှိလေဟု နှလုံး ထား လျက်။ တပါး
 တော်သင့်ရာ ရှာကြံ၍ မရနိုင်လတ်သော်။ ဤသို့အားလျှော့စ
 ကား ပြောဆို ကြကုန်၏။ မှူးတော် မတ်တော်တို့။ မင်းကြီးမှာ

တော်မူခဲ့သည့် အင်္ဂါလေးပါးတွင်။ ပလ္လင်၏ ဦးခေါင်းရင်း ကို
သိသူ။ ဗိုလ်ခြေတထောင် တပ်သောလေးကို တပ်နိုင် ချနိုင်သူ။
တဆယ် ခြောက်လုံးသော ရွှေအို ကြိုးတို့ကို ဘော်ထုတ် နိုင်သူ
တို့ကိုထားဘိဦး။ မင်းသွီးနှစ်သက်သောသူကိုမျှ မရနိုင် ယခုရှိ
ခဲ့၏။ မင်းမရှိသောပြည်မည်သည်လည်း။ အမှူးအမတ်တို့စောင့်
ရှောက် ထိန်းသိမ်းခြင်းငှာ ခံယည်းကွသည့်။ အသိုကြံကြ ရပါ
မည်နည်းဟုပြောဆိုကာမကြံနိုင်အောင်ရှိကြကုန်၏။

ဤအရာ၌။ ထိစပ်ဗေဒိမင်းသွီး သည် အမျိုးကောင်းသွီး
ပညာရှိ မိန်းမမှန်လျက်။ ယောက်ျားကို ခြေဆုပ်ခိုင်း လေသည်
ကား သက်သက်မဟုတ်။ အလိုစမ်းလျှံသာ ပြုခြင်းကြောင့်။
ဆိုးယုတ် သည် မဆိုသာ။ ခြေဖြင့် ခါ တွက်လိုက် သည် မှာ
လည်း။ ကိုယ်ကိုမိသေ့စောင့်ထိန်းရသူဖြစ်၍။ ထိုအမှုထိုအ
ခါ ထိုယောက်ျားတို့ကို နှုတ်ဖြင့် ခါတွက်သော်လည်း။ ကွာနိုင်
တွယ် မထင်သဖြင့်။ လွင့်ကွာ လွယ်ရာ ရှာ ၍ ခါ တွက်ရ ပေ
သောကြောင့်။ ရှုကြမ်းသည် မဆိုသာချေ။ ထိုစစ်သူကြီး စ
သော သူငါးယောက်တို့လည်း အရှင် မင်းသွီးဖြစ်၍ အစည်ရှိ
သေမြဲ ဖြစ်ခြင်းကြောင့်လည်းကောင်း။ မင်းသွီးစကားကို မြင်
ကြားရ သဖြင့်။ နား မျက်စိ ချိုဆိမ့် များယစ်ခြင်းကြောင့်လည်း
ကောင်း။ သူ့ကျေးဇူးကိုခံလိုလျှင်။ သူ့အလိုကိုလိုက်အပ်စွာ၏
ဟု အရာကို မချင့်။ အခွင့်ကိုမစာ။ သမာမိ အရေးမှာ မိရိယာကို
သုံး မှား ချေသောကြောင့်။ ရှုံးခြင်းသို့ ရောက် ချေသည်။ ထို
ကြောင့်။ အဆင် မတတ် လျှင် ဆန်းလျက် နှင့် မတွဲ။ အငင်မ
တတ် လျှင် ပန်းလျက် နှင့် မရ ရှိတတ် သည်။ ယိုင်ယိုင် ညွတ်
ညွတ် ပြုရမည်အမှုမှာ။ ခိုင်ခိုင်မတ်မတ် ပြုချေလျှင်။ ခက်ကြမ်း
ရာရောက်တတ်သည်။ ခိုင်ခိုင်မတ်မတ် ပြုရမည်အမှုမှာ။ ယိုင်
ယိုင် ညွတ်ညွတ် ပြုချေလျှင်။ ရှက်လမ်းသာ ပေါက်တတ်သည်
ဟု သိအပ်၏။ ထိုစစ်သူကြီးသည် နန်းထက်သို့ ရောက် သည်
ကာလ။ မိမိမတရားသဖြင့်ထီးနန်းကိုသိမ်းယူလိုလျှင်။ သိမ်းယူ

နိုင်ရာအံ့လောဟူမူ၊ ဗိုလ်ခြေသင်းပင်း။ ဝင်းအစောင့်အရှောက်ဆင်မြင်းစသောမြို့၏လက်နက်အလုံးစုံသည် မိမိလက်မှာမရှိ။ မှူးမတ်တို့လက်ဝယ်ရှိချေသောကြောင့်။ မတရားသဖြင့်ပင်သိမ်းသော်လည်းမရနိုင်ရာဟုသိအပ်၏။

ထိုသို့မှူးမတ်ပုရောဟိတ်တို့၏အစည်းအဝေး၌၊ မင်းသွီးနှင့်ထိုက်တန်ရာကိုရှာကြံ၍မရနိုင်ကြလတ်သော်၊ ပုရောဟိတ်ကဤသို့ဆို၏။ မှူးတော်မတ်တော်တို့၊ သင်တို့ကျွန်ုပ်တို့သည်ဆ၍တော်ပါသော်လည်း၊ လျော်ရာမကျနိုင်ဖြစ်၍။ မည်သူမည်ဝါဟုအထူးမကြံကြံနှင့်တော့။ ထိုက်ရာကံဆောင်နှင်းပစေ။ ဖုတ်သွင်းရထားသောလွှတ်အပ်လွှတော့သည်။ ဖုတ်သွင်းရထားဖြင့်ရအပ်သောမင်းဖြစ်လျှင်လည်း။ ဇမ္ဗူဒိပ်ထကျွန်း၊ လုံးကိုသိမ်းယူနိုင်သောဘုန်းတန်းရှင်သာဖြစ်ရာ၏။ သင်တို့အထို့နည်း။ နှစ်သက်ကြ၏လောဟုဆို၏။ မှူးမတ်အပေါင်းတို့လည်းပုရောဟိတ်ဗကားကိုကြား၍နှစ်သက်ကြသဖြင့်၊ ဆရာဗကားသင့်ပြီ။ ဖုတ်သွင်းရထားလွှတ်ကြကုန်းဖုံဟုစိတ်ညီညွတ်ကြလေ၏။ ထိုအခါအမတ်ပုရောဟိတ်တို့သည်မြို့၌ပြုရာသမျှအလုံးစုံကိုသုတ်သင်ခင်းကျင်း၍။ တန်ဆာဆင်စေပြီးသော်၊ မင်္ဂလာရှိသောရထား၌ထူးမြတ်ဆန်းကြယ်စွာမင်းနေရာအခင်းနှင့်၊ မင်းမြှောက်တန်ဆာငါးပါးကိုတင်ထားကျင်းပလျက်။ ကုမုဒ္ဒရာကြာပွင့်အဆင်းကဲ့သို့အဆင်းရှိသောစိုင်းလျော်ရွှေသွေးမြင်းလေးစီးတို့ကို၊ ကြိုးကတန်ဆာကောင်းစွာဆင်၍၊ တညီတစည်တည်းရထား၌ကပြီးလျှင်၊ ထိုရထား၏ရှေ့တူရှုလမ်းကိုသာလွှတ်၍၊ လက်ဝဲရှေ့နောက်ဝန်းကျင်တို့၌၊ ဆင်းမြင်းရထား၊ ခြေသည်။ စစ်အင်္ဂါလေးပါးဝန်းရံစေလျက်၊ မုရိုးစည်၊ မြှောက်စည်၊ နှံ့ခရာစသောတီးမှုတ်မျိုးတို့ကိုမူကား၊ ချီးမြှောက်အပ်သူအရှင်သခင်ရှိမှချီးမြှောက်တီးမှုတ်ရာသည်။ ချီးမြှောက်အပ်သူ

မပါလျှင် မတီးမမှုတ်သင့်။ ထုံးစံရှိသည်အတိုင်း။ ယခုမတီးမမှုတ်ကြနှင့်ဦး။ နောင် အရှင်သခင်တွေမှ ချီးမြှောက်တီးမှုတ်ရမည်ဟု ဆို၍။ မတီး မမှုတ်စေရတဲ့။ ရထားတို့၌ အသီးအသီးဆောင်ယူ ခဲ့စေ၏။ ဤသို့ အလုံးစုံ ခင်းကျင်း ပြီးလျှင်၊ ပုခရာဟိတ် ပုဏ္ဏားသည် ရွှေကရားဖြင့် ရထား အဖွဲ့ အစပ် တို့ကိုလည်းကောင်း။ ရထားဦးကိုလည်းကောင်း။ ရွှေခိုင်တံကိုလည်းကောင်း။ ရေစင်ယုန်းလျက်၊ ဤပြည်စည်းမိမိကို ခံထိုက်သော ဘုန်းတန်းရှင်သည် အကြင်အရပ်၌ ရှိအံ့။ ထိုမင်းလောင်း ရှိရာသို့။ ဤရထား သွားစေသတည်းဟု ငိဋ္ဌာန်ခြင်းနှင့်တကွ အဘိသိက်မြှောက်ပြီးသော်၊ ဖုတ်သွင်းရထားကိုလွှတ်ကြလေ၏။

ထိုအခါ ဖုတ်သွင်း ရထား သည်။ နန်းတော်ကို လက်ျာရစ် တွည့်ပြီးမှ။ မင်းလမ်းမသို့ သက်၍။ မြို့ကို လက်ျာရစ် တွည့်လေ၏။ ထိုမြို့ကို လက်ျာရစ် တွည့်သောအခါ။ ယခင်တွင် မင်းထီးဒဏ် ခတ်သော စစ်သူကြီးသည် မိမိအိမ်သို့ တူရူ မင်း လမ်းမဖြင့် ရထားလာသည်ကိုမြင်လျှင်၊ ငါ့အိမ်သို့ပင် ရထားရွယ်၍ လာယောင် ထင်၏။ ငါ ကား ဘုန်း ရှိသော ယောကျ်ား ပင်လည်း။ လျှင်စွာ ငါ့အိမ်သို့ ရထားဦး ဆိုက်ပါစေဟု ကြံစည်လျက် မျှော်ကြည့်ကာနေလင့်၏။ မိမိအိမ်ကရထားလွန်မှ။ စိတ်အကြံ လျော့ခြင်းသို့ ရောက်၏။ ဤနောင် ရွှေတိုက်ဝန်။ သူဌေးကြီး။ ထီးတော်မိုး။ ရွှေထားမှူး တို့လည်း။ ရထား လာသည်ကို မြင်လျှင်၊ ငါ့ အိမ်သို့ လာပါစေဟု အသီးအသီး ကြံကြကုန်၏။ ဖုတ်သွင်း ရထားလည်း ထိုအိမ်တို့ကိုလွန်၍။ မြို့ကိုလက်ျာရစ် တွည့်ပြီးသော်။ မြို့အရှေ့တံခါးဖြင့် ထွက်လျက်၊ ဘုရားလောင်း ရှိရာ ဥယျာဉ်သို့။ ရွှေရှု လျှင်စွာ သွားလေ၏။ ထိုအခါ အမတ်တို့သည် ဆရာဗုရောဟိတ်။ ယခုမြို့ကိုလည်းလွန်ခဲ့ပြီ။ ရထားလည်း အသွားမြန်စွာလည်း။ ရထားကိုပြန်စေရသော် မကောင်းလောဟု ဆိုကြကုန်၏။ ဗုရောဟိတ်လည်း မှူးတော် မတ်တော်တို့။ အသို့ ဆိုကြသနည်း။ ယူဇနာ ထရာ တိုင်အောင်ပင် သွား

သော်လည်း သွားစေ၊ ပြန်၍ မသင့်ဟု ဆို၏။ ရထားလည်း အ
စည်အတိုင်းသွား၍၊ ဥယျာဉ်သို့ဝင်ပြီးသော်၊ ဘုရားစောင်း
စက်တော်ခေါ်ရာ မင်္ဂလာကျောက်ဖျာကို လက်ျာရစ်တည်
လျက်၊ တက်တော် မူပါစေဘုဟု အသင့် စီမံ၍ ယည်ခံအံ့သ
ကဲ့သို့ရပ်တန့်လေ၏။

ထိုအခါ ဗုရောဟိတ်ပုဂ္ဂိုလ်များသည် မင်္ဂလာ ကျောက်ဖျာအ
ပြင်၌ ဦးခေါင်းမြို့၍ စက်တော် မူစေ ဘုရားစောင်း ကို မြင်
လေသော်၊ အမတ် တို့ကို အချင်းတို့၊ ကျောက်ဖျာထက်၌ တ
ယောက်သောသူ အိပ်၍နေသည်မြင်၏။ ထီးဖြူကြက်သရေ
ကိုဆောင်နိုင်သောသုန်း၊ ထိုလူ၌ရှိမည်မရှိမည်ကိုသိအောင်ပြု
ကြကုန်သ်။ အကယ်၍ ထုန်းရှိသူနှင့်မူ၊ ငါတို့အုပ်ချောက်သော်
လည်း မထန်မထွပ်သဖြင့်၊ ဖွင့်၍မျှ မကြည့်ရာ၊ ဘုန်းမဲ့သူဖြစ်
လျှင်အလန့်တကြားတ၍ကြည့်လတ်၊ ယခုပင်ထက်စည်မြောက်
စည်မရှိ၊ စည်စသောကီးမှုတ်မျိုးတို့ကို၊ တပြိုင်နက်တီးမှုတ်စေ
ဟုဆို၏။ ထိုအခါ အရာမကသော တီးမှုတ်မျိုး တို့ကို တပြိုင်
နက် တီးမှုတ် ကြသဖြင့်၊ မဟာသရဇ္ဈရာ၌ ဗလဝါရခဲလျှံ၍
ကျသောအသံကဲ့သို့၊ ဥယျာဉ်အလုံးထိန်းထိန်းရှိလေ၏။
ဘုရားစောင်းမင်းသားသည် ထိုတီးမှုတ်သံဖြင့် နှိုးလေသော်
ဦးခေါင်းမြို့ကို စည်းဝယ် ဖွင့်ထွက်ကာ ကြည့်၍၊ များစွာသော
စိုက်ထု စိုက်ခြေကိုမြင်လျှင်၊ ငါအားထီးဖြူအပ်နှင်းမည်အကြံ
နှင့် ထိုသူတို့ လာကြသည် ဖြစ်ရာ၏ဟု ကြံ လျက်၊ တဖန်
ဦးခေါင်းမြို့မြီတိုင်း မြို့ပြီးမှ၊ တဘက်သို့ပြောင်းလဲ၍၊ လက်ဝဲခံ
တောင်းဖြင့်လျောင်းစက်ပြန်လေ၏။ ဗုရောဟိတ်ပုဂ္ဂိုလ်များသည်၊
ဘုရားစောင်း၏ အနီးသို့ ချည်းကပ်၍ ခြေရင်း၌ ထိုင်လျက်၊
ခြေကို ဖွင့် ထွက်ကာ ကြည့်လေသော်၊ ယောကျ်ားမြတ်တို့၏
လက္ခဏာကောင်း တို့ကို မြင်လျှင်၊ ဤ ယောကျ်ားမြတ် ကား
ဇန္ဒြိယ ဗိမ္ဗ ကျန်း ကို ထား ထိဦး ကျန်း ဝေဓ်နှင့် ထောင်နှင့် တ
ထွ လေးကျန်းလုံးကိုပင်လည်း သိမ်းယူ၍ မင်းပြုမည်ဆိုသော်။

J. 7.

အမျိုးသားဇာတ်ကြည့်တိုက်
နေပြည်တော်

မင်းပြုထိုက်သော သုန်းလက္ခဏာရှိ၏ဟု သိ၍ ဝမ်းသာမျိုး မကသောသဖြင့်၊ တဖန် အတီးအမှုတ်တို့ကို ချီးပင့်ဆင့်လောင်း၍၊ သောင်းသောင်းညှို့တီးမှုတ်စေပြန်၏။

ထိုအခါ သုရားလောင်းသည် မျက်နှာတော်ကိုဖွင့်၍၊ လက်ဝဲနံတောင်းမှ ပြောင်းပြီးလျှင်၊ လက်ျာနံတောင်းဖြင့် လျောင်းလျက် ပရိသတ်တို့ကို ကြည့်တော် မူ၏။ ထိုအခါ ဝုရောဟိတ်သည် ပရိသတ်တို့ကို ခုခုံးပြီးသော်၊ အမှုူးအမတ်တို့နှင့်တကွ၊ အညီအညွတ် လက်အုပ်ချီ၍၊ မျက်နှာ အောက်ချလျက် အရှင်မင်းကြီး၊ ထတော် မူပါလော့။ ဤပြည် စည်းစိမ်သည် အရှင်ရှေ့လက်တော် သို့ ရောက်တော် မူ၏ ဟု လျှောက်ထားကြလျှင်၊ သုရားလောင်း မဟာဇနက မင်းသားလည်း အချင်းတို့၊ သင်တို့ ပြည်ရှင်မင်းကား၊ အထယ်မှာရှိသနည်းဟု မေးတော်မူ၏။ ဝုရောဟိတ်လည်း အရှင် မင်းမြတ်၊ အကျွန်ုပ်တို့ အရှင်မင်းကြီး နတ်ပြည်စံတော်မူလည် ယခု ခုနစ်ရက်ကျော်ရှိပြီဟု လျှောက်လျှင်၊ သုရားလောင်းမင်းသားသည် အချင်းတို့၊ ယင်းထို့တပြီးကား၊ သင်တို့မင်းကြီးထွင် သားတော်ညီတော် တရံတယောက် ထီးနန်း ဆက်ခံမည်သူ မရှိလောဟု မေး၏။ ဝုရောဟိတ်လည်း အရှင် မင်းမြတ်၊ ညီတော် သားတော် တရံတယောက်မျှ ထီးနန်းဆက်ခံမည်သူမရှိပါ။ ထီးတော်တယောက်သာ ရှိပါသည်ဟု လျှောက်လေသော်၊ အချင်းတို့၊ ထိုထို့တပြီးကား ကောင်ပြီဟု ဝန်ခံတော်မူလျက် လျောင်းတော်မူရာမှထ၍၊ မင်္ဂလာကျောက်ဖျာအပြင်၌ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေနေတော်မူလေ၏။

ထိုအခါ အမတ် ဝုရောဟိတ် တို့သည် ဤ မင်းမြတ် ကား၊ ဗုတ်သွင်း ရထား ဖြင့် ရအပ်သည် ဖြစ်၍၊ ငါတို့ မင်းကြီး ဌာတော်မူခဲ့သည့် အင်္ဂါလေးပါးနှင့်လည်း ညီညွတ်တော် မူရာ၏။ အတိုင်း မထိသော သုန်းလက္ခဏာ အာဏာ သိတင်းနှင့်လည်း ပြည့်စုံရာ၏ဟု နှစ်လိုဝမ်းမြောက် ကြလေပြန်။ ထိုဥယျာဉ် မင်္ဂ

လာကျောက်များ အပြင်နှံပင်လျှင်။ မင်းမြောက်တန်ဆာငါးပါး နှံတကွ။ ဘုရားလောင်းကို မင်း၏အပြစ်ဖြင့် အဘိသိက်သွန်း ကြလေ၏။ မဟာဇနက မင်းကြီးသည် ပြည် စည်းစိမ်ကို သိမ်း ခံတော် မူပြီးလျှင်။ မင်္ဂလာ ရှိသော မြင်းရထား ထက်သို ထက် စီးတော် မူလျက်။ အတိုင်း မထိသော မင်း၏ ကြက်သရေဖြင့်။ တင့်တယ်စွာ မူးမတ်ဖိုလိခြေ အပေါင်း ဖြိုရံ၍ မြို့သို့ ဝင်တော် မူပြီးလျှင်။ နန်းတော် အရှေ့စုမုတ်ဝမှ တက်တော် မူသဖြင့်။ အ ထက်က စစ် သူကြီး စသော သူ ငါးယောက် တို့ကို စုံစမ်း ရာ ဖြစ်သော လျောင်းတော်ဦး၌။ မင်း၏ကြက်သရေဖြင့် နေတော် မူလေ၏။

သိဝလိဒေဝီ မင်းသွီး သည် လည်း စစ်သူကြီး စသော သူ တို့ ဟု ကဲ့သို့ ပင်။ ဘုရား လောင်း ကို လည်း ချ စမ်း အံ့ သော ဌာ။ မင်း ချင်း တ ယောက် ကို ခေါ်၍ အ မောင်။ သင် သည် မင်းကြီးသီဟို ယခုသွား၍။ ဤပြည်ကြီးရှင် သွီးတော် သိဝလိ ဒေဝီမင်းသွီးက။ အရှင်မင်းကြီးကို ခေါ်တော် မူသည်။ ယခုပင် အလျှင် တဆော မင်းသွီးထံ ကြွတော် မူပါ တော့ဟု လျှောက် ချေ စေလိုက်၏။ ထို မင်းချင်း လည်း မင်းသွီး ဆိုတိုင်း ဘုရား လောင်းထံ သွား၍ လျှောက်လေ၏။ ဘုရားလောင်းလည်း အ တုမရှိသောပညာ။ အတုမရှိသော အလိမ္မာနှင့် ပြည့်စုံတော် မူ ခြင်းကြောင့်။ ထိုမင်းသွီးက ခေါ်ကြောင်းစကားကို ကြားလျှင်။ ဤ မင်းသွီးကား မလိမ္မာသူကို အလိုစမ်း သကဲ့သို့ ငါသို့သော သူကိုပင် ကလွန်စားဘိ၏ဟု ကြံလျက် ထိုမင်းချင်း၏ စကား ကို ကြား သော်လည်း။ မကြားသော ကဲ့သို့ ငဲ့ စောင်း ၍မျှ မ ကြည့်။ ပမာဏမပြုဘဲ ထပါးသော အမတ် ဝုရောဟိတ် တို့နှင့် သာ အချင်းတို့။ ဤ နန်း ပြာသာဒ်ကို စီရင်ပေသူကား အလွန် ဝေ စပ် ပေ၏။ တခုမျှ အပြစ် ဆို ချာ မရှိ ငေ။ တင့် လည်း တင့် တယ် ပေတောင်း ဟု။ နန်းတော် ကိုသာ အထွေ ထွေ အပြား ပြားစကားရှာ၍။ ချီးမွမ်းတော် မူကာနေလေ၏။ မင်းသွီးက စေ

လိုက်သောမင်းချင်းလည်း မင်းကြီး မကြားသေးထင်၍။ ထိုစကားကို ထပ်ကာ ထပ်ကာ အဖန် များစွာ လျှောက်ပါ သော်လည်းမကြားနိုင်သဖြင့်။ နားတော်လမ်း မသင့်ကြောင်းကို သိလေလျှင်။ မင်းထီးထံသွား၍ သခင်မ။ မင်းကြီးကိုအကြိမ်ကြိမ် အထပ်ထပ်အကျွန်ုပ်လျှောက်ပါသော်လည်း။ ပြာသာန်ကိုသာ ချီးမွမ်း၍ နေတော်မူခဲ့၏။ သခင်မစကားကို မြက်လောက်မျှ မမှတ်ပါဟုလျှောက်ကြားလေ၏။

ထိုစကားကိုကြားလျှင်။ သီဝလိဒေဝီမင်းထီးသည် ဤမင်းကား ယောက်ျားမြတ်တို့၏ နှလုံးသွင်းခြင်းနှင့် ပြည့်စုံပေ၏ဟု ငြိလျက်။ တဖန်သိုမင်းချင်းကိုပင် အချင်း။ ခေါ်ချေဦးဟု စေလိုက်ပြန်၏။ ဤသို့သောနည်းဖြင့် သုံးကြိမ်တိုင်အောင်စေ၍ မလာလိုထတ်သော်။ ဤမင်းကားအလွန်သုန်းရှိသောယောက်ျားပေတည်း။ ငါငင်၍သူမယိမ်း။ သူသိမ်းမှငါပါရချေမည်တကားဟုအယူရှိလေ၏။ ဘုရားလောင်းမဟာဇနကမင်းသည် မှူးမတ်ပရိသတ်တို့နှင့် စကား ပြောဟော၍ ပြီးစွေ တော်မူသော အခါမှ။ အလိုတော်အလျောက်ပြုကတော်သောသွားခြင်းဖြင့်။ ရွှေဂူဝသို့ ဝင်လာသော ခြင်္သေ့မင်းကဲ့သို့။ တည်ကြည်ရဲရင့်ခြင်းနှင့်ချံညီစွာ။ လျောင်းတော်ဦးမှသည် မင်းထီးရှိရာနန်းမဆောင်သို့ တက်ကြွတော်မူလေ၏။ ဘုရားလောင်း၏ ဘုန်းအလျှံတော် ခိုက် နှင့် သည် ဖြစ်၍။ သီဝလိဒေဝီ မင်းထီးလည်း ဘုရားလောင်း လာအံ့ သည်ကိုသာ မြော်လင့်လျက်နေစည်။ လစက်ဝန်းကဲ့သို့။ ရွှန်းရွှန် ကြည်လင် သန့်စင်သော ကြက်သရေအပေါင်း ဖြင့်။ တင့်တယ်စွာ လာ လတ်သော ဘုရားလောင်း ကို မြင်လျှင်။ ဣန္ဒြေကြီးစွာသော မိန်းမဖြစ်လျက် မိမိကိုယ်အဖြစ်ဖြင့် မတူတည်နိုင်သည်ဖြစ်၍။ နေရာမှလျှင်စွာထပြီးလျှင်။ နန်းမဆောင် တံခါးဝသို့ သွား၍။ ဘုရားလောင်း၏ နံပါး၌ မှီထွဲ အံ့သကဲ့သို့။ ပျောင်းနွဲ့သော အမူ အရာဖြင့်။ မိမိ လက်ကို ဘုရားလောင်း လက်ပါးသို့ ညွတ်ယိမ်း လိုက်လေ၏။ ဘုရားလောင်း

သည်လည်း သိဝဇိဇေဝိ မင်းသို့ လက်တော်ဖြင့် ဆွဲလျက်
နန်းမဆောင်သို့ တက်တော် မူပြီးလျှင်။ ကြဌနံ၊ ထီးပြုစိုက်ထူ
ဖြန့်ရိုးအင်သောရာဇပတ္တင်ပေါ်၌။ အတူယှဉ်ပြိုင်ထိုင်တော်မူ
လေ၏။ မှူးမတ်အပေါင်းတို့လည်း ရာဇပတ္တင် ရှေ့ဝန်းကျင်၌။
အောက်သို့ မျက်နှာချလျက် လက်အုပ်ကြာမျှဖြူ၍။ ကျီးခွံခစား
ကြလေ၏။

ထိုအခါ မဟာဇနက မင်းကြီးသည် အမတ်တို့ကို အချင်း
တို့၊ သင်တို့မင်းကြီး ဆုဗ္ဗမှာထားခဲ့သောအရာ တစ်တစ်ချစ်မရှိ
လော။ အတယ်စကားများကို မှာထားခဲ့သည်ဟု မေးတော်
မူ၏။ အမတ်ကြီးတို့လည်း ထုန်တော် ကြီးလှသော အရှင်မင်း
ကြီး။ အကျွန်ုပ်တို့အရှင်မှာထား ခဲ့သည်မှာ၊ သွီးတော်၏ရုဏ်
ကြက်သရေအထူးအမြတ်ကို သိတော်မူသည်နှင့်အညီ။ ဥပေါ
သထ ဆင်သည် စကြာရမည်သူမှန်မှ ညွတ်လတုံ ဟု သကဲ့သို့
နှလုံးထား၍။ ငါ့သွီးတော်နှစ်သက်လျှင်။ မည်သူကိုမဆိုထီးနန်း
နှင်းလေဟူ၍သာ။ သာမညမှာထားခဲ့ပါသည်။ ယခုအရှင်သွီး
တော်သည် အရှင်မင်းကြီး မသိမ်းမှီ ကပင် ယိမ်းညွတ်၍ ဣ
လက်တော် ရောက်ပြီး ဖြစ်သောကြောင့်။ ထိုအမှာတော်၌
ဆောင်ရွက်ရန်ကိစ္စပြီးပါတော့သည်ဟု လျှောက်ထားကြကုန်
၏။ မဟာဇနကမင်းကြီးလည်းတဖန် အချင်းတို့၊ ဤအမှုမှာပြီ
စေတော့။ ဤမှတပါး မှာထားခဲ့သောအရာ ရှိသေးသလောဟု
မေးတော်မူပြန်၏။ အမတ်တို့လည်း အရှင်မင်းကြီး။ တပါးမှာ
တော်မူခဲ့သည်မှာလည်း သွီးတော် နှစ်သက်သူမှန်လျှင် မစွမ်း
နိုင်မရှိရာဟုနှလုံးထား၍။ ယခုကိုယ်တော် စံပယ်တော်မူသည့်
ရာဇပတ္တင်၌။ ဦးထားရာကို သိသည်လည်း ဖြစ်စေဟု မှာထား
တော်မူခဲ့ပါသည်ဟုလျှောက်ထားကြပြန်၏။

ထိုအခါ မဟာဇနကမင်းကြီးသည် ဤအရာကား မြင်ကာ
မျှနှင့် သိနိုင်ခဲ့သော အရာ ဖြစ်ချေသည်။ ဗရိဟသိဖြင့် သိ
အောင်ပြုအံ့ဟုကြံလျက်၊ မင်းသွီးသိမှာလည်း တဘက်စကား

ပြောဟန်ပြု၍၊ ရွှေဦးသျှောင်ကျင်ကို ချွတ်တော်မူပြီးလျှင် ထားလိုက်ဟု မင်းစဉ်းအားပေးတော်မူ၏။ မင်းစဉ်းလည်း ဦးသျှောင်ကျင်ကို၊ မ၍ နေခြင်းငှာလည်း မသင့်။ ရင်ခွင်၌ ထားခြင်းငှာလည်းမထိုက်။ တပါးမှာထားရမည်လည်း မသျှောက်ပတ်သဖြင့်။ ပုလ္လင် ဦးခေါင်းရင်း၌ ထားလေ၏။ ဘုရားလောင်းလည်း ဦးသျှောင်ကျင် ကို ထား၍ တခဏ ခန့်ကြာမှ၊ အမတ်တို့ စကားကို သတိမမူ၍၊ မမှတ်မိယောင်ပြုလျက် အချင်းတို့၊ ယခုတွင် လျှောက်ကြသည်စကားမှာ၊ အဘယ်သို့ ဆိုသနည်းဟု မေးတော်မူ ဖြန်၏။ အမတ်တို့လည်း ထပ်၍ ထိုစကားကို သျှောက်ပြန်လျှင်၊ မဟာဇနကမင်းကြီးသည် အချင်းတို့၊ ဤအရာသည် အံ့ဘွယ်သရဲ ထိခိုက်ခဲသောအရာပေတကား။ ငါ့မှာမူ ထီးနန်းကိုဆက်ခံထိုက်သောသူဖြစ်၍၊ သင်တို့ယခုပြောသောစကားကိုကြားကာမျှနှင့်ပင် အသင့်ကြံပြီး၍၊ အမှန်ငါထိပြီ။ ဤသည်လျှင် ဤပုလ္လင်၌ဦးခေါင်းရင်း ဖြစ်သည်ဟု ရွှေဦးသျှောင်ကျင်ထားရာကို ညွှန်ပြတော်မူပြီးလျှင် အချင်းတို့၊ ဤမှတပါးရှိသေးလျှင် လျှောက်ဦးလော့ဟု မေးတော်မူပြန်၏။ အမတ်တို့လည်း အရှင်မင်းကြီး၊ လူဒိုလ်ခြေတထောင်အားညီမှ ထင်နိုင်ချေရှိသော လေးကြီးသည်လည်း ဤနန်းတော်တွင် ရှိပါသည်။ ထိုလေးကို တယောက် အားနှင့် ထင်နိုင်ချေရှိသူ ဖြစ်မှ၊ ထီးနန်းရှင်းလေ ဟူ၍လည်း မှာခဲ့ပါသည်ဟု လျှောက်ထားကြပြန်၏။ မဟာဇနကမင်းကြီးလည်း အချင်းတို့၊ ယင်းသို့တပြီးကား ယခုပင် ငါတင်တော်မူမည်။ ထိုလေးကို ဆောင်ချေဟု စေ၍ ဆောင်စေပြီးလျှင်၊ ရာဇပုလ္လင်ပေါ်၌ နေမြဲတိုင်းသောပြကတော့ ကိုယ်တော်ဖြင့်၊ ထိုလေးကို ကိုင်စွဲတော်မူလျက် မိန်းမတို့ဝါဖတ်သော ဝါဖလေးကိုကဲ့သို့ လေးညွှိကို ဆွဲငင်ကာ တင်တုံချထုံပြု၍၊ ရှုကြလော့ဟု ဆိုတော်မူပြီးလျှင်၊ ထင်ရှားအံ့သြောကြသောအခါ၌ ထိုလေးကိုလွှတ်ရာထားပြီးသော် အချင်းတို့၊ ဤမှတပါးရှိသေးလျှင် ဆိုဦးလော့ဟု မေးတော်မူပြန်

၏။ အမတ်တို့လည်း ဤမှ တပါး မှာတော် မူ ခဲ့သော အရာ
လည်း ရှိပါသေး၏။ တဆယ်ခြောက်လုံးသော ရွှေအိုးကြီးတို့
ကိုဘော်ထုတ် နိုင်သူဖြစ်မှ ထီးနန်း နှင်းလေ မှာထားခဲ့ပါသည်
ဟု လျှောက်ထားကြ ကုန်၏။ ဘုရားလောင်းလည်း အချင်းတို့။
ရွှေအိုးကြီးတို့၏ ထားရာကို အမြွက်မှ မှာထားခဲ့သော အရာ မ
ရှိလောဟု မေးတော်မူ၏။ အမတ်တို့လည်း အရှင်မင်းကြီး။ အ
မြွက် မှာထားခဲ့သောအရာရှိပါ၏ဟု လျှောက်လျှင်။ ထိုအမြွက်
စကားကို ဆိုလော့ဟု မေးတော် မူပြန်သော အခါ။ အမတ်တို့
လည်း အထက်က ပေါလဇနကမင်း မှာခဲ့သည်အတိုင်း။ သူရိ
ယုဂ္ဂမနေဒိဗိ။ အစီ ရှိသော သုံးဂါထာတို့ဖြင့် လျှောက်ထားကြ
ကုန်၏။

ထို စကားကို ကြားလျှင်။ ဘုရားလောင်း သည် အညစ် အ
ကြေးစင်သော ကောင်းကင် ဖြစ်၍။ လစက်ဝန်းကို မြင်သကဲ့
သို့။ ထို တဆယ်ခြောက် ဌာနသော အမြွက် စကား ၏ အနက်
ကို ထင်ရှားစွာ သိမြင် တော် မူလေ၏။ ထို အခါ မဟာဇနက
မင်းသည် အချင်းတို့။ ယနေ့ကား အခါမရှိပြီ ဖြစ်၍။ ထိုရွှေအိုး
ကြီးတို့ကို ဘော်ထုတ်မီတော့မည်မဟုတ်။ နက်ဖြန်နက်မှ ရွှေ
အိုးကြီး တဆယ်ခြောက်လုံးကို ဘော်ထုတ် ကြကုန် အံ့ဟု ဆို
တော်မူလျှင်။ အမတ်တို့လည်း ကောင်းပါပြီဟု ဝန်ခံကြ၏။ ဘု
ရားလောင်းသည်။ ထိုနေ့၌ အမတ်တို့နှင့် အဖြစ် အပျက်အလုံး
စုံ အကျိုး အကြောင်း စကားကို ပြောဟောတော်မူ၍။ မှူးမတ်
ပရိသတ် အိပ်ပန် ဝန်းကျင် တို့ဖြင့် စောင့်ရှောက် အပ်သော
ရွှေနန်းစည်းစိမ်၌ မင်းထီးနှင့်အတူတကွ။ ညညှို့သုံးယံပတ်လုံး
စံပယ်တော်မူပြီးမှ။ နံနက်မိုးစမ်းသောက်သောအခါ။ မှူးမတ်တို့
သည်အညီအညွတ်မင်းကြီးထံစားလာကြကုန်၏။

ထို အခါ မဟာဇနကမင်းကြီးသည် အမတ်တို့ကို ဤသို့
မေးတော်မူ၏။ အချင်းတို့။ သင်တို့မင်းကြီးသည် အရှင်ပစ္စေက
ဗုဒ္ဓါတို့အား နေ့တိုင်း မပြတ် နန်းတော်မှာ ဆွမ်းလုပ် ကျွေး

သည်မဟုတ်လောဟု မေးတော်မူ၏။ အမတ်တို့လည်း အရှင်
မင်းကြီး၊ မပြတ်ပင် ဆွမ်းလုပ်ကျွေးပါသည်ဟု လျှောက်ထား
ကြလျှင်။ ဘုရားလောင်းသည် ဤထိုကြံ့၏။ နေဟူသည်ကား အ
ခြာမဟုတ်။ ဘုရားဟူသည်လည်း နေမင်းနှင့်တူသည်ဖြစ်၍။ အ
ရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါကို နေဟူ၍ ဆိုသည်။ ထိုအရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့
ကြွလာတော် မူသောအခါ။ မင်းကြီးထ၍ ခရီးဦး ကြိုဆိုရာ အ
ရပ်သည်နေထွက်ရာဖြစ်တော့သည်။ ထိုအရပ်၌ ရွှေအိုးတလုံး
မြှုပ်ထားသည် ဖြစ်ရာ၏ဟု ကြံတော်မူပြီးလျှင် အချင်းတို့။ ထို
အရှင် ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့ နန်းတော်သို့ ကြွလာတော် မူသောအခါ။
သင်တို့ မင်းကြီးသည် အဘယ်အရပ်တိုင်အောင် သွား၍ ခရီး
ဦးကြိုဆို သနည်းဟု မေးတော် မူ၏။ အမတ်တို့လည်း အရှင်
မင်းကြီး။ ဤအရပ်တိုင်အောင်သွား၍ ခရီးဦးကြိုဆိုပါသည်ဟု
လျှောက်ထားကြလျှင်။ ဘုရားလောင်းသည် အချင်းတို့။ ဤအ
ရပ်သည်လျှင် နေထွက်ရာ ဖြစ်တော့သည်။ ထိုအရပ်၌ ရွှေအိုး
ကြီး တလုံးရှိ၏။ တူးလော့ဟု ဆို၍ တူးတော်မူ၏။ ထိုနောင်
အချင်းတို့။ အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ တို့သည် နန်းတော်မှ ဆွမ်းစား
ပြီး၍ ကြွတော် မူသော အခါ။ အဘယ်အရပ် တိုင်အောင် မင်း
ကြီးပို့လိုက်သနည်းဟု မေးတော်မူ၏။ ဤအရပ်တိုင်အောင် ပို့
လိုက်ပါသည်ဟု အမတ်တို့ လျှောက်လျှင် အချင်းတို့။ နေဝင်
ရာဟူသည်ကား ဤအရပ်ပင်တည်း။ ထိုအရပ်၌ ရွှေအိုးကြီးတ
လုံးရှိ၏။ တူးလော့ဟုဆို၍တူးတော်မူ၏။ ထိုအခါ အမတ်တို့
သည် ငါတို့ကား နေထွက်ရာ ဝင်ရာ ဆိုသည် အကယ် နေ
မင်းစင်စစ်မှတ်၍။ အသို့လျှင် ဥဒည်တောင်။ အတ္ထင်္ဂမတောင်
မှာ တူးနိုင်ပါအံ့နည်းဟု မအပ်သော အရာများ ကိုပင် ကြံမိ
လေသည်။ ငါတို့ကဲ့သို့အယူပေါ်လျှင်သူသာဖြစ်ချေလျှင်။ အရှေ့
မျက်နှာ အနောက် မျက်နှာ အရပ်တို့၌။ ရွှေအိုးကို ရှာသည်နှင့်။
မြေအပြင် အကောင်းမရနိုင်အောင်ပင် ရှိရာချေ၏။ ဘုန်းပညာ
ကြီးတော် မူလှသော အရှင် ဖြစ်၍ သာလျှင်။ အလျှို အဝှက်အ

မြွက် စကားကို ကြားရုံမျှနှင့်။ အလွယ် တကူ သူ့ထဲပါး မပင်
 ပန်၊ ရ။ ခဏခြင်၊ ဘော်ယုနိုင်ပေသည်ကား။ အံ့၊ ဩ၊ ပြောပ၍ မ
 ကုန်နိုင်ရာဟု။ အထောင်မကသော ကောင်းကြီး ပေးခြင်းဖြင့်။
 တြေးကြော်ကြကုန်၏။ ထိုနောင် ဘုရားလောင်းသည် အမတ်
 တို့ကိုအချင်းတို့။ အတွင်း၌တလုံး၊ ပြင်၌တလုံး။ အတွင်းပြင်မ
 ဟုတ်သည်၌တလုံး ဆိုသည်မှာ အခြား မဟုတ်။ ဤနန်းတော်
 အရှေ့တံခါး၌ တံခါးခုံတွင်၊ ကလည်း တလုံး။ တံခါးခုံပြင်နား
 ကလည်းတလုံး။ တံခါးခုံအောက်ကလည်းတလုံး။ ရွှေအိုးရှိသည်။
 ယခုပင် ဘော်ချေဟုဆို၍။ ထိုရွှေအိုးသုံးလုံးတို့ကို ဘော်ထုတ်
 စေ၏။ ထိုနောင် ဘုရားလောင်းသည် အမတ်တို့ကို အချင်းတို့။
 မင်းကြီးသည် မင်္ဂလာ ဆင်တော်ကို စီးသော အခါ။ အဘယ်
 အရပ်၌ ဆင်တက်စေကား ထားသနည်း။ ဆင်ထက်မှ ဆင်း
 သောအခါ။ အဘယ်အရပ်၌ စေကား ထားသနည်း ဟု မေး
 တော်မူ၏။ အမတ်တို့လည်း အရှင် မင်းကြီး။ ဤအရပ်၌ ဆင်
 တက်စေကားထား၍။ ဆင်ထက်သို့တက်တော်မူပါသည်။ ဤ
 အရပ်၌စေကား ထား၍။ ဆင်ပေါ်မှ ဆင်းသက်တော် မူပါ
 သည်ဟု လျှောက်ထား ကြကုန်၏။ ဘုရားလောင်းသည် ထိုစ
 ကားကိုကြားလျှင်။ အချင်းတို့။ တက်ရာ၌တလုံး။ သက်ရာ၌တ
 လုံး ဆိုသည် မှာ အခြား တက် ရာ သက် ရာ မဟုတ်။ ဤဆင်
 တော်၌ တက်သက်ရာပင်ဖြစ်သည်။ ထိုနှစ်ရပ်၌တလုံးစီရွှေအိုး
 ရှိသည် တူးလေဟုဆို၍။ ထိုရွှေအိုးကြီးနှစ်လုံးတို့ကို တူးဘော်
 စေ၏။ ထိုနောင် ဘုရားလောင်းသည် အမတ်တို့ကိုအချင်းတို့။
 အင်ကြင်းပင်ကြီး လေးပင်တို့၌ တလုံးစီ ဆိုသည်မှာ အခြား မ
 ဟုတ်။ ဤနန်းတော်ရှေ့ အမတ်တို့ စည်းဝေးရာ မြေ အပြင်၌။
 မင်းကြီး လျောင်းစက် စံ ပယ်ရာ အလိုငှာ နန်းမြင့် စီရင် အပ်
 သော ညောင်စောင်းတော် အခြေလေးချောင်းသည် အင်ကြင်း
 သား မဟုတ်လော။ ထိုညောင်စောင်း ခြေလေးချောင်း တို့၏
 အောက်၌ရွှေအိုးတလုံးစီရှိသည်။ ဘော်ထုတ်လေဟုဆို၍တော်

ထုတ်စေ၏။ ထိုနောင် ဘုရားလောင်းသည် အမတ်တို့ကို အချင်းတို့၊ ရှစ်ရပ်ဝန်းကျင် တယူဇနာထက်၌ ရွှေအိုးရှိသည် ဆိုရာမှာ၊ ဤအရင်း၌ လေးကျိပ်ဖြင့် နှိုင်းရှည်အပ်သော ခရီးတာကို ယူဇနာဆိုသည် မဟုတ်။ မြင်းလေးစီးဖြင့် နှိုင်းရှည်အပ်သော ရထား ထမ်းပိုးကို ယူဇနာဆိုသည် ဖြစ်မည်။ မင်းကြီး စက်တော်မူရာ ကြက်သရေတိုက်မှ၊ ပတ်ပတ်ဝန်းကျင်၊ ရထား ထမ်းပိုး တပြန်ခြားရာ ရှစ်မျက်နှာအရပ်တို့၌ ရွှေအိုးတလုံးစီရှိသည်။ ထိုရွှေအိုး ရှစ်လုံးတို့ကို ဘော်လေဟုဆို၍ ဘော်ထုတ်စေ၏။ ဤရွှေအိုး ရှစ်လုံးပင် ဖြစ်သော်လည်း ဌာနအားဖြင့် တခုသာယူရမည်။ ထိုနောင် ဘုရားလောင်းသည် အမတ်တို့ကို အချင်းတို့၊ အဝွယ်ပျားတို့၌ ရွှေအိုးရှိသည် ဆိုရာမှာ အခြားမှာ မဟုတ်။ မင်္ဂလာဆင်ထားရာ ထင်းကုပ်မှာ၊ ဆင်မျက်နှာ မူမြိသော အရပ်တွင် ဆင်စွယ် ခွက်ချောင်း တို့၏ အောက်၌ ရွှေအိုးတလုံးစီရှိသည်။ ထိုရွှေအိုး ခွက်လုံးကိုလည်း ဘော်ထုတ် ချေဟုစေ၍ ဘော်ထုတ်စေ၏။ ဤလည်း ဌာနအားဖြင့် တလုံးသာယူ။ ထိုနောင် မင်းကြီးသည် အမတ်တို့ကို အချင်းတို့၊ ဆင်ပြီးပျား၌ဆိုသည်မှာလည်း၊ ၎င်းဆင်တော်ထားရာ ထင်းကုပ်တွင် ဆင်တော် အမြီး နေရာ အောက်၌ ရွှေအိုး တလုံး ရှိသည်။ တူးချေဟုဆို၍ တူးဘော်စေ၏။ ထိုနောင် မင်းကြီးသည် အမတ်တို့ကို အချင်းတို့၊ ရေထဲ၌တလုံးဆိုရာမှာ တပါးရေထဲမှာ မဟုတ်။ မင်္ဂလာ ရေကန် တော် အလယ်တွင် ရှိသည်။ သင်တို့ မြင်လိုလျှင် ကန်တော်မှရေကို ဖြန့်ဝဖြင့် အစင်ထုတ်ဟုဆို၍၊ ကန်ရေကို ထုတ်စေပြီးလျှင်၊ ကန်အလယ်၌ ရွှေအိုးကို ရှုကြလော့ဟုမြဲတော်မူ၏။ ထိုနောင် ဘုရားလောင်းသည် အမတ်တို့ကို အချင်းတို့၊ သစ်ပင်ပျားဆိုသည်ကား တပါးမဟုတ်။ ဥယျာဉ်တွင် မင်္ဂလာပြုရာ ဖြစ်သော အင်ကြင်းပင်ကြီး၌၊ နွယ်တာလ ရာသီဝယ် ဆူးပွန်းတည့်သော အခါ၊ ပင်စည်ဝန်းကျင် ပတ်၍ နေသော အရိပ်သည် သစ်ပင်ဖျား ဖြစ်တော့သည်။ ထိုအင်ကြင်းပင် ကြီး

တွင်းပတ်ပတ်နိုးကျင်အရပ်ရှစ်မျက်နှာ၊ အရိပ်ဖျားကျရာတို့
 နှ့်ရွှေအိုကြီးရှစ်လုံးရှိသည်။ ဘော်ထုတ်ချေဟုစေ၍ ဘော်
 ထုတ်စေ၏။ ဤသို့ရွှေအိုကြီးတဆယ်ခြောက်လုံးတို့ကို ဘော်
 ထုတ်စေပြီးလျှင်၊ မဟာဇနကမင်းကြီးသည် အမတ်တို့ကို အ
 ချင်းတို့။ ဤမှတပါး သင်္ကမင်းကြီးမှာ ခွဲသော အရာ ရှိလျှင်
 လျှောက်ထားကြဦးဟု ဆိုတော်မူ၏။ အမတ်တို့လည်း အရှင်
 မင်းကြီး။ ဤမှတပါး မှာထားခွဲသော အရာ မရှိပါပြီဟု
 လျှောက်ထားကြကုန်၏။

ဤအရာ၌၊ ရွှေအိုကြီးတဆယ်ခြောက်လုံးဆိုသော်လည်း။
 ဌာနအားဖြင့် တဆယ်ခြောက်ဌာနကိုရည်၍သာဆိုသည်။ ရွှေ
 အိုကား တဆယ်ခြောက်လုံးမက။ အရှင် ပဌေကဓုဒ္ဓါ တို့ကို
 မင်းကြီးတို့ဆိုရာ၌တလုံး။ ညိုလိုက်၍ မင်းကြီးပြန်လည်ရာ၌တ
 လုံး။ နန်းတော်တံခါးခိုတွင်း၌တလုံး။ တံခါးခိုပြင်နား၌တလုံး။
 တံခါးခိုအောက်၌တလုံး။ ဆင်တော်သို့တက်ရာ၌တလုံး။ ဆင်
 တော်မှဆင်းသက်ရာ၌တလုံး။ အင်ကြင်းသားညောင်စောင်း
 ခြေလေးခုအောက်၌တလုံးစီ။ ဤကားဌာနလည်းတဆယ်တ
 ဌာန။ ရွှေအိုလည်း တဆယ်တလုံး။ ကြက်သရေတိုက်ရှစ်
 ရပ်ဝန်းကျင် ရထားထမ်းမိုး တပြန်ခြားရာ၌ ရွှေအိုကြီးရှစ်
 လုံး။ ဌာနကားသမန္တာယောဇနတပါးသာ။ ဆင်တင်းကုပ်၌
 ဆင်တော်အပွယ်ရှစ်ချောင်းအောက်ဝယ် ရွှေအိုကြီးရှစ်လုံး။
 ဌာနအားဖြင့် ဓန္တဂ္ဂေသုတပါးသာ။ ဆင်တော်မြီးထားရာ၌
 တလုံး။ ရေကန်ထဲ၌တလုံး။ ဤ၌ကား ဌာနနှင့် ဌာနိုညီ၏။ ၃
 ယျာည်၌ အင်ကြင်းပင်ကြီးရှစ်ရပ်ဝန်းကျင်။ ဗွန်းတည့်အရိပ်
 ဖျားကျရာရှစ်လုံး။ ဌာနအားဖြင့် ရုက္ခဂ္ဂေသုတပါးသာ။ ဤသို့
 ဌာနအားဖြင့် ပေါင်းသော် တဆယ်ခြောက်လုံး။ အိုးလုံးရေ
 အားဖြင့် ပေါင်းသော် ဘုံဆယ်တလုံး ရွှေအို ရှိသည်ဟု ထိ
 အပ်၏။ ။ဤကားစကားချပ်တည်း။

ထိုအခါ မှူးမတ် ပုရောဟိတ်မှစ၍။ ပြည်သား ပြည်သူ အပေါင်း တို့သည်။ ဤသို့သော အရားလောင်း၏ အာဏာလက်ရုံး။ အနီးအဝေးတော်၊ ပညာတော် အစွမ်း တို့ကို မြင်ရ မြန်သဖြင့်။ အံ့ကြော၍မပြီး။ ကောင်းကြီးဝံ့တင်ထိန်မှု။ နှစ်သိမ့်ဝမ်းမြောက်ခြင်းရှိကြကုန်လျက်။ ဌာနပျော့ပင် ကြံ့ပင် ထံမှန်လုပ်ကာ၊ မလေးပွားစသည်တို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်ပြီးသော မင်းလမ်းမ တို့၌။ ရပ်ရပ်ကွက် အထီးအထီး ဝံ့ကြီးသတင်ခံကြကုန်၏။ နန်းတော်ပတ်လည်း ဝန်းကျင်တို့၌လည်း။ ကော်ဇောခင်းမှီးပြောက် အစရှိသော အထူးထူး အပြားပြား ယျားမြတ်ဆန်ကြယ်စွာ အခင်းတို့ကို ခင်းကုန်လျက်။ နံ့သာဆိုင်းပန်းဆိုင်၊ ဗိုက်ဆွဲခြင်း၊ ပေါက်ပေါက်ပန်းကြဲဖြန့်ခြင်း။ အမိုးအထုံနံ့သာမုန့်နံ့သာပျောင်းတို့ဖြင့်ကျင်းပတည်ထားခြင်း။ စားတွယ်သောက်တွယ်ခဲတွယ် အဖျော်ယမကာတို့ကိုတည်ထားကျင်းပခြင်းတို့ဖြင့် ချီးမြှောက်ပူဇော်ကြကုန်လျက်။ မှူးမတ်ပုရောဟိတ် သူဌေး သူကြွယ် တို့သည်။ ရွှေ ဗလား၊ တတ်နိုင်သူ ရွှေဗလားတို့၌။ ငွေဗလား၊ တတ်နိုင်သူ ငွေဗလားတို့၌။ မွန်မြတ်သော ခဲတွယ်တော့စည် စတုမရူတို့ကိုထည့်၍။ မင်းကြီးအား လက်ဆောင်တော်အလိုငှာထလုံးစီကိုင်စွဲလျက်။ ဥကင်ရာဇပလ္လင်၌ စံပယ်တော်မူသောမင်းကြီးထံ ဆက်သပူဇော်ကြပြီးလျှင်။ မှူးကြီး မတ်ကြီး။ မှူးလတ် မတ်လတ်။ မှူးငယ် မတ်ငယ်။ မင်းခယောကျ်ား တို့မှာလည်း မိမိတို့အား ထိုက်သော နေရာက နေ၍။ ရှိသေဦးညွတ်ကာစားကြကုန်၏။ ပုဏ္ဏားပုရောဟိတ်တို့မှာလည်း။ ထိုက်သောနေရာက တရတဝေးနေ၍။ မင်္ဂလာရှိသောပန်းရေချမ်းရေဇ အမွှေး နံ့သာ တို့ဖြင့် စိမ့်အပ်သော ခရုသင်းကို တခုစီ ကိုင်စွဲလျက်။ မင်းကြီး ထံသို့ ပျောင်းညွတ်ကာ။ နှုတ်မင်္ဂလာ ဖြစ်ကြောင်း ကောင်းကြီးတိထိက် သွန်းကြကုန်၏။ သူဌေးသူကြွယ်။ ဆင်စီးသူရဲ။ မြင်းစီးသူရဲ။ ရထားစီးသူရဲ။ ခြေသည်သူရဲစသော ပြည်သူပြည်သားတို့လည်း။ အရသင့်ရာတ

စည်းတဝေးတည်း မိမိတို့အားထိုက်သောနေရာကနေ၍။ ကန်
 တောပွဲ လက်ဆောင်နှင့် ပူဇော် ချီးမြှောက်ကြကုန်၏။ ကခြင်း
 သိခြင်း တီးမှုတ်ခြင်းတို့၌ လိမ္မာ လှေ့ကျွမ်း ကုန်သော သံဃာင်
 သည် လုလင်မျှတို့သည်လည်း။ မိမိတို့ထိုက်ရာအရပ်က တရ
 ဟဝေး နေ၍။ နား မျက်စိအာရုံ ကာမဂုဏ်မှု။ အနု အပျောင်း။
 ကောင်း မြတ်သော သိခြင်း တီးမှုတ်ခြင်း ကခြင်း တို့ဖြင့်။ ချီး
 မြှောက် ပူဇော် ကြကုန်၏။ မြတ်သော အဆင်းကို ဆောင်ကုန်
 လျက်အသောင်းမကသောနန်းတွင်းသူအမျှတော်အပေါင်းတို့
 သည်လည်း။ သီဝလိဒေဝီမင်းသျှ်းကိုမြဲရကုန်လျက်။ မင်းကြီး၏
 အနီး၌ ဦးညွှတ်ကာနေကြကုန်၏။ ကခြင်းသိခြင်းတီးမှုတ်ခြင်း
 ၌ လိမ္မာ လှေ့ကျွမ်း ကသော သည် နန်းတွင်း သူတို့သည် လည်း။
 သီဝ မြေ ပြေ ပျောင်း ကောင်း မြတ် သာ ဟောစွာ တီးမှုတ်
 လျက်ပူဇော်ကြကုန်၏။ ကိုယ်ပူဇော်ချီးမြှောက်ကြသောအသံ။
 တီးမှုတ် ကရန်ရွှင်မြူးကြသော ပွဲသဘင်အသံဖြင့်။ သုဂန္ဓါရ်
 တောင်ခြေက။ လေအဟုန် ထွင်သော သမုဒ္ဒရာ အဝှမ်း ကဲ့သို့။
 နန်းတော်အလုံး အုန်းအုန်းသဲသဲ။ တခဲနက် ပဲ့တင်ထပ်ကုန်၏။
 မဟာဇနကမင်းကြီးသည်လည်း။ ထီးမြူဖြန့်ချိအပ်သောဥကင်
 ရာဇပလ္လင်ပေါ်၌ မင်း၏ ဣန္ဒြေဖြင့်။ ရဲရင့် တည်ကြည်စွာ ကန်
 တောပူဇော်ကို ခံတော်မူ၍။ မိမိသာပြည်နှင့်တကွ။ ထီးနန်းကို
 ထိမ်းတော်မူလေ၏။ ပိဒေဟနာဇ် တိုင်းအတွင်း။ မြို့ငယ်ခရိုင်
 နိဂုံးရွာနေအကြီးအအုပ်ပြုသူတို့နှင့်တကွ။ တိုင်းသားတိုင်းသူ
 အပေါင်း တို့သည်လည်း။ ငါတို့ ရာဇဌာနီ မိမိသာ ပြည်ကြီး
 သည် ကြက်သဇေမဆုံးနိုင်သော မြို့ဖြစ်၍။ တိထိတဆယ်ငါး
 လုံးရှိသော လပြည့်နေ့၌ နေမင်းဝင်လျှင်။ အရှေ့ဥဒည် တောင်
 က။ လစက်ဝန်းထွန်းပေါ်လာသကဲ့သို့။ ငါတို့အရှင်နတ်ပြည်ဝံ
 တော် မူလျှင်။ အရှင်အရိပ်အရာ ထီးနန်းကို ဆက်ခံမည်သူ။
 ထုန်းတန်းရှင် မင်းတရား ပေါ်ထွန်း ကြွရောက် တော်မူလာပေ
 ၏။ ထိုအရှင်သည် အခြားမဟုတ်။ ငါတို့အရှင် ဖြစ်သော အ

ရိဇ္ဈဇနက မင်းကြီး၏သားတော် နန်းညွှန့်ပင်ဟူသတတ်။ ယခု အရွယ်တော်လည်း။ နံနက် လေချက် တီးကျော် အချိန်၌။ ထို ထိန် တောက်ပလော သေမင်းကဲ့သို့။ ပဌမအရွယ် နှုတ်ယူပျက်။ ဘုန်းသစ်သော အချိန်တွင်။ စည်းစိမ်တော်နှင့် ဆိုင်၍။ မအောင် သောပညာ။ သုံးပြောသောဗလ။ ရာဇပရိယာယ်။ အတ္တယံလွယ် သောသတ္တိ။ အဘု မရှိသော ဘုန်းပညာ အလျှံဖြင့်။ နိုင်ငံ လုံး ကြက်သရေ ဖြစ်တော် မူပေ ၏။ ထို မင်းမြတ် ကို ရှုကြည့် ဖူး မြော် ပူဇော်ကြ ကုန်အံ့ဟု။ အသီး အသီး များစွာသော လက် ဆောင် တို့ဖြင့်။ နေပြည်တော်သို့ ဆက်သ ပူဇော် ဖူးမြော် လာ ကြ ကုန်သဖြင့်။ မိမိသာ ပြည်၌ နေရာ မြေပြင် မဆုံ နိုင်အောင် အုတ်အုတ်ကျက်ကျက်ဖြစ်လေ၏။ မဟာဇနကမင်းကြီးသည် လည်း။ ထိဝလီဒေဝီမင်းသို့ကို များစွာသော ကိုယ်လုပ်မောင်း မတို့၏ အမှု ဖြစ်သော မိဖုရား ကြီး အရာ တောင်ညာ နန်း မ၌ ထား၍။ နန်းလုံး နှင်းလေ၏။ ကာလ စမ္ဘာနဂိုရ် ပြည်၌ နေသော မယ်တော် ကိုလည်းကောင်း။ အိမ်ထောင် သိုးသား ပုဏ္ဏားမ နှင့်တကွ ပါမောက္ခ ဆရာ ကြီးကို လည်း။ ကောင်း။ ထို ပြည်မှ မိမိသာ ပြည်သို့ ခေါ်ဆောင်စေပြီးသော်။ မယ်တော်အား များ စွာသောစည်းစိမ်အခြံအရံနှင့် နန်းအခြားဆောက်၍ ချီးမြှောက် ဝီရိယကွယ်လျက်ထား၏။ ပါမောက္ခဆရာကိုလည်း။ ထိုပြည်၌ ပုဏ္ဏား သူကြွယ် စည်းစိမ် ထက်။ သာလွန် ထူးမြတ် ကြီးမြင့် သောစည်းစိမ်ဖြင့်။ ဦးရီးတော်အရာနှင့်။ ကျေးစား ခြံရွာခရိုင် ပေး၍။ သင့်ရာချထားချီးမြှောက်တော်မူ၏။

ထိုအခါ မဟာဇနက မင်းကြီးသည်။ ငါးဘိုးတော်။ ငါးခ မည်းတော်။ ဘထွေးတော်တို့ကား မိမိတို့သွားရာ။ ထက်ကြပ် ပါအောင် ဥစ္စာကို မဆောင်ယူ လေဘဲ။ ငါးကိုဆောင် ယူစိမ့် မည်ဟု စွန့်ထားခဲ့ကြ သည့် ဥစ္စာရပ်လည်း များစွာရှိ၏။ ငါးဘ ထွေးတော် ထားခဲ့သည့် ရှေ့အိုးကြီး တဆယ်ခြောက်ဌာနတို့၌ များစွာသော ဥစ္စာတို့ သည်လည်း ရှိ၏။ ယခု ငါး လက်ထက်မှ

ကန်တော့ မူဇေဇ် ရောက်သည့် ဥစ္စာရပ်လည်း သုံး၍ မကုန်နိုင်
အောင် ဖြစ်၏။ ထိုဥစ္စာ ရပ်တို့ကို ထက်ကြပ် ငါသွားတိုင်း ပါ
အောင် ဆောင်ရွက်အံ့ဟု ကြံတော်မူလျက်။ မြို့တံခါးလေးမျက်
နှာမြို့လယ်၊ ဤငါးဌာနတို့၌ ကြီးစွာသော အလ္လုစရပ်ငါးဆောင်
ဆောက်စေ၍။ နေ့တိုင်း မပြတ် ကြီးစွာသော အလ္လုကို ပေးလှူ
စွန့်ကြဲတော်မူ၏။ ဤသို့ ပြည်စည်းစိမ်ကို စံစားတော်မူရ ပြီး
သော ဘုရားလောင်း မဟာဇနကမင်းသည်။ ထီးမြို့ဖြင့် ဖြန့်ချိ
အပ်သော ဥကင် ရာဇပလ္လင်၌။ များစွာသော ဖူးမတ် ဝုရော
ဟိတ် ပရိသတ် အပေါင်း ခြံရံလျက်။ မင်း၏ ကြက်သရေ ဖြင့်
တင့်တယ် စံပယ်တတ်မူသောအခါ။ အံ့သြော၍ မပြီးနိုင်သော
စည်းစိမ် တော်ကို ရှုကြည့်လျက်။ မဟာသမုဒ္ဒရာ၌ ဆင်းရဲ
တော် မူတူးသည်ကို ဤသို့ အောက်မေ့တော်မူ၏။ ငါသည် မ
ဟာသမုဒ္ဒရာ၌ နှစ်မွန်းသောအခါ။ ချနစ်ရာသောသင်္ဘောသား
တို့ ကွဲသွား လှံလ မပြု နေချေ အံ့။ ငါ အမိ ကို လည်း မတွေ့
ရ။ ဤသို့သောစည်းစိမ်ကိုလည်း မရဘဲ။ ငါးလိပ်မကန်းတို့၏အ
စာသာဖြစ်လေရာ၏။ လှံလအာနုဘော်ကြောင့်။ ငါတောင့်တ
တိုင်း ဤသို့သော စည်းစိမ်ကို လည်း ရ၏။ အမိ ကိုလည်း ဖူး
မြင်ရ၏။ ထိုကြောင့် လှံလ ဟု သည်ကို အလွန် ပြု အပ်လှ
၏ တကား ဟု အ ဖန် တလဲလဲ အောက်မေ့တော် မူသော
ဘုရား လောင်း အား။ ထို လှံလ လျှင် အာရုံရှိသော မဟာ
ဣသိုလ်သော မနုဿ သဟဂုတ် ဇော ဗိတ္တု ပွားသည်။ ဘ
ဝင် ကို ဖြတ်၍ အထပ်ထပ် ဖြစ်သဖြင့်။ နှစ်သက် ခြင်းဟု ဆို
အပ်သော ခဏိကာဝိတိ။ ခုဒ္ဒကာဝိတိသည်။ ညံ့အိသောဂွမ်း
မှာ ဆီသွန်း သကဲ့သို့။ ပွမ်းပွမ်း စိပ် သူ။ နှစ်သိမ့်သော ကိုယ်
စိတ်ရှိတော် မူသည် ဖြစ်၍။ ထို ဝိတိ အဟုန်ဖြင့် နှလုံးတော်
မဆုံနိုင်ခြင်းကြောင့်။ ချို့ပြုနှစ်သက် မိန့်မြွက်တော်မူလို၍။ ။
အာသိသေထေဝပုရိသော။ နနိဗ္ဗိန္နယျ ပဏှိတော။ ပာသာမိ
ဝေါဟမတ္တာနံ။ ယထာညူစို့ တထာအဟု။

အာသီသေထေဝပုရိသော။ နနိဗ္ဗိဇ္ဇေယျပဏ္ဍိတော။ ပဿာ
မိဝေါဟမတ္တာနံ။ ဥဒကာထလမုတ္တံ။

ဝါယာမေထေဝပုရိသော။ နနိဗ္ဗိဇ္ဇေယျပဏ္ဍိတော။ ပဿာ
မိဝေါဟမတ္တာနံ။ ယထာဇ္ဈန္တိတထာအဟု။

ဝါယာမေထေဝပုရိသော။ နနိဗ္ဗိဇ္ဇေယျပဏ္ဍိတော။ ပဿာ
မိဝေါဟမတ္တာနံ။ ဥဒကာထလမုတ္တံ။

ဒုက္ခောပနိတောဝိ နရောသပညော။ အာသိနု ဆိဇ္ဇေယျ သု
ဂ္ဂမာယ။ ဗဟူဟိ ပဿာ အဟိတာ ဟိတာ စ။ အဝိတဏှိတာ
မဂ္ဂယုဒ္ဓန္တိ။

အစိန္တိတတ္တိဘဝတိ။ စိန္တိတတ္တိ ဝိနိဿတိ။ နဟိနိန္ဒာမယာ
ဘောဂါ။ ဣတ္ထိယာပုရိသထဝါ။ ဤခြောက်ဂါထာ ဖြင့်
ဥဒါန်ကျူးရင့်တော်မူ၏။

ဘောဇ္ဇော။ ဒိုအမတ်တို့။ ပဏ္ဍိတော။ ပစ္စုပ္ပန်သီသရာအ
ကျိုးနှစ်ပါးကို မြင်တတ်သော။ ပုရိသော။ ယောကျ်ားသည်။
အာသီသေထေဝ။ အာသီသေထ ဇဝ။ မြတ်သော တောင့်
တခြင်းကိုပြုရာသလျှင်ကတည်း။ နနိဗ္ဗိဇ္ဇေယျ။ မပျင်းရိရာ။ အ
ဟံ။ ငါသည်။ အတ္တာနံ။ ကိုယ်ကို။ ပဿာမိ။ ရှုမိ၏။ အဟံ။ ငါ
သည်။ ယထာဇ္ဈန္တိ။ အကြင်မင်းအဖြစ်ကို အလိုရှိ၏။ တထာ
ဇ္ဈန္တိ။ ထိုအလိုရှိတိုင်း။ အဟု။ ဖြစ်ပြီ။

ဘောဇ္ဇော။ ဒိုအမတ်တို့။ ပဏ္ဍိတော။ ပစ္စုပ္ပန်သီသရာအ
ကျိုးနှစ်ပါးကို မြင်တတ်သော။ ပုရိသော။ ယောကျ်ားသည်။
အာသီသေထေဝ။ အာသီသေထ ဇဝ။ မြတ်သော တောင့်တ
ခြင်းကို ပြုရာသလျှင် ကတည်း။ နနိဗ္ဗိဇ္ဇေယျ။ မပျင်းရိရာ။ ဥဒ
ကာ။ ရေမှ။ ထလံ။ ကြည်းသို့။ ဥတ္တံ။ ကူးမြောက် ပြီးသော။
အတ္တာနံ။ ကိုယ်ကို။ အဟံ။ ငါသည်။ ပဿာမိ။ မြင်ရ၏။

ဘောဇ္ဇော။ ဒိုအမတ်တို့။ ပဏ္ဍိတော။ ပစ္စုပ္ပန်သီသရာအ
ကျိုးနှစ်ပါးကိုမြင်တတ်သော။ ပုရိသော။ ယောကျ်ားသည်။ ဝါ
ယာမေထေဝ။ ဝါယာမေထ ဇဝ။ လုံ့လ ပြုအပ် လှသည် သာ

တည်း။ နနိဗ္ဗိဇ္ဇေယျ။ မပျင်းရိရာ။ ယထာဇ္ဈန္တိ။ အကြင်ဝတ္ထုကို အလိုရှိ၏။ တထာဇ္ဈန္တိ။ ထိုအလိုရှိတိုင်း။ အဟု။ ဖြစ်ပြီ။ အတ္တဝါနံ။ ပြည့်စုံသောငါ၏တိုယ်ကို။ အယံ။ ငါသည်။ ပဿာမိ။ မြင်ရ၏။

ဘောန္တော။ အိုအမတ်တို့။ ပဏ္ဍိတော။ ပစ္စုပ္ပန်သီလရာအကျိုးနှစ်ပါးကိုမြင်တတ်သော။ ပုရိသော။ ယောကျ်ားသည်။ ဝါယာမေထေဝ။ ဝါယာမေထ ဧဝ။ လုံ့လပြုအပ် ထူသည် သာတည်း။ နနိဗ္ဗိဇ္ဇေယျ။ မပျင်းရိရာ။ ဥဒကာ။ ရေငှ။ ထလံ။ ကြည်း။ သို့။ ဥဒ္ဓတံ။ ကူးမြောက်ပြီးသော။ အတ္တဝါနံ။ ကိုယ်ကို။ အယံ။ ငါသည်။ ပဿာမိ။ မြင်ရ၏။

ဘောန္တော။ အိုအမတ်တို့။ သပညော။ ပညာရှိသော။ နရော။ လူသည်။ ဣန္ဒြာပနိတောဝိ။ ဆင်းရဲသို့ ရောက်သော်လည်း။ သုရက္ခမာယ။ ချမ်းသာသို့ ရောက်စိမ့်သောဌာ။ အာသီ။ မြတ်သော တောင့်တခြင်းကို။ နုဆိဇ္ဇေယျ။ မမြတ်ရာ။ အဟိတာယိတာစပဿာ။ ဆင်းရဲတွေ့ခြင်း ချမ်းသာတွေ့ခြင်း တို့ကား။ ဗဟူဟိဗဟူဧဝ။ များကုန်သလျှင်ကတည်း။ ဣတိ။ ဤသို့။ အဝိတက္ကိတာ။ ကြံစည်လေ့မရှိကုန်သောသူတို့သည်။ မစ္စု။ ဆုံးရှုံးပျက်စီးခြင်းသို့။ ဥပ္ပဇ္ဈန္တိ။ ရောက်ရကုန်၏။

ဘောန္တော။ အိုအမတ်တို့။ အဝိန္နိတမ္ပိ။ မကြံဘဲလည်း။ တဝတိ။ ဖြစ်တတ်၏။ ဝိန္နိတမ္ပိ။ ကြံလျက်လည်း။ ဝိနုဿတိ။ ပျက်တတ်၏။ ဟိယုတ္တံ။ ထိုစကားသင့်၏။ ဣတ္ထိယာဝါ။ မိန်းမအားလည်းကောင်း။ ပုရိသဇ္ဈဝါ။ ယောကျ်ားအားလည်းကောင်း။ ဘောဂါ။ စည်းစိမ်တို့သည်။ ဝိန္နာမယာ။ ကြံတိုင်းပြီးကုန်သည်။ နဘဝန္တိ။ မဖြစ်ကုန်။ ။ ဤကားအနက်။

အဓိပ္ပာယ်ကား။ အမတ်တို့။ ပစ္စုပ္ပန်သီလရာအကျိုးစီးပွားနှစ်ပါးကို မြော်မြင်ကုန်သော ယောကျ်ားတို့သည်။ ပျင်းရိခြင်းကို မဖြစ် စေဘဲ။ ဗိမိတို့တောင့် ထ အပ်သော အကျိုးကို ပြီးမြောက်စေခြင်းငှာ။ မြတ်သောလုံ့လကို အားထုတ် အပ်စေ၏။

လုံ့လ သည်လျှင် အလိုရှိတိုင်း အကျိုးကို ပြီးစေနိုင်၏။ တပါး
ထိုးသက်သေကို မထောက်ဦး မူ၍။ ကမ်း တဘက် ကို မမြင်
သော မဟာသမုဒ္ဒရာ၌ နှစ်မွန်းသည် ဖြစ်လျက်။ လိုအပ်သော
အကျိုးပြီးမြောက်စေခြင်းငှာ လုံ့လအားထုတ်သည်ဖြစ်၍။ ထို
လုံ့လ အစွမ်းကြောင့်။ မဟာသမုဒ္ဒရာမှ ဤမြည်သို့ ကူး
မြောက်သဖြင့်။ တောင့်တတိုင်းပြီးလေသော ငါ့ကိုယ် ကိုပင်
သက်သေထား၍ ငါဆိုသတည်း။ အချင်းတို့။ အကြင်သူသည်
ပစ္စုပ္ပန် သံသရာ နှစ်ဖြာသော အကျိုးစီးပွားတို့ကို မြင်မြော်နိုင်
သောပညာရှိမှန်အံ့။ ထိုသူသည် ကိုယ်ကို ခြံ၍ဖြစ်သော ဆင်း
ရဲ စိတ်ကို ခြံ၍ ဖြစ်သော ဆင်းရဲ တို့နှင့် ထွေကြိပ် လတ်သော်
လည်း။ ငါ့အား ဆင်းရဲ အပင် ရှိနိုင်မည် မဟုတ်။ ကောင်းစွာ
အားထုတ်လျှင်။ ချမ်းသာခြင်းမည်သည် အနှေးနှင့် အမြန်သား။
တောင့်တတိုင်း မပြီး မရှိနိုင်စွာဟု လုံ့လမလျှော့ဘဲ။ ဆင်းရဲကို
သည်းခံ၍။ အားထုတ်ခြင်း၌ယှဉ်လေရာ၏။ ထိုသို့သောပညာရှိ
သည်လည်း။ ငါ့ကဲ့သို့ပင်။ မိမိတောင့်တတိုင်းအကျိုးအပြီးသို့
ရောက် လေရာ၏။ အကြင် သူသည် ပညာနည်းသဖြင့် ပျင်းရိ
ခြင်းကိုသာ အလေးအမြတ်ပြုသူဖြစ်အံ့။ ထိုသူသည်မိမိ၌တရံ
တရံ ကိုယ်စိတ်ဆင်းရဲထွေသောအခါ။ ဤသို့သော ဆင်းရဲကို
ခံရသော ငါ့အား ချမ်းသာကို အဘယ်မှာ ရနိုင် ပါ တော့ အံ့
နည်းဟု။ ဆင်းရဲတခါ ချမ်းသာ တလည်း။ လောက၌ ဖြစ်မြဲဓမ္မ-
တာကို မယူစားမိဘဲ။ ပျင်းရိခြင်းကို အစွဲပြု၍ လုံ့လကိုလျှော့
လေ၏။ ထိုသို့သော ပျင်းရိခြင်းသဘော ရှိသူသည်။ လုံ့လမပြု
သဖြင့်။ မဟာ သမုဒ္ဒရာ၌ ငါး လိပ်တို့၏ အစာ ဖြစ်လေ သော
သင်္ဘောသား ခုနစ်ရာ တို့ကဲ့သို့။ တောင့် တအပ် သော အလို
လည်းမပြည့်ဘဲ။ ဆင်းရဲမှလည်း မလွတ်မကင်းနိုင်သည်သာ
ဖြစ်လေရာ၏။ အမတ်တို့။ ဤလောက၌ လူတို့၏ ဆန္ဒသည် ကြံ
လျက် နှင့်လည်း ပျက်တတ်၏။ မကြံဘဲလည်း ဖြစ်တတ်၏။ ငါ
သည်လည်း။ ယခုကဲ့သို့ဖုတ်သွင်းရထားဆိုက်၍ ဤပြည်စည်း

စိမ်းကို အလွယ်တကူသိမ်းယူရိုးမြန်းရမည်ဟု တဗိုးတစ်မျှအကြံမရှိ။ သုဝဏ္ဏသုဒ္ဓိသို့သွား၍ ကုန်ပြုသဖြင့်၊ ဥစ္စာမျှစွာများမြင့်ကြီးကျယ်သောအခါ၊ ဥစ္စာဖြင့်ဖြားယောင်း၍၊ တပြည်တနိုင်ငံကို လက်နက်ပြုလျက်၊ အထိုးအရင်းကြီးစွာနှင့် တိုက်ယူမှ။ ငါ့မည်းတော် ဥစ္စာဖြစ်သော ဤပြည်ကို သိမ်းမြန်း နိုင်အံ့သည်ဟူ၍သာငါအကြံရှိသည်။ ထိုအကြံကားပျက်ခဲ့၍၊ မကြံဘဲနှင့်၊ ပင်လယ်ထဲနစ်ရာအရပ်မှ၊ နတ်သိုးဆောင်ပို့သဖြင့်၊ မြို့ဥယျာဉ် ကျောက်ပျား၌၊ ငါ့နန်းရွှေမျှည်းညောင်း၍၊ လျောင်းစက်တွင်းမှာ၊ ဖုတ်သွင်းရထား ဆိုက်လာလျှင်၊ အကြိုက်သင့်လိုရင်းသို့၊ ခဏခြင်းအလျင်အမြန်၊ မကြိတ်ငါယခုရောက်၍၊ ငြိမ်းမြောက်တော်မူသည်။ ငါသာလည်း မဟုတ်။ ဤလောက၌ အကြင် ယောက်ျား မိန်းမတို့သည်၊ မင်းဖြစ်ခြင်းငှာ၊ မိဖုရားဖြစ်ခြင်းငှာ၊ သူဌေးသူကြွယ်ဖြစ်ခြင်းငှာ၊ သူဌေးမသူကြွယ်မဖြစ်ခြင်းငှာ စသည်ဖြင့်၊ မိမိတို့ဆန္ဒသွားရာ အသီးအသီးကြံကြံကုန်သည်ချည်းပင်ဖြစ်သည်။ ယင်းသို့ကြံကြံသော်လည်း၊ ကြံတိုင်း မမြောက်သည်သာ များရာ၏။ ထိုကြောင့်၊ လုံ့လ ဟူသည်ကို ကောင်းစွာ အေးထုတ်အပ်တွဏ်ဟု၊ အနုသာ သန့်ခွန်းနှင့်တကွဥဒါန်းကျူးရင့်တော်မူ၏။

ဤအရာ၌ ထုရားလောင်းသည်။ မင်းဖြစ်ထိုက်သော ကုလိလသန္တာရနှင့် ပြည့်စုံတော်မူသည့် ကိုယ်တော်ဖြစ်၍၊ မမျှတဲသော ဣန္ဒြေဘုရားအပ်သော ဥပဓိသမ္ပတ္တိ၊ မင်းဖြစ်စေခြင်းငှာ ကောင်းစွာ အေးထုတ်တော်မူခြင်း တည်းဟူသော ပယောဂသမ္ပတ္တိ၊ ဖုတ်သွင်းရထား ဆိုက်ခြင်းငှာ ထိုက်ရာ အရပ်နှင့် ပြည့်စုံတော်မူခြင်း တည်းဟူသော ဒေသသမ္ပတ္တိ၊ ထိုမိမိလာပြည့်စုံ မင်းမရှိ၍၊ မင်းကိုစောင့်တ အပ်သော အခါနှင့် ကြိတ်ကြိုက်ခြင်း တည်းဟူသော ကာလသမ္ပတ္တိ၊ ဤသို့သမ္ပတ္တိလေးပါးနှင့် ပြည့်စုံတော်မူသောကြောင့်၊ တောင့်တ အပ်သည်နှင့် လျော်စွာ၊ မင်းအဖြစ်ကိုရလေသတည်း။ ထိုကြောင့်အကြင်သူ

၌ ကုသိုလ်ကံအားကြီးစွာပင် ရှိငြားသော်လည်း။ မရှိတဲ့သော ဥပမိ။ ဈေးကွက်ပတ်သောဒေသ။ ဈေးကွက်ပတ်သောကာလ။ ကောင်းမြတ်သော လုံ့လနှင့် မပြည့်စုံချေ့ချွင်း။ ထိုကုသိုလ်ကံ အစွမ်းရှိတိုင်း။ အားကြီးသောကောင်းကျိုးကိုမပေး။ ကံအား နည်းသူပင် ဖြစ်သော်လည်း။ ဥပမိ။ ဒေသ။ ကာလ။ ပယောဂ။ ဤလေးပါးနှင့် ပြည့်စုံချွင်း။ ထိုအားနည်းသော ကံအစွမ်းရှိ တိုင်း။ ကောင်းကျိုးကို ပေးနိုင်ရာ၏ဟုမှတ်အပ်၏။ ဤကား စကားချပ်တည်း။

ထိုသို့ မဟာဇနကမင်းကြီးသည်။ မင်းစည်းစိမ် အထွဋ်အ မြတ်သို့ ရောက်သည်မှ။ အနှစ် ခုနစ်ထောင် ပတ်လုံး။ ရာဇ ဓမ္မ ဆယ်ပါး။ သင်္ဂဟလေးပါး။ နာယကဂုဏ် တို့ကို မပျက်စေရ ခဲ့။ တရားလဖြင့်။ ထိဝလိဒေဝီမိဖုရားကြီးနှင့်အတူတကွမင်း ပြုတော်မူ၏။ အရှင် ပစ္စေက ဗုဒ္ဓါ တို့ အား လည်း။ အလုပ် အ ကျွေးဒါယကာ၏ အဖြစ်ဖြင့် ဝန်ခံ၍။ နန်းတော်၌ မပြတ်လျှင် ဆွမ်းကျွေးတော်မူ၏။ အလှူဂရုပေါ်ဆောင်တို့၌လည်း။ တနေ့ မပြတ်မြတ်သောဥစ္စာနှစ်တို့ကိုထုတ်၍အလှူပေးတော်မူ၏။ တ ရံရောအခါ။ ထိဝလိဒေဝီ မိဖုရား ကြီးသည် ကိုယ်ဝန်ဆောင် လတ်သဖြင့် ဆယ်လစေ့လျှင်။ ဘုန်းပညာပစ္စည်းနှင့် ပြည့်စုံ သော သတို့သားကိုတွဲမြင်လေ၏။ ထိုမင်းသားအားအမည် မှည့်ဆိုသောနေ့၌။ ဒီဃာဝု မင်းသား ဟူသော အမည်ကို မှည့် ကြကုန်၏။ ဒီဃာဝု မင်းသား တဆယ်ခြောက်နှစ် အရွယ်သို့ ရောက်၍။ မင်းသားတို့သင်အပ်သောအတတ်တို့ကိုသင်ကြား သဖြင့် တတ်မြောက်ပြီးသော်။ ခမည်းတော် မဟာဇနကမင်း ကြီးသည်။ သားတော် ဒီဃာဝု မင်းသား အား။ အိမ်ရှေ့မှိုင်း လေ၏။

ထိုအခါတနေ့သ၌။ ဥယျာဉ်မှူးသည်။ ဥယျာဉ်တော်မှအ ချို့အဆင့် အရသာ ရှိသော သစ်သီး ကြီးငယ် တို့ကို လည်း ကောင်း။ မွှေးသင်းပျိုကြိုင်စွာအဆင်းကြက်သရေရှိသော ပန်း

ပွင့်မျိုး အထူးထူးအပြားပြားတို့ကိုလည်းကောင်းယူခဲ့၍။ မင်းကြီးအား ဆက်သလေ၏။ မဟာဇနက မင်းကြီးသည် ထိုပန်းသစ်သီးတို့ကို မြင်လျှင်။ အလွန် နှစ်သက်တော်မူသည် ဖြစ်၍။ ဥယျာဉ်မှူးအား ဆုလပ်ထိုက်ထောက်ရာပေးချီးမြှင့်သော်။ အချင်းဥယျာဉ်မှူး။ ငါ့ဥယျာဉ်တော်ကိုရှုကြည့်ပုံပယ်တော်မူလိုသည်။ နက်မြန်ခါ ဥယျာဉ်ကို ထန်ဆာဆင်၍ ရှိနှင့်စေဟု ဆိုတော် မူလိုက်၏။ ဥယျာဉ်မှူးလည်း။ မင်းကြီး အမိန့်တော်ရှိတိုင်းဝန်ခံ၍။ ဥယျာဉ်၌ မသင့်မတော်သည်များကို ရှင်းလင်းသုတ်သင် လျက်။ တင့်တယ်စွာ ခင်းကျင်းစီရင်တန်ဆာဆင်ပြီးသော်။ မင်းကြီးအားပြီးကြောင်းကိုလျှောက်စေ၏။ မဟာဇနကမင်းကြီး။ သည်လည်း။ နံနက်မိမိသောက်ရောက်သောအခါ။ ထို ဖြူဖြူစိုက်မိုးလျက်။ ရတနာမျိုးတို့ဖြင့် တန်ဆာ ဆင်အပ်သော မင်္ဂလာ ဆင်တော်ကို စီး၍။ များစွာသော ဇီဝိထုဇီဝိထုအခြေအမြွှာနှင့် ဥယျာဉ်တော်သို့ ထွက်ခွာတော် မူလေသော်။ ဥယျာဉ်တံခါးဝသို့ရောက်တော်မူ၏။ ထိုဥယျာဉ်တော်တံခါးဝ နှိကာ။ သရက်ပင် နှစ်ပင်ရှိ၏။ ထိုသရက်ပင် နှစ်ပင်သည်မြရည်လိမ်းသကဲ့သို့။ စိမ်းစိမ်းလတ်လတ်။ ညီပတ်သော ခက်ရွက်တို့ဖြင့် တင့်တယ်၏။ တပင်ကားအသီးမသီး။ တပင်ကား ချို ဖြေသော အရသာနှင့် ပြည့်စုံ စွာ အသီး သီး၏။ ထိုသရက်ပင်၏ အသီးကိုကား။ မင်းကြီး အားလည်းကောင်း။ အိမ်ရှေ့မင်းအားလည်းကောင်း။ ဆက်ပြီးမှသာလျှင်။ သူတပါးတို့ ဆွတ်ချူ။ စားကြရကုန်ပြီတည်း။ ထိုအခါကား။ မင်းကြီးအား မဆက်ရသေး ဖြစ်၍။ တစ် တယောက်မျှ မဆွတ်မချူ ဝံ့ကုန်။ မင်းကြီးသည်ဥယျာဉ်တံခါးဝသို့ရောက်၍။ ထိုအသီးနှင့်ပြည့်စုံသော သရက်ပင်ကို မြင်လျှင်။ အပင်ရင်းသို့ ဆင်တော်ကို ယှဉ်စေလျက်။ သရက်သီးကိုဆင်တော်ကျော်ကုန်းထက်က ဖွင်းဆွတ်ကာ။ အရသာကိုသိလို၍ တဆုံးမျှတည်း စားတော်စေ၏။ ထိုသရက်သီးအရသာလျှာတော်ဖျားသို့ရောက်ကာမျှ

နှိုး နတ်သုခာတုတ်ကဲ့သို့။ ချိုသော အရသာရှိသည်၏ အဖြစ်
 ကိုသိလေသော်။ ရသတဏှာ၌ တပ်ငြိတော် မူသဖြင့်။ ငါယခု
 ဥယျာဉ်စံပယ်တော်မူဦးမည်။ ဥယျာဉ်ကထွက်သောအခါမှ။
 ဤသရက်သီးကို ဝအောင်စားတော်မူမည်ဟု အကြံတော်အာ
 လယူ၍။ ဥယျာဉ်သို့ဝင်၍စံပယ်တော်မူလေ၏။ အိမ်ရှေ့မင်း
 သည်လည်း။ မင်းကြီးကဲ့သို့ပင်တလုံးမျှသာဆွတ်ချူစားပြီး၍။
 နောက်တော်သို့လိုက်ရလေ၏။ မင်းကြီး။ အိမ်ရှေ့မင်းမှတပါး
 ကုန်သောမျှမတ် ပရိသတ်ဒိုလ်ခြေတို့သည်လည်း။ ဤသရက်
 သီးကို အရှင်တို့အားအပြီးဆက်၍ပြီးပြီဟု။ အလိုရှိတိုင်းတတ်
 အားသမျှ ဆွတ်ချူပစ်ခတ်၍ စားကြလေကုန်၏။ လူများ၍ သ
 ရက်သီးနည်းခြင်းကြောင့်။ ဆင်ထိန်း။ မြင်းထိန်း။ ဆိတ်ထိန်း
 အစရှိသော ကံကျွေးနောက်ပါ လူတို့သည်။ ဘုန်းမရှိသဖြင့်
 နောက်ကျ၍။ သရက်ပင်၌အသီးကုန်မှ ရောက်ကြလတ်သော်။
 လူ မလိမ္မာတို့ ဓလေ့အားထျော်စွာ။ ငါတို့သရက်သီးကို မစား
 ရဘိလောဟုသရက်ပင်ကိုအမျက်ထွက်၍။ ခဲ၊ အုတ်၊ ဘုတ်၊ တံ
 ထံ စသည်တို့ဖြင့်။ အကိုင်းအခက် အရွက်တို့ကို ပစ်ခတ် ရိုက်
 နှက် ချိုးဖဲ့လျက်။ အရွက် ဟူသမျှ ငြုန်း၍။ အရိုးအခက်မျှသာ
 ကျန်မှ။ မိမိတို့လိုရာ သွားကြလေ၏။ မင်းကြီးသည် ဥယျာဉ်
 တော်၌ အလိုရှိသမျှ ဖြည့်လည် စံပယ်တော် မူ၍။ မြို့သို့ဝင်၍
 အခါရောက်သဖြင့်။ ဥယျာဉ်တော်မှ ထွက်လေသော်။ ထိုသ
 ရက်ပင်ကို မြင်လျှင်။ အမတ်တို့ကို အချင်းတို့။ ဤသရက်ပင်
 ကား။ ငါဝင်တော်မူစည်ကန့်မတူ။ ယခုအဘယ်ကြောင့် ဤ
 သို့ရှိလေသနည်းဟု မေး၏။ အမတ် တို့လည်း အရှင်မင်းကြီး။
 ကိုယ်တော်အား အပြီးဆက်၍ ပြီးပြီဟု။ ဒိုလ်ပါ ခဲမက်တို့ လူ
 ယက် ဆွတ်ချူ ကြသဖြင့်။ သရက် ရှား၍။ လက် များ ခြင်း
 ကြောင့်။ အပင်တော်ခက်ရွက် ပွန်းရိပါသည်ဟု လျှောက်ထား
 ကြ၏။ မင်းကြီးလည်း အချင်းတို့။ ယင်းသို့ဖြစ်လျှင်။ ဤအပင်
 သာ စနောင်စနင် အသို့ကြောင့်ရှိသနည်း။ ထိုအပင်ကား ခက်

ရွက် စနောင်စနင် မရှိတကားဟု မေးပြန်၏။ အမတ်တို့လည်း အရှင်မင်းကြီး။ ထိုအပင်သည်၍ အပင်ကဲ့သို့အသီးမသီးသောကြောင့်။ ခက်ရှက် မဝွန်းမရိ ရှိပါသည်ဟု လျှောက်ထားကြကုန်၏။ ဘုရားလောင်း မဟာဇနက မင်းကြီးသည် ထို စကား ကိုကြားလျှင်။ ဤသို့သံဝေဂဖြစ်တော်မူ၏။ ဤအပင်ကားအသီးမသီးသောကြောင့်။ စိမ်းစိမ်းလတ်လတ်ညီဖတ်သောခက်ရွက်ဖြင့်။ နှစ်သက်သွယ် ပြကတေ့ အတိုင်း ရှိ၏။ ဤအပင်ကား အသီး သီးခြင်းကြောင့်။ ဖျက်သီးတတ်သော သူနှင့် ဆက်ဆံသည်ဖြစ်၍။ ပြကတေ့အတိုင်းမတည်ရ။ ဤပြည်စည်းစိမ်မည်သည်လည်း ရန်သူနှင့်ဆက်ဆံ ခြင်းကြောင့်။ အသီးသီးသော သရက်ပင်နှင့် တူ၏။ ရန်သူမဆက်ဆံသော စည်းစိမ်ကို ရှာလျှင်။ ရသေ့ ရဟန်း၏ အဖြစ်သည်သာ ရန်သူနှင့် မဆက်ဆံသောကြောင့်။ အသီးမသီးသောသရက်ပင်နှင့်တူ၏။ စည်းစိမ်ဥစ္စာ သာမယား ဆွေမျိုး စသည် တို့ကို မှီ၍ ကြောင့်ကြခြင်း ရှိသသူ သာလျှင် ဘေးမျှာ၏။ ကြောင့်ကြမဲ့ နေသော သူအား ဘေးမရှိ။ ယင်းသို့ ဖြစ်သောကြောင့်။ ဤသရက် နှစ်ပင်တွင်။ အသီး မသီး သော သရက်ပင် ကို ဥပမာ ထား၍။ အလုံးစုံသော ကြောင့်ကြကို ဖြတ်ပြီးလျှင်။ ငါ ရဟန်း ပြုအံ့ဟု။ နှလုံးတော် အမြဲစွဲယူ ဆောက်တည်တော်မူလျက်။ မြို့ထို့ဝင်ပြီးသော်။ နန်းတော်အရှေ့ စေတီတံခါးဝ၌ ရပ်တော်မူ၍။ စစ်သူကြီးကိုခေါ်ချေဟုစေတော်မူလိုက်၏။ ခေါ်တော်မူ၍စစ်သူကြီးရောက်လျှင်။ ဘုရားလောင်းမင်းကြီးသည် ဤသို့မှာတော်မူ၏။ စစ်သူကြီး။ ပြည်ထဲရေးကိစ္စမှာ ငါ့ သားတော် အိမ်ရှေ့မင်းရှိပြီ။ သင်မူကား ငါ့အလိုတော်ကိုသာ လုံခြုံစွာစောင့်ရှောက်ရမည်။ ငါသည် ယနေ့မှစ၍။ အလိုရှိသမျှ ကာလပတ်လုံး။ နန်းတော်ပြာသာဒ်အထက်ဆင့်၌ တယောက်ထီးချင်း။ ရဟန်းတရားကို ဝွားစေလျက်။ ငြိမ်သက်တည်ကြည်စွာ နေတော်မူလိုသည်။ ငါ၏အလိုမပြည့်သမျှ ယနေ့မှစ၍။ ငါ့ထံသို့စားတော်

ဇုတ်သွင်းဆက်သူ။ တံပူမျက်သစ်ရေဆက်ကပ်သူ။ အလုပ်အ
ကျွေးလက်ပါးစေ ယောက်ျား တို့ကိုသာ ဝင်စေ။ ဤမှတပါး။
ငါ့ဗျာရားကြီးမှစ၍။ အလုံးစုံနန်းတွင်းသူ။ နန်းတွင်းသား။ စား
သမျှမှူးမတ်ပရိသတ်အပေါင်းတို့ကို။ တယောက်မျှငါ့ထံမဝင်
စေနှင့်။ ကျပ်ကျပ်တည်းတည်း နိုင်နင်းအောင်ဆီးတားဟု။ နန်း
တော်တွင်း၌ ကိစ္စကို စစ်သူကြီးအား လွှဲတော် မူပြီးလျှင်။ တ
ရားစီရင်ရာတွင် သဘင်၌ တရားသူကြီးပြုသူ အမတ်ကြီးကို
ခေါ်တော်မူပြန်၍။ စစ်သူကြီးမှာကဲ့သို့ပင် အကြောင်းကိုပြော
ဆိုတော်မူပြီးလျှင်။ အမတ်ကြီး။ ငါ့ကြောင့်ကြံပုံ နေသည်ဟူ၍
တရားအဆုံးအဖြတ်မတိမ်းမယိမ်းစေနှင့်။ သတ်မညာစွဲကပ်
လျှက်။ ပြောပုံမတ်ဟုတ်မှန်တိုင်းစီရင်။ အလုံးစုံသော မှူးမတ်
ပြည်သူ တို့အားလည်း။ ပစ္စုပ္ပန်သံသရာ အကျိုးနှစ်ပါး ပြည့်စုံ
စေကြောင်း။ ကောင်းမြတ်သော အဆုံးအမ ကိုလည်း ပေးဟု
မှာတော် မူပြီးသော်။ နန်းတော် ပြာသာဒ် အထက် ထုံ ဆင့် သို့
တက်တော်မူ၍။ တယောက် အထီး တည်း ရဟန်း ဘုရား ကို
ပွားစေလျက် နေတော်မူလေ၏။

ထိုအခါ မင်းရင်ပြင်လျောင်းတော်ဦး၌။ စားမြဲမြဲကုန်
သော မင်းရဲယောက်ျား။ အမှူးအမတ်ပရိသတ် တို့သည်။ ထို
လျောင်းတော်ဦး၌ မင်းကြီးကို မတွေ့ မမြင်သဖြင့်။ စားတော်
ဇုတ်သွင်းသူ။ တံပူ မျက်သစ်ရေ ဆက်ကပ် သူတို့ကို သင့် ရာ
ခေါ်၍။ အချင်းတို့။ သင်တို့သည် မင်းကြီးထံမပြတ်ဝင်ကြရ၏။
မင်းကြီးအထို့နေတော်မူသနည်း။ သင်တို့နှင့်စကားပြောဟော
ခြင်းကို ပြုတော်မူ၏လောဟု မေးကြကုန်၏။ ထိုအလုပ်အကျွေး
မင်းချင်းတို့လည်း။ အချင်းတို့။ ကျွန်ုပ်တို့ကား။ အချိန်ရောက်
လျှင်။ တံပူ မျက်သစ်ရေ စားတော် များကို ဆက်ကပ်၍ သာ
ထွက်ခဲ့ရသည်။ ကျွန်ုပ်တို့အား တခွန်းသော စကားကိုမျှ မေး
မြန်းပြောဆိုတော်မမူ။ မထွတ်မရှက် ငြိမ်သက်တည်ကြည်စွာ
သာ နေတော် မူ၏ဟု ပြောဆို ကြကုန်၏။ ထိုစကား ကို ကြား

လျှင် မှူးမတ်ပရိသတ်အပေါင်းတို့သည်။ ငါတို့အရှင်မင်းကြီး
ကား ငှေးနှင့် မတူ။ အသို့ ယခု ဂြိုဟ် လေ သ နည်း ဟု ဆို တွက်
မြည်တမ်းကြလိမ့်။ ။ပေါရာဏ်ဝတဘောရာဇာ။ အစရှိ
သောနှစ်ဂါထာမြင့်ဆိုကြကုန်၏။

အဓိပ္ပာယ်ကား။ အချင်းတို့။ အရပ် မျက်နှာတို့၏ ထီး။ မြေ
ကြီးသေတ္တုနင်း ဖြစ်တော် မူသော ငါတို့ အရှင် မင်းကြီး သည်။
ငှေးနှစ်ကား အခါအခါနှင့်လျော်စွာ။ နှင်မိရား မောင်းမ ကိုယ်
လုပ်တော် ရှေ့ဘော် အပေါင်း နှ့် လည်း ကောင်း။ စောင်း ညွှင်း
ပတ်သာ ခရာဖိုမင်း စသော ထီး မှုတ်ခြင်း ထိခြင်း ကခြင်း သ
တင်တော်၌ လည်းကောင်း။ ဆင်တိုက်ခြင်း ဆိတ်တိုက်ခြင်း၌
လည်းကောင်း။ ဥယျာဉ်သို့ထွက်စံတော်မူ၍။ ကြာမျိုးငါးပါး
ဖြင့် ငုံးထွင်အပ်သော မင်္ဂလာ ခေကန်တော်၌။ ဟင်္သာ ဗိုမတို့
၏ ပျော်ဟန် မြူးဟန် များကို လည်း ကောင်း။ ရှုကြည့် စံပယ်
တော် မူ၍ ဖြစ်လျက်။ ယခုကား ထိုပျော်မှု ပျော်ဘွယ် များကို
ဆုံးလုံး ပစ်ပယ် တော်မူ၍။ ဆွံ့ အသော သူကဲ့သို့။ တယောက်
သောသူကိုမျှစကားမပြောဘဲ။ ပြည်သားပြည်သူများတော်မတ်
တော် တို့အားလည်း။ အဆုံးအမ မပေးဘဲ နေတော်မူတို့၏ တ
ကားဟု တယူပြောဆို ကြကုန်၏။ ဘုရားလောင်း မဟာဇနက
မင်းကြီးသည်။ နန်းတော်ပြာသာ။ အထက်ဆုံးဆင့်၌တယောက်
အထီးတည်း နေတော်မူလျက်။ ကာမဂုဏ်၌ မကပ်ငြိသော နှ
လုံးတော်ဖြင့်။ ဆရာ ဖြစ်သော အရှင် ပဋ္ဌေကဗုဒ္ဓါတို့၏ ဂုဏ်
ကို အဖန်တလဲလဲအောက်မေ့တော်မူ၍။ ။သုခကာမာရ
ဟောသိတာ။ အစရှိသော သုံးဂါထာတို့ဖြင့်။ ဥဒါန်းကျူးရင့်
တော်မူ၏။

အဓိပ္ပာယ်ကား။ ငါ ၏ နန်းတော်သို့ နေတိုင်း မပြတ် ဆွမ်း
စားကြွတော်မူလာ၍။ ငါ၏ ဆရာ ဖြစ်တော်မူကုန်သော အရှင်
ပဋ္ဌေကဗုဒ္ဓါတို့သည်။ အရူယ်အားဖြင့် အငယ်အလတ် အကြီး
ဟု နှိမ့်မြင့်ရှိတော်မူကုန်၏။ ကျေးဇူးဂုဏ်အားဖြင့် တူမျှတော်

မူကြသည့်သာ ဖြစ်ကုန်၏။ ထိုအရှင်မြတ်တို့သည် နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာကို အလိုရှိတော် မူကုန် သည် ဖြစ်၍။ ဆိတ်ညံ့ရာ အရပ်၌ လည်း နေလေ့ ရှိတော်မူ၏။ ကိုယ်၌ ထင်ရှားရှိသော ဘိလ သမာဓိဂုဏ်ကိုလည်း။ သူတပါးတို့အားမပြတ်။ အလွန်ရုဉ်းဂှက်တော်မူ၏။ သတ်ခြင်း နှောင်ဖွဲ့ခြင်းအစရှိသော အကုသိုလ်စုစမှိုက်တို့မှ ကင်းသည်ဖြစ်၍။ ငြိမ်သက်သော နှလုံးတော်လည်း ရှိတော်မူကုန်၏။ ထို ငါ့ဆရာဖြစ်သော အရှင် ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့သည်။ ထေရ်အဘယ်သူကျောင်းမှာ နေတော်မူလေတိသနည်း။ ငါ့ဆရာ ဖြစ်ကုန်သော ထို အရှင် မြတ် တို့ သည်။ လေမွေ့၍ မတိမ်းနိုင်သောတစ်ခုံကံကျောက်တိုင်ကဲ့သို့။ မြဲမြံသောပညာနှင့် ပြည့်စုံတော်မူကုန်လျက်။ သတ္တဝါအပေါင်းတို့၏ နှလုံးကိုရုန်းရင်းခတ် မွေ့နှောင့်တတ်သော တဏှာအပြားမှလည်း။ ထွက်မြောက်တော် မူပြီး သဖြင့်။ ကြောင့်ကြ ရိုးရိမ်ခြင်း မကင်း နိုင်သော လူ၏ဟောင်း၌။ ကြောင့်ကြ ရိုးရိမ်ခြင်း ကင်းသော အားဖြင့်နေတော်မူလေ့ရှိကုန်၏။ မြတ်သော ဘိလက္ခန္ဓာ ကျေးဇူးကို ရှာဖွေလေ့ ရှိတော် မူကုန်သော ထိုအရှင် မြတ် တို့အား ရှိသေစွာ အကျွန်ုပ်ရှိခိုးပါ၏။ သေမင်းသည် သတ္တဝါတို့အား။ အသုဘနိမိတ်ကို သုဘ နိမိတ်ဟု ထင်မှားအောင် ဖွည့်စား တတ်သော တဏှာကွန်ရက်ဖြင့်။ ဘမ်းယူဖွဲ့ရင်ခြင်းကို ပြုတတ်၏။ ထိုသေမင်း၏ တွန်ရက်ဖြစ်သော တဏှာ အနှောင်အဖွဲ့ကို အကြွင်းမဲ့ဖြတ်ပယ်၍။ ငါ၏ဆရာ အရှင်မြတ်တို့သည် နိဗ္ဗာန်သို့ ကြွတော်မူကြလေပြီ။ ထိုကိလေသာအာလယမြှမ်းပြီးသော ငါ၏ဆရာ အရှင် ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့၏ နေရာသို့။ ထေရ် ငါ့ကိုအဘယ်သူရှိပါအံ့နည်းဟု။ အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ တို့၏ ဘိလ သမာဓိအစရှိသော ကျေးဇူး ဂုဏ်ကိုသာလျှင်။ အပန်တလဲလဲ အောက်မေ့တော်မူသော သုရားလောင်း မင်းကြီး အား။ အလွန် နှစ်သက်ခြင်းဝိတိ ဖြစ်တော်မူ၍။ ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေ နေတော်မူရာမှ ရံခါ ရံခါ ထကြွတော်မူသဖြင့်။ မြောက်လေသာ ပြတင်းကို ဖွင့်ထွက်

ဟော်မူပြီးလျှင်၊ ပြောင်းဝံ့ရပ်လျက်၊ မြောက်ဟိမဝန္တာသို့ရည်
ရော်မျှော်ကြည့်ကာ လက်ရုပ်ချီ၍၊ အရှင်ပဗ္ဗေကဗုဒ္ဓါ တို့ကို
ရှိခိုးလျက်၊ ယခင်ဆိုခဲ့ပြီးသည့် အတိက္ကန္တဝနတာ၊ အစရှိသော
နှစ်ဂါထာတို့ဖြင့်၊ အရှင်ပဗ္ဗေကဗုဒ္ဓါတို့၏ရုဏ်ကိုထုတ်တော်
၍၊ ဥဒါန်းမြှောက်ဆို၊ ကြည်ညိုမြတ်လေး။ အဝေးကပူဇော်တော်
မူခြင်းကိုလည်းပြုတော်မူ၏။

ဤသို့သော နည်းဖြင့်၊ ဘုရားလောင်းသည် ရဟန်း၊ တရား
ကိုဝွားစေလျက်၊ လေးလပတ်လုံး၊ ကိုယ်တော် အထီးတည်း။
ပြာသာဒ် အထက် ဘုံဆင့်၌ နေတော်မူ၏။ ဤသို့နေတော် မူ၍
လေးလ လွန်လတ်သော်၊ ဘုရားလောင်းသည် ရဟန်း အဖြစ်
သို့ ညွတ်သောစိတ် အာကြီးတော်မူသည်ဖြစ်၍၊ ရွှေနန်းစည်း
စိပ်ကို လောကန္တရက်ရေကဲ့သို့ ထင်တော်မူလျက်၊ သုံးသို့သော
ဘဝမီးသည်၊ ညီးညီး ပြောင်ပြောင်၊ တောက်လောင်တော် မူ
လျှင်၊ ဘေးမဲ့ရာသို့ လျှင်စွာ ပြေးဝင် လိုသော နှလုံးတော် ရှိသ
ဖြင့်၊ ထိကြားမင်းစံရာ၊ တာဝတိံသာ နတ်ပြည်ကဲ့သို့တန်ဆာ
ဆင် အပ်သော ဤမိမိလာ ပြည်ကို စွန့်ပစ်၍၊ အဘယ် ကာလ
ရောက်မှ၊ ဟိမဝန္တာ၌ ရဟန်း ပြုခွင့်ကို ရပါမည်နည်းဟု၊ ကြံ
တော်မူလျက်။ ။ကဒါဟံ မိမိသံဝိထံ၊ အစရှိသော ဆယ်တ
ဂါထာဖြင့်၊ နေပြည်တော်ကို ချီးမွမ်း၍၊ ရဟန်းပြုခွင့်ကို ရှာ
တော်မူ၏။

အဓိပ္ပာယ်ကား၊ ငါစံတော်မူရာ ဤမိမိလာ ရာဇဌာနို့ ပြည်
ကြီးသည်။ ည ချမ်း နံနက် ချမ်း တိုင်း ထင်းမ လင်းငယ် အ
လွယ်လွယ်သော ဆိုင်စည် ခရီး ၌၊ သွားကုန် လာကုန် သော
အရွယ်ရှိ မိန်းမ ယောက်ျား တို့၏ ဝတ်ဆင်သော အဝတ် တန်
ဆာရောင်၊ ဆင်မြင်း ရထား စသည်တို့၌ ဆင်သော တန်ဆာ
ရောင်၊ ဈေးတန်း ဆိုင်စည် တို့၌ မပြတ် ခင်းကျင်းကာ ထား
သော အဝတ်တန်ဆာရောင်၊ မင်းပွဲစိုးပွဲ ထွက်ဝင်တက်သက်
ကြကုန်သော မျှူးမတ်ပြည်သူပြည်သားမင်းယောက်ျားတို့၏

ဝတ်ဆင်ဆောင်ရွက်သော အဝတ် တန်ဆာရောင် စသည်တို့
 ဖြင့်လည်းအခါမလပ်ပွင့်လန်း၏။ ဤအရပ်ကားရွှေနန်းပြာသာဒ်
 တည်ထားရာ။ ဤအရပ်ကားလွှတ်သတင်တည်ထားရာ။ ဤအ
 ရပ်ကား အန္တပူရဟု ဆိုအပ်သော အလွင်းနန်းတော်မြို့ တည်
 ထားရာ။ ဤအရပ်ကား မြင်မြို့ကြီး၊ နှစ်ထပ်တည်ထားရာ။ ဤအ
 ရပ်ကား ထံခါးမုတ် ဆိုင်စည် မင်းလမ်း ခိုနန်း တန်ဆောင်း
 တည် ထားရာ။ ဤအရပ်ကား အိမ်ရှေ့မင်း နေရာ။ စင်သူကြီး
 နေရာ။ ဆွေတော် မျိုးတော် တို့၏ နေရာ။ မှူးမတ်တို့၏နေရာ စ
 သည် ဖြင့်။ ရှေးပညာရှိ တို့ ကောင်းစွာ ဝေ ဖန် စီမံ ခဲ့သည်
 ဖြစ်၍၊ ကြီးကျယ် တင့်တယ် စွာသော မြို့၏ အခင်း အကျင်း
 နှင့်လည်း ဖြည့် ခုံ ၏။ ထံခါးမ။ ထံခါးငယ်။ ဝဇ္ဇင်။ ရင် တား။
 ထံခါး။ မုတ်။ ပြ။ တန်ဆောင်း။ သူကောင်းသူမြတ်တို့နေရာအ
 ခင်းအကျင်း။ ဝင်း။ ပြာသာဒ် အဆောင်ဆောင် တို့ဖြင့်လည်း
 တင့်တယ်၏။ ထံခါးလမ်းမတို့၌၊ မြင်းကသော ခုထား။ ဆိတ်
 ကသေခရထား။ နွားကသေခရထားတို့၏ ထွက်ဝင် သွားလာ
 ခြင်း ဖြင့်လည်း ငြိမ်း၏။ မြို့ ပတ်လည် ဝန်းကျင် တို့၌၊ ပန်း ဥ
 ယျာည်သစ်သီးဥယျာည်တို့ဖြင့်လည်း။ နှလုံးမွေ့လျော်သွယ်မြဲ
 ရံအပ်၏။ ရှေးဝိဇ္ဇေဟရာ၏ တိုင်းကြီးကို အစိုးရ သော ငါ ၏
 ဘေးလောင်းတော် သောမနဿ မင်းကြီး သည် တည် ထား
 စီမံ တော် မူခဲ့သော ဤ ငိမိလာ ပြည်ကြီး သည်။ နန်းတော် ရံ
 မြို့ငယ်နှင့်တကွ၊ မြို့တံတိုင်းသုံးထပ်၊ ကျုံးသုံးထပ်တို့ဖြင့် အ
 လွန်တင့်တယ်၏။ မြို့သုံးထပ်တို့၏အတွင်း၌လည်း။ သားတော်
 ညီတော် ဦးရီးတော် စသော မင်းဆွေ မင်းမျိုး တို့ ၏ နေရာ။
 ပြာသာဒ်။ တန်ဆောင်း။ အိမ်ကောင်း အိမ်ကြီး တို့ဖြင့်လည်း
 ပြည့်၏။ ဤသို့စသောဂုဏ်တို့ဖြင့်၊ နှလုံးမွေ့လျော်သွယ်ရှိသော
 ရာဇဌာနီ မင်းနေ ပြည်ကြီး စည်းစိမ်ကို၊ အဘယ်အခါ စွန့်ခွာ
 နိုင်၍၊ ငါရဟန်းပြုဖြစ်ပါအံ့နည်းဟု၊ နေပြည်တော်ဂုဏ်ကိုမျိုး
 ဖွမ်း၍၊ ရဟန်းပြုခွင့်ကိုတောင့်တမြီးလျှင်၊ တဖန်ဝိဇ္ဇေဟရာ၏

တိုင်းကိုချီးမွမ်းတော်မူလိုပြန်၍။ ။ကဒါဟံဝေဒေဟေဝိ
တေ။ အစရှိသော နှစ်ဂါထာဖြင့်၊ မြွက်ဆို တောင့်တ တော်မူ
၏။

အဓိပ္ပာယ်ကား။ ငါ၏ ဆုနိုး အာဏာတော် နှံ့ရာ ဖြစ်သော
ဤဗီဒေဟရာဇ် တိုင်းကြီးသည်။ ဥဋ္ဌာစပါး၊ ပွားများ၊ ဟေရမ်း
ခြင်းနှင့်လည်းပြည့်စုံ၏။ ဥဋ္ဌာစည်းစိမ်နှင့် ပြည့်စုံကုန်သောသူ
ဌေးသူကြွယ်တို့ဖြင့်လည်း ပြည့်စုံ၏။ ရွာငယ် အစွန်းအမြိတ်မျှ
ဖြစ် သော် လည်း။ တပါး ပြည်ထောင် မင်း တို့သည် လှ ယက်
ဈာန်ဆီးခြင်းဌာမဝံ့ကုန်။ တိုင်းအတွင်း၌လည်း။ ခိုးသူထားပြစ်
သော ခန့်ဝီ၊ မရှိသည်ဖြစ်၍ အလွန်စည်ပင် သာယာ၏။ အမျိုး
လေးပါး၊ ကိုသည်လည်း။ မိမိတို့နှင့်ချော်ရာ ငါဆုံးမတိုင်း တ
ရားကိုကျွံကြကုန်သည်သာဖြစ်၏။ ဤသို့စသောဂုဏ်တို့ဖြင့်။
နှလုံး မွေ့ချော်တွယ်ရှိသော ဤဗီဒေဟရာဇ် တိုင်းကြီးကို။ အ
ဘယ်အခါ စွန့်ခွာနိုင်၍။ ငါရဟန်း ပြုဖြစ်ပါ အံ့နည်းဟု။ တိုင်း
ကြီးဂုဏ်ကို ချီးမွမ်း၍။ ရဟန်းပြုခွင့်ကိုတောင့်တပြီးလျှင်။ တ
ဖန် နန်းတော်၌ အတွင်း၌ ကို ချီးမွမ်းတော် မူလိုပြန်၍။ ။က
ဒါဟံအန္တေပုရိယံ။ အစရှိသောသုံးဂါထာဖြင့်၊ မြွက်ဆိုတောင့်
တတော်မူ၏။

အဓိပ္ပာယ်ကား။ ငါ၏ နန်းတော်အရံသည်။ ဤအရပ်၌ နန်း
တော်ပြာသာဒ်မ။ ဤအရပ်၌ဆောင်သီးသောင်သွယ်ထားဝယ်
လေသာစမုတ်။ ဤအရပ်၌ အတွင်း သားတို့ စည်းဝေးရာ အ
ဆောင်။ ဤအရပ်၌ ထွတ်သတင်။ ဤအရပ်၌ မူးမတ်တို့စား
ရ။ ဤအရပ်၌ဆင်တော် မြင်းတော် ရထားတော် ယဉ်တော်
ထားရာ။ ဤအရပ်၌ ဝံ့သတင် ပြုရာ စသည်ဖြင့်။ ကောင်း စွာ
တောင်တာကွက်မှတ်နှိုင်းရှည်၍။ ဝေပနိစိရင်အပ်သဖြင့်။ အ
လွန် နှလုံးမွေ့ချော်တွယ်ရှိ၏။ ဤနန်းတော်ဝန်းကျင်ရံသောမြို့
၌။ နုရပတေ အင်္ဂတေတို့ဖြင့်။ အပြေအပြစ် ပြုအပ်သည် ဖြစ်၍
လည်း။ အလွန်ရှုချင်တွယ်ရှိ၏။ နန်းတော်ပတ်လည်၌။ မွှေးကြိုင်

ပျိုသင်းသောပန်းတောတို့မှ လေပြည်ဆောင်သွေး၍။ မွေးကြိုင်
 လှသော ပန်းရနံ့တို့ဖြင့်လည်းကောင်း။ နန်းသား နန်းသူ တို့၏
 အသုံး အဆောင် ဖြစ်သော အမွှေးအထုံမျိုးတို့ ဖြင့်လည်း
 ကောင်း။ နန်းတော်အလုံး။ တသင်းသင်းတမျှပျံ့။ သန့်စင်သော
 နံ့သာရနံ့အထိ ထိုင်ကြွဆဖြင့်။ အလွန်နှလုံးမွေ့လျော်တွယ်ရှိ
 ၏။ ဤသို့စသောရုဏ်တို့ဖြင့်။ မခွါရက်နိုင်အောင်ဖြစ်သော ဤ
 နန်းတော် စည်းစိမ်ကို။ အတယ်အခါမှ ခွဲခြစ်စွန့်ဖြစ်ရှိ၍။ ရ
 ဟန်းပြုနိုင်ပါအံ့နည်းဟု။ နန်းတော်၌ အတွင်းမြို့ကိုချီးမွမ်း၍။
 ရဟန်းအဖြစ်ကို တောင့်စာတော် မူပြီးလျှင်။ တဖန် နန်းတော်
 ပြာသာဒ်ကိုချီးမွမ်းတော်မူလိုပြန်၍။ ကဒါယံကုဇာဂါရေ
 စ။ အစရှိသောလေးဂါထာဖြင့်။ တောင့်တမြွက်ဆိုတော်မူ၏။

အဓိပ္ပာယ် ကား။ ဤငါ၏ နန်းတော် ပြာသာဒ် ဆောင်တို့
 သည်။ စိန်၊ ချစ်၊ စိန်ပွင့်၊ စိန်ပျံ့၊ မှန်ကင်း၊ တုယင်၊ ရလင်အမွှမ်း။
 ထုဗိကာတို့ဖြင့်တန်ဆာဆင်အပ်သည်ဖြစ်၍လည်းအလွန်တင့်
 တယ်၏။ ရွှေတိုက်ငွေတိုက် ကြက်ဆရေတိုက်စသည်တို့၌။ န
 ရပေတ အင်္ဂတတို့ဖြင့် အပြေအပြစ်ပြုလျက်။ ရွှေငွေ စသော
 ရတနာတို့ဖြင့်တန်ဆာဆင်အပ်သည်ဖြစ်၍လည်းအလွန်တင့်
 တယ်၏။ လက်အမှု၌ တတ်ထွစွာသော၊ ဗိသုဇာာ ဆရာကြီးတို့
 သည်။ ကောင်းစွာတမျှည်းခင်းလျက်။ ဤအရပ်၌ ဤအဆောင်
 စသည်ဖြင့်။ သင့်ရာတော်ရာချထား၊ စိမ့်ဖန်ဆင်းအပ်သည်ဖြစ်
 ၍။ ဤချစ်ရာ ကျော် အရေအတွက် ရှိကုန်သော နန်း ပြာသာဒ်
 ဆောင် တို့သည်။ နတ်ဘုံဗိမာန် တရတည်း ကျသကဲ့သို့။ တ
 ဆောင်ကအရောင်၊ တဆောင်ကိုကူးခတ်လျက်။ တလျှပ်လျှပ်
 ရောင်နွယ်။ ရှက်တွယ် ယိုဖိတ်၍။ စိတ်နှလုံးမွေ့လျော်တွယ်
 လည်းရှိ၏။ နန်းတော် ပတ်လည်၌။ စင်ကြယ်သန့်ရှင်း။ မွှေး
 သင်းသော ပန်းရနံ့တို့ဖြင့်လည်းကောင်း။ အကျော်စွာကူးရှိစ
 သော အထုံ အသုံး၊ မွှေးမျိုး နံ့သာ ပျောင်းတို့၏ ရနံ့ဖြင့်လည်း
 ကောင်း။ နန်းတော်ပြာသာဒ်ဆောင်တိုင်း။ တသင်းသင်းတကြိုင်

ကြွင်းထိုင်သည်ဖြစ်၍။ နှလုံးမွေ့လျော်ဘွယ်လည်းရှိ၏။ ဤသို့စ
သော ဂုဏ် တို့ဖြင့်။ မစ္ဆာရက် နိုင်အောင် ဖြစ်သော ဤ ရွှေ နန်း
ပြာသာဒ်စည်းစိမ်ကို။ အဘယ်အခါမှ ခွါမြစ်စွန့်ဖြစ်ရှိ၍။ ဂဟန်း
ပြုနိုင်ပါအံ့နည်းဟု။ နန်းတော်ပြာသာဒ်ဆောင်တို့ကို ချီးမွမ်း၍။
ဂဟန်းအဖြစ်ကို တောင့်တပြီးလျှင်။ နန်းမဆောင်၌ ထီးဖြူဖြန့်
မိုးလျက် ခင်းအပ်သော ဂုဏ်နာပလ္လင်။ အရှေ့လျောင်းတော်ဦး
စမှတ်ဝပြာသာဒ်ဆောင်၌ ကန်တော့ပူဇော်ခရာ ဂုဏ်နာပလ္လင်။
နေရာထိုင် ရွှေညောင်စောင်း၊ ရွှေသလွန်မှစ၍။ အလုံးစုံသော
ပလ္လင်တော်တို့ကို ချီးမွမ်းတော်မူလိုပြန်၍။ ။ ကဒါဟံ သုဝဏ္ဏ
ပလ္လင်ကော်။ အစရှိသော နှစ်ဂါထာဖြင့်။ မြွက်ဆိုတောင့်တတော်
မူ၏။

အဓိပ္ပာယ်ကား။ ဤနန်းမ နန်းငယ် အသွယ်ထွယ်သော အ
ဆောင်တို့၌။ ခုနစ်ရာသော ကြက်သဇေတိုက်ဝယ်။ တခုစီခင်း
အပ်သော ဂုဏ်နာပလ္လင်တော်။ ဤနန်းတော်တွင်း၌။ အထီး
အထီးသင့်ရာတော်ရာခင်းအပ်သော နေရာထိုင်အင်းပျည် ရာဇ
ပလ္လင် အပေါင်းတို့သည်။ အချို့ကား ရွှေဖြင့် ပြီးတုန်၏။ အချို့
ကား မျက်စိးပါးဖြင့် ပြီးတုန်၏။ ထိုသလွန်ညောင်စောင်း နေ
ရာထိုင် အင်းပျည် ရာဇပလ္လင် တို့၌။ သိမ်မွေ့ ကောင်းမြတ် နှု
လွတ် ညံ့သက်သော သားမွေ့၊ ငှက်မွေး တို့ဖြင့်။ လက်လေး
သစ်ကျော်အရှည် အထက်သို့ တက်စေလျက်။ အထူးအဆန်း
ရက် အပ်သော ခင်းဖို့ ပြောက်တို့ဖြင့် ခင်းအပ်သည် ဖြစ်၍
လည်း အလွန်နှလုံးမွေ့လျော် ဘွယ်ရှိ၏။ ထိုဂုဏ်နာပလ္လင် စ
သည်တို့ကို အဘယ် အခါမှ စွန့်ခွါနိုင်၍။ ဂဟန်း ပြုမြစ် ပါအံ့
နည်းဟု တောင့်တတော် မူပြီးလျှင်။ ဝတ်လဲတော် ပုဆိုးတို့ကို
ချီးမွမ်းတော်မူလိုပြန်၍။ ။ ကဒါဟံ ကပ္ပာသံ ကောသေယျ။ အ
စရှိသော ဂါထာဖြင့်။ တောင့်တမြွက်ဆိုတော်မူ၏။

အဓိပ္ပာယ်ကား။ ငါယခုဝတ်ဆင်အပ်သော အင်္ကျီရလျား
ဝတ်လဲတော် ပုဆိုးတို့သည်။ သိမ်မွေ့ နူးညံ့စွာသော ဝါချည်

ဖြင့် ရက်အပ်သည် ဖြစ်၍ လည်း ကောင်း။ ဆိပ်မွေ ခူးညှို့စွာ သောဝါးချည်။ ဆိပ်မွေ ခူးညှို့စွာ ခေါမ မည်သော ချည်တို့ဖြင့်။ အထူးအဆန်း ရက်အပ်သည်ဖြစ်၍လည်းကောင်း။ ကောစူ၊ ဖြူ ရာဇ်တိုင်း၌ဖြစ်သော ပုဆိုးတို့သည်။ အလွန်ခူးညှို့သည် ဖြစ်၍ လည်း ကောင်း။ စိတ်၏ နှစ်သက်ခြင်းကို ဆောင် ကုန်၏။ ထို ဆိပ်မွေ ခူးညှို့ တင့်တယ် စွာသော ပုဆိုး တို့ကို စွန့်ပစ်၍။ အ ဘယ် အခါမှ။ လျှော်တေ သင်္ကန်း၊ သမန်း၊ မြက် သင်္ကန်း သစ် နက်ရေ သင်္ကန်း၊ ရှန်ကြမ်းသော အဝတ် တို့ကို ဝတ်၍။ လွတ် လွတ် နေရပါ အံ့နည်းဟု တောင့်တတော် မူပြီးလျှင်၊ ရေကန် တော်ကိုချိုးပွမ်းတော်မူလိုပြန်၍။ ၊ ကဒါဟံပေါက္ခရုဏီ ရဗ္ဗာ။ အစရှိသောဂါထာဖြင့်။ ခြွက်ဟချိုးပွမ်းတော်မူ၏။

အဓိပ္ပာယ်ကား။ ငါ ထွက်စံ တော် မူရာ ဖြစ်သော မင်္ဂလာ ရေကန် တော်သည်။ ဟင်းရမ့် စတောက် မျောက်ငွေကူး တို့ ဖြင့်လည်းကောင်း။ ဥပ္ပလမျိုးဖြစ်သော ကြာညို ကြာဖြူ ကြာနီ။ ပုဏ္ဏရိကမျိုး ဖြစ်သော ကြာတံဆိပ်။ ပဒုမမျိုး ဖြစ်သော ကြာ ခေါင်း လောင်း။ ဤ ကြာ မျိုး ငါး ပါး ဖြင့် လည်း ကောင်း ဖုံး ထွမ်းလျက်။ ဝမ်းဘဲဟင်္သာစက္ကဝက်စသောရေကျေးရေငှက်။ လည်ရှက်မြူးပျံ။ မောင်နှံ ဖိုမတို့ ရှင်ပျော် ကားရ ဖြစ်၍ အ လွန် ရှုချင်ဘွယ် ရှိ၏။ ထိုရေကန်တော်ကို စွန့်ပစ်၍။ အဘယ် အခါမှ ရဟန်းပြုနိုင် ပါအံ့နည်းဟု တောင့်တတော် မူပြီးလျှင်၊ ဆင်ဟော် မြင်းတော် ရထား တော်တို့ကိုချိုးပွမ်း၍။ ရဟန်းအ ဖြစ်ကိုတောင့်တပြန်ခြင်းငှာ။ ၊ ကဒါဟံပေါက္ခရုဏီ။ အစ ရှိသောနှစ်ဆယ်နှစ်ဂါထာဖြင့်။ ချိုးပွမ်းတောင့်တတော်မူ၏။

အဓိပ္ပာယ်ကား။ မာတင်္ဂ အမျိုး ဖြစ် ကုန် သော ငါ၏ ဆင် တော် အပေါင်း တို့သည်။ နှာမောင်း တို့မှ အမြီး တိုင်အောင်။ ခြေထူးခံမှ မင်းစံရာကျောက်တုန်း တိုင်အောင်။ အထုံးစုံသော ကိုယ်အရပ်တို့၌။ အထူးထူး အပြားပြား ဆန်းကြယ်စွာ တန် ဆာ ဆင်လျက်။ ရွှေကြိုး ဖြင့် နွဲ့သိုင်း အပ်သည် ဖြစ်၍ လည်း

ကောင်း။ ဦးကင်း၌ ဣမ်းဆင်အပ်သော ရွှေကွန်ရက်အရောင်၊
 ဖြင့် လည်းကောင်း။ ထုံမ ချွန်းတောင်း လက်နက် စွဲကိုင်လျက်
 တက်စီး အပ်သော ဆင်စီး သူရဲတို့၏ အစီးအနင်း လိမ္မာခြင်း
 ဖြင့်လည်းကောင်း။ အလွန် တင့်တယ်ကုန်၏။ ဇာတိအားဖြင့်၊
 ပြုရာသည် မပြုရာသည်ကို မသင်မပြတ်ထိတတ်သော အာဇာ
 နည်မျိုး ထိခွေးမျိုး ဖြစ်ကုန်သော ငါ၏ မြင်းထော် အပေါင်းတို့
 သည်လည်း။ ရတနာအတိပြီသော ဦးခက်ဇက်ထိုင်း။ အဆိုင်း
 အထွ။ ကြိုးကနွဲ့သန်း။ တင်ရန်းခါးထောင်တို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်
 အပ်လျက်။ ရတနာ ဖွင့်တံ လေး လက်နက် စွဲကိုင် ကုန်သော
 မြင်းစီးသူရဲတို့၏ အစီးအနင်း လိမ္မာခြင်းတို့ဖြင့်လည်းကောင်း။
 မြင်းတို့၏ ယှဉ်ခြင်းအားနှင့်ပြည့်စုံခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း။ အ
 လွန် ရှုချင်ဘွယ်ရှိကုန်၏။ ဆန်းကြယ်စွာ စီရင်အပ် ကုန်သော
 ငါ ၏ ရထားတော် အပေါင်း တို့ သည်။ လက်တင် စွယ်ရန်း။
 ခါးပန်း ဝန်းလည် တို့၌ ရံကာ အပ်သော ကျားရေသစ် ရေ
 တို့ဖြင့် လည်းကောင်း။ ရထား ဦး ရထား ခြီးတို့၌ စိုက်ဩ
 အပ်သော အလံရွှေရွက်တို့ဖြင့်လည်းကောင်း။ နီစွာသော ကမ္မ
 လာ ခါးစည်းနှင့် တကွ မိန့်ညိုချပ် ကာ ဝတ်ကုန်လျက်။ လေ
 လက်နက် စွဲကိုင် ကုန်သော ရထားစီး သူရဲတို့၏ အစီး အနင်း
 လိမ္မာခြင်း ဖြင့်လည်းကောင်း။ အလုံးစုံသော တန်ဆာ တို့ဖြင့်
 တန်ဆာ ဆင်အပ် ကုန်သည်ဖြစ်၍။ အလွန် တင့်တယ် ကုန်၏။
 ထို ရထား တို့သည်။ အမျိုးကား ငွေစင် ဖြင့် ပြီးကုန် ၏။ အမျိုး
 ကား ရွှေစင်ဖြင့် ပြီးကုန်၏။ အမျိုးကား မျက်ကိုးပါး တို့ဖြင့် စီ
 ချယ် အပ်ကုန်၏။ ထိုရွှေ ငွေ မျက်မျိုး တို့ဖြင့် ဆန်းကြယ် ကုန်
 သော ရထား တို့သည်။ မြင်း ကသော ရထား။ ကုလား အုပ်
 ကသော ရထား။ ဥသတ ကသော ရထား။ ဆိတ် မြန်မာက
 သောရထား။ ဆိတ်ကုလားကသောရထား။ သမင်ကသောရ
 ထား။ စိုင် ကသော ရထား အားဖြင့် များသော အပြား ရှိကုန်
 ၏။ ထိုရထားတို့ကိုစွန့်ပစ်၍။ အဘယ်အခါမှ ငါရဟန်းပြုနိုင်

ပါအံ့နည်းဟု တောင့်တတော် မူပြီးလျှင်။ ဆင်စီးသူရဲ၊ မြင်းစီးသူရဲ၊ လေးသည်တော်တို့ကိုမျိုးပွင်းတော်မူလိုပြန်၍။ «ကဒါ ဟံဟတ္ထာရုဋ္ဌေစ။ အစရှိသော သုံး ဂါထာဖြင့် ချီးမွမ်းတော် မူပြန်၏။

အဓိပ္ပာယ်ကား။ ငါ၏ဆင်စီးသူရဲတို့သည်။ မိန့်ညီချစ်ကာ ထန်ဆာ အပေါင်း ဝတ်ဆင် ကုန်သဖြင့်။ ဟုံမ ချွန်း၊ တောင်းလက်နက်စွဲထုန်လျက်။ ရဲရင့်ခြင်းနှင့်ပြည့်စုံစွာ တင့်တယ်ကုန်၏။ ငါ၏မြင်းစီးသူရဲတို့သည်လည်း။ ခါးစည်းဝတ်လုံစသော ထန်ဆာ တို့ဖြင့် တန်ဆာ ဆင်ကုန်သဖြင့်။ ရွှေကြိပ်လုံး၊ လေးလက်နက်စွဲကုန်လျက်။ ရဲရင့်ခြင်းနှင့်ပြည့်စုံစွာ တင့်တယ်ကုန်၏။ ငါ၏ လေးသည်တော်တို့ သည်လည်း။ မိန့်ညီချစ်ကာဝတ်ဆင်တုန်သဖြင့်။ မြားတောင့်လွယ်ကာလေးလေး လက်စွဲလျက်။ ရဲရင့်ခြင်းနှင့်ပြည့်စုံစွာ တင့်တယ်ကုန်၏။ ထိုဆင်စီးသူရဲ၊ မြင်းစီးသူရဲ၊ လေးသည်သူရဲတို့ကိုစွန့်ပစ်၍။ အတယ်အခါမှလွတ်လွတ် ရဟန်း ပြုရ ပါအံ့နည်းဟု တောင့်တတော် မူပြီးလျှင်။ မင်းသားလင်ပျို၊ ပုဏ္ဏားလင်ပျိုတို့ကိုမျိုးပွင်းတော်မူလိုပြန်၍။ «ကဒါသံရာဇပုဏ္ဏေစ။ အစရှိသောဂါထာ။ «ကဒါဟံအရိယဂဏေ။ အစရှိသောဂါထာ။ ဤနှစ်ဂါထာ တို့ဖြင့် ချီးမွမ်းတော်မူပြန်၏။

အဓိပ္ပာယ်ကား။ ငါ၏ ညီတော် သားတော် တူတော် မြေးတော် ဖြစ်ကုန်သော အသောင်း မကသော မင်းသား အပေါင်းတို့သည်။ ရွှေချည် ဝါးချည် ခေါမချည် တို့ဖြင့်။ ဆန်းကြယ်စွာ ရက်အပ်သော ပုဆိုးဝတ်လုံတို့ကို ဝတ်ဆင်ကုန်၍။ ရွှေလက်ကောက် ရွှေခွားတောင်းအရံဆင်ကုန်လျက်။ နတ်လင်ကဲ့သို့ အလွန်တင့်တယ်ကုန်၏။ ငါ၏ပုရေဟိတ် ပုဏ္ဏားတော်အပေါင်းတို့သည်လည်း။ အကျော် စန္ဒကူး အမွှေး အထုံ တို့ဖြင့်။ ထိမ်းသပ်ပြင်ဆင်။ တန်ဆာဆင်လည်း။ သန့်စင် နှံထွတ်၊ ဖြူဆွတ်သော ကာသိက ရာဇ် တိုင်းဖြစ် ပုဆိုးတို့ကို ဝတ်ဆင်ကုန်

ထျက် အလွန်တင့်တယ်ကုန်၏။ ထိုမင်းသားလင်ပျို၊ ပုဏ္ဏားလင်ပျိုတို့ကိုခွင့်ပစ်၍၊ အဘယ်အခါမှ ငါလွတ်လွတ်ရဟန်းပြုရပါအံ့နည်းဟုတောင့်တတော်မူ၏။

ဤအရာတွင်၊ တပါးသော ကာလ၌ ပုဏ္ဏားတို့ကို မဂဓဘာသာအားဖြင့် ဗြဟ္မဏ ဟု ခေါ်ဝေါ်ကုန်၏။ ထိုကာလ၌ ကား၊ သုရားလောင်းမင်းကြီးသည်၊ အမျိုးတို့၏ ကျင့်ရိုးရှိတိုင်း၊ ကောင်းမြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်စေခြင်းငှာ ဆုံးမစောင့်ရှောက်ဟော မူသည်ဖြစ်၍ လည်းကောင်း၊ ကာလအားလျော်စွာလည်းကောင်း၊ ပုဏ္ဏားတို့သည် ကောင်းမြတ် ဖြစ်စေသော အကျင့်တို့ကို ကျင့်ကြံ ကုန်သောကြောင့်၊ အရိယဂဏောတိ၊ ဗြဟ္မဏ ဂဏော၊ တေကိရ တဒါ အရိယာ စာရာ အဟေသုံ။ ။ ဟူသောအဋ္ဌကထာနှင့်အညီ၊ ထိုမဟာဇနကမင်းကြီးမင်းပြုတော်မူသောကာလ၌၊ ပုဏ္ဏားကို အရိယာဟု လူတို့ခေါ်ဝေါ်စကုန်၏။ ။ ဤကားစကားချစ်တည်း။

မင်းညီ မင်းသား ပုဏ္ဏားတို့ကို ချီးမွမ်း၍၊ ရဟန်းပြုခွင့်ကို တောင့်တပြီးလျှင်၊ တဖန် မိဖုရား ခုနစ်ရာ တို့ကို ချီးမွမ်း၍၊ ရဟန်းအဖြစ်ကို တောင့်တပြန်ခြင်းငှာ၊ ကဒါဟံသတ္ထ သတာဘရိယာ၊ အစရှိသောသုံးဂါထာဖြင့်ကြံတော်မူပြန်၏။

အဓိပ္ပာယ်ကား၊ ဤငါ၏နန်းတော်၌၊ အသောင်းမက ကုန်သောမိဖုရားကြီး မိဖုရားငယ် ကိုယ်လုပ်မောင်းမ အပေါင်းတို့တွင်၊ ထိဝဓိဗေဒိ ကဲ့သို့ တူမျှသော သဘော ရှိလျက်၊ ငါ၏နှလုံးကို ရွှင်ဖြူ နှစ်သက်စေတတ်သော မိဖုရား မြတ်တို့ ကား၊ ခုနစ်ရာ အရေအတွက်ရှိကုန်၏။ ထိုငါ၏ မိဖုရားကြီးနှင့်တကွ ခုနစ်ရာ ကုန်သော မိဖုရားငယ်တို့သည်၊ အဆင်းအရွယ် အားဖြင့်လည်း မယုတ်မလျော့၊ ပြောပျောင်းသောမူလ ဣန္ဒြေ၊ သေခွေသည်ကျေးသောအသွင်အပြင်၊ ပြုံးရွှင်သောမျက်နှာ၊ သာယာသော စကားလည်းရှိကုန်၏။ နန်းသုံးနန်းဝတ် နန်းတန်ဆာဖြင့် သုံးဆောင် ဝတ်ဆင် အပ်သည် ဖြစ်၍ လည်း၊ နတ်သို့ အ

ဆင်းကဲ့သို့ တင့်တယ်ခြင်းနှင့်လည်း ပြည့်စုံကုန်၏။ စကားရိပ်
မျက်နှာထားကို ကြားမြင်ကာမျှနှင့်။ လင်၏စိတ်အလိုကိုလည်း
ထိတတ်၏။ တစ်စုံတစ်ခု မချော်မသင့်။ အခွင့်မဆိုင်ဘဲ။ ငါ့ဆို
မြည်ပြုသော်လည်း။ နှလုံးထားစိတ်ခံ။ မာန်မူခြင်းမရှိ။ ရှိလေခန့်
ညားခြင်းဖြင့်။ ဝပ်ထွေး ကိုးကွယ်။ ချစ်သွယ်သော စကား
ကိုလည်းဆိုတတ်၏။ ခပ်သိမ်းရံသော အမှုတို့၌ လင်၏အလိုထို
သဘောလျှင် လိုက်၍ ကျင့်တတ်တုန်၏။ ထိုသို့သော ဂုဏ်တို့ဖြင့်။
မခွဲနိုင်အောင်သော ငါ၏ မိဖုရားတို့ကို။ အဘယ် အခါမှ ပစ်
ခွါနိုင်ပါအံ့နည်းဟု တောင့်တတော် မူပြီးလျှင်။ စားတော် ခေါ်
မြဲဖြစ်သော ရွှေလင်ပန်းကိုချီးမွမ်းတော်မူလိုပြန်၍။ ။ ကဒါဟံ
သတပလံကံသံ။ အစရှိသောဂါထာဖြင့် ကြံတော်မူ၏။

အဓိပ္ပာယ်ကား။ ငါ့ခဲသွယ် စေသနည်းတို့ကို စားတော်
ခေါ်ရာ ဖြစ်သော ရွှေလင်ပန်းသည်။ ရွှေစင်အချိန် ဖိုလ် တရာရှိ
၏။ အနားရေးတရာတို့ဖြင့် ဆန်းကြယ်စွာ လုပ်အပ်သည်ဖြစ်၍
လည်း အလွန် တင့်တယ်၏။ ထို ရွှေလင်ပန်းကို စွန့်ပစ်၍။ အ
ဘယ် အခါမှ ရဟန်း ပြုနိုင်ပါ အံ့နည်းဟု တောင့်တတော်
မူ၏။

ဤအရာ၌ ဖိုလ်ဟူသည် ကား။ ငါးကျပ်ဖြင့် ဖွဲ့သော ဖိုလ်
လည်းရှိသည်။ နှစ်ဆယ် ငါးကျပ်ဖြင့် ဖွဲ့သော ဖိုလ်။ ငါးဆယ်
ဖြင့် ဖွဲ့သောဖိုလ်။ တရာဖြင့် ဖွဲ့သောဖိုလ် ဟူ၍ လေးသွယ်လေး
မျိုးပင် ရှိသည်တွင်။ အသက် တသောင်း တမ်းကို ထောက်၍။
နှစ်ဆယ်ငါးကျပ်ဖြင့် ဖွဲ့သောဖိုလ်လျှင်သင့်မည်ထင်၏။ ။ ဤ
ကားစကားချပ်တည်း။

ဤသို့ တောင့်တပြီးလျှင်။ ထိုဆင်တော် မြင်းတော်စသော
အမြွေအရံ ပရိသတ်တို့သည်။ နောက်တော်သို့မလိုက် နေခြင်း
ကိုတောင့်တတော်မူပြန်၍။ ။ ကဒါသုမဟတ္ထိဂုမ္ဘာ။ အစရှိ
သောဂါထာသုံးဆယ်တို့ဖြင့် တောင့်တတော်မူ၏။

အဓိပ္ပာယ်ကား။ ထိုဆိုခဲ့ပြီးသော တန်ဆာတို့ဖြင့် တန်ဆာ

ဆင်အပ်လျက်၊ ငါထွက်စံတော်မူတိုင်း။ ဝန်းရံကာလိုက်ကုန်
သော ငါ၏ဆင်တော်မြင်းတော်။ ရွှေငွေ မျက်ကိုးပါးတို့ဖြင့် ဖြူး
သော မြင်းရထား။ ကုလားအုပ်ရထား။ ဥသဘာရထား။ ဆိတ်
မြန်မာရထား။ ဆိတ်ကုလားရထား။ သမင် ကသော ရထား။
ပိုင်ကသောရထား။ ဆင်စီးသူရဲ၊ မြင်းစီးသူရဲ၊ ရထားစီးသူရဲ။
လေးသည်ကျော်သူရဲ၊ နတ်လုလင်ကဲ့သို့သော မင်းသားမင်းမျိုး
အပေါင်း။ ဆရာ ဗုရောဟိတ်ဖြစ်ကုန်သော ဗုဒ္ဓဘွားအရိယာ အ
ပေါင်း။ ဓိဗုရား ခုနစ်ရာ အပေါင်း။ ဤ ဗရိသတ် အပေါင်း တို့
သည်။ ငါသွားရာ နောက်တော်သို့ အဘယ် အခါမှ မလိုက်ဘဲ
နေပါ အံ့နည်းဟု တောင့်တတော် မူပြီလျှင်၊ ရဟန်း အသွင်ကို
တောင့်တတော်မူလိုပြန်၍။ ။ ကဒါဟံပတ္တိဂဟေတွာ၊ အစရှိ
သော ခုနစ်ဂါထာဖြင့် တောင့်တတော်မူ၏။

အဓိပ္ပာယ် ကား။ ငါသည် ဦးပြည်းရိတ်သဖြင့် ဖန်ရည်
စွန်းသော ဗုဒ္ဓကုဋ်သင်္ကန်းကို ရုံ၍ သမိတ်လက်စွဲလျက်။ အဘယ်
အခါမှ ဆွမ်းခံ ဆွမ်းစား သွားရ ပါ အံ့နည်း။ ခရီးလမ်း တို့၌
သူတို့အသုံးမဝင်၍၊ စွန့်ပစ်လေပြီးသော အဝတ်တို့ကို ပံသုကူ
ကောက်ယူသဖြင့်၊ သင်္ကန်းဗုဒ္ဓကုဋ် ချုပ်ဆီး၍၊ အဘယ်အခါမှ
ဝတ်ရုံ ရပါအံ့နည်း။ ရက်လည် နေ့စပ် မပြတ် ရွာသော မိဗန်း
ကြီးထဲ၌၊ သင်္ကန်းစွတ်ဖို၊ အဘယ်အခါမှ ဆွမ်းခံရပါအံ့နည်း။
ငါသည် ယိုထိုသို့သော အရပ်တို့သို့ သွား၍၊ တတောမှလျှင်၊ တ
တောဝင်လျက်၊ သစ်တပင်နား၊ ဝါးတချုံရိပ်၊ စိတ်ကြောင့်ကြ
ပဲ့၊ ဇဲကွက်လွတ်ရှင်း၊ တကိုယ်ချင်းဖြင့်၊ ဆိတ်ငြိမ်ဆွစွာသော
မြေတွဲ စရိုက်ကို၊ အလိုက် အဘယ်အခါမှ ဖြည့်ဆောင်ရ ပါအံ့
နည်း။ ငါသည် ဟိမဝန္တာတော၌၊ တကုန်းပြောင်းတက်၊ တကုန်း
သက်၍၊ ကြောက်မက်တွယ်ရန်၊ ဘေးဇဏ်မမြင်၊ အဘော်
မပါဘဲ၊ အဘယ်အခါမှ သွားရပါအံ့နည်း။ လိမ္မာတတ်ကျွမ်းစွာ
စွာသော စောင်းထွားသည်။ ကောင်းစွာသော စောင်း၌၊ ခု
နစ်ချောင်းသော ညှို့ကို၊ ရှုလုံးမွေ့လျော် တွယ် အညီ အညွတ်

ဤသကဲ့သို့။ ယခုငါ၌ကြောင့်ကြဘွယ်။ အသွယ်သွယ်နှောင့်
ရှက်၍။ စိတ်စက်မသာမအိ။ မညီမညွတ်ရှိသော နှလုံးကို။
ဖြန်းဖြန်းဖြတ်၍။ ညီညွတ်ဖြောင့်မတ်စွာ။ အဘယ်အခါမှ တ
ရည်တည်းကျနိုင်ပါအံ့နည်း။ ဘိနပ်ခြေခင်းအလိုဌာ။ သားရေ
နယ်သွားသည်။ ထက်စွာ စွာသော ဆောက်ဝန်းဖြင့် သားရေ
နယ်ကို ညီညွတ်စွာ ဝိုင်းဝိုင်း ဖြတ်လျှိုး သကဲ့သို့။ လူနတ်တို့၏
သဏ္ဌာန်၌။ အတန်တန် ရုပ်မြွေး ဖွဲ့ရှက်ကာနေသော ကာမသံ
ယောဇဉ်ကို။ လွင့်စင် ကင်းပြေသက်အောင်။ ဥာဏ်ဆောက်
ဝန်းဖြင့်။ ပယ်ထွန်းပိုင်းဖြတ်၍။ မြတ်သောနေရာ၌။ အဘယ်အ
ခါမှ ငါနေရပါအံ့နည်းဟု တောင့်တတော်မူ၏။

ဤသို့တုရားလောင်းသည်။ နေက္ခမဝိတက်ဖြင့် အကြံတော်
အားကြီးခြင်းကြောင့်။ ငြိစရာတွယ်စရာ၊ ဗွေရှာတတ်သောတ
ဏှာကြိုးစကို။ တဒင်္ဂပဟာန်ဖြင့်။ တမန်တထပ် မရစ်စေခြင်း
ဌာ ဟန်တားဆီးဆိုတော် မူလျက်။ အထက်က ရုပ်ဖွဲ့ဟောင်း
ဖြစ်သော ဥပါဒါန် ကိုလည်း။ ဥာဏ်တော် တဒင်္ဂဖြင့်။ လေးလ
ကျော်ပတ်လုံး။ တထုံးဖြတ်ပိုင်း။ တမျှိုင်းပယ်ပစ်။ တရစ်ချတ်
ထွင်။ တပင်မျိုးဖဲ့၍။ အဖွဲ့အနှောင်မှ လွတ်သော နှလုံးတော်ရှိ
ပြီးသော်။ ကျော့ညွတ်ကွင်းမှလွတ်ပြီးသောဌာသည်။ ဘေးပဲ့
ရာသို့ရှေ့ရှု သကဲ့သို့။ ဟိမဝန္တာသို့သာ ရှေ့ရှုသောစိတ်ရှိတော်
မူသည်ဖြစ်၍။ အလုပ်အကျွေး ဖြစ်သော စားတော်ကံကို ခေ
တော်မူပြီးလျှင်။ အချင်း။ ယခု သမဏ ပရိက္ခရာ ရောင်းသည့်
ဈေးတန်းသို့သင်သွားချေ။ အိမ်ရှေ့မင်းအမိမှစ၍ မည်သူကိုမျှ
မထိစေနှင့်။ ထိုပရိက္ခရာ တန်းမှ။ သင်္ကန်း သုံးထည်နှင့် မြေသ
မိတ် တလုံးကိုဝယ်၍။ ယခု အလျင်အမြန် ပြန်ခဲ့ဟု စေတော်မူ
လိုက်၏။ စားတော် ကံ လည်း။ မင်းကြီး အမိန့် ရှိ တိုင်း။ တ
ယောက် သူ ကို မှ မထိစေ ရ ဘဲ။ ပရိက္ခရာ တန်းသို့ သွား ၍။
သင်္ကန်း သမိတ် တို့ကို ဝယ်ခဲ့ပြီးလျှင်။ မင်းကြီးအား ဆက်၏။
တုရားလောင်းမင်းကြီးသည်။ သင်္ကန်းသမိတ်ရောက်သောအ

ခါ။ ဆတ္တာသည်ကိုခေါ်တော်မူ၍။ ဆံမုတ်ဆိတ်တို့ကိုရိုတ်စေ
ပြီးလျှင်။ ဆတ္တာ သည်အား၊ ကျေးစားရွာ တရွာဆုပေးလျက်။
ဤအကြောင်းကို အသူတယောက် အားမျှ သင်မပြောလေနှင့်
ဟု နှုတ်မိတ်၍ လွှတ်တော် မူလိုက် ပြီး သော်။ တထည် သော
သင်္ကန်းကို သင်းပိုင်ဝတ်တော် မူလျက်။ တထည်ကို တဘက်
လက်ကတော့ စံပယ် တင် ရုံတော် မူ ပြီး မှ။ တထည် သော
သင်္ကန်းကို လက်ဝဲပချီးပေါ်၌ ဒုက္ခို လင်တော်မူ၍။ အိတ်ဖြင့်
သွတ်အပ်ပြီးသော မြေသမိတ်ကို လက်ျာပချီး၌ လွယ်တော် မူ
လျက်။ ဝါးရင်းတောင်ဝေးကို ကိုင်စွဲတော် မူပြီးလျှင်။ ထိုအ
ထက် ဆံဆင့် နန်းရင် ဖြင့်ပင်။ အရှင်ပဌေက ဗုဒ္ဓါ၏ တင့်
တယ် ခြင်းနှင့် တူသော တင့်တယ် ခြင်း ဖြင့်။ နှစ်ခေါက် သုံး
ခေါက် ထိုမှဤမှ စကြို တွဲတော်မူ၍။ ထိုနေ့ကား ထွက်သွားရာ
အခွင့် မရသဖြင့်။ နန်းတော်တွင်ပင် တညည့် တည်းနေ တော်
မူရ၏။ နံနက် မိုးယိုသောက် ရောက်လတ်၍။ နေ အရှုဏ်တက်
လတ်သောအခါ၌။ နန်းတော် အထက်ဘုံဆင့်မှ ဆင်းသက်၍။
တောသို့တွဲတော်မူအံ့ဟုပြင်တော်မူလေ၏။

ထိုအခါ။ အိမ်ရှေ့မင်း မယ်တော်သည်။ မင်းကြီး၏နှလုံးအ
ကြိုကိုအတင်သော်လည်းမသိ။ မရိပ်မတွေးမိသော်လည်းမဆို
ရ။ စိတ်ချ၍မနေနိုင်သဖြင့်။ မင်းကြီးမြတ်နိုးတော်မူသော မိဖု
ရားငယ် ခုနစ်ရာတို့ကိုခေါ်ပြီးလျှင်။ အမယ်တို့။ သင်တို့ငါတို့
သခင်ကို မမြင်မဖူးရသည် ယခုလေးလကျော်ရှိပြီ။ ရာဇပဏ္ဍင်
ဥကင်ထီးနန်းကို သိမ်းမြန်းတော်မူသည်မှစ၍။ အနှစ်ခြောက်
ထောင်ကျော် ခုနစ်ထောင်ခန့် ရှိပြီ။ အဘယ်ကာလတွင်မှ။ ငါ
နှင့်စွဲ၍ အခြားပျော်တော်မူသည်မရှိတူးဘဲလျက်။ ယခုလေးလ
ကျော်။ ကိုယ်တော် တပါး တည်းသာ ပျော်မွေ့ တော် မူသည်
မှာ။ ဖောက်သွဲသော အကြံ ရှိတော် မူသည် ဖြစ်ရာ၏။ ယခုအ
ဖူး အမြင် ပြည်ကြီး လခင် ရှိရာသို့ သွား ကြ ကုန် အံ့။ သင် တို့
သည် မင်းကြီးမြတ်နိုးတော်မူသည်လည်းဖြစ်ကြ၏။ အရွယ်အ

ဆင်းလည်း ရှိကြ၏။ ငါးတစ်ချက် ကွန် ကြီး ကြီးဖြင့် မပြေး မထွက်နိုင်အောင် ဖွဲ့ရစ်ပိုက်ပြီသကဲ့သို့။ မင်းကြီး စိတ်တော်ကို ပြင်သို့မထွက်ရအောင်။ ဖွဲ့ရစ်ပိုက်ပြီကြရမည်။ သင်တို့အား။ ထိုက်ရာ နံ့သာအမွှေး အထို အဝတ်တန်ဆာကိုတို့ဝတ်ဆင်ပြီး လိမ်း၍။ ငါနှင့်လိုက်ခဲ့ကြဟုဆိုလျက်။ ပြင်ဆင်ဝတ်စားစေပြီး သော်။ အိမ်ရှေ့မင်း မယ်တော် သည်။ မိဖုရားငယ် ခုနစ်ရာ ဖြစ် ရှိလျက်။ မင်းကြီးရှိရာ အထက်တံဆင့်သို့တက်လေ၏။ ဘုရားလောင်း မင်းကြီးလည်း။ ဟိမဝန္တာသို့ သွားအံ့ ဟု နန်းတော် အထက်တံဆင့်မှ ဆင်း သက် မည် အပြုတွင်။ ရှေ့ရှု တက်လာလတ်သော မိဖုရားခုနစ်ရာတို့သည်။ ရဟန်းအသွင်ဖြင့်။ ဆင်းသက် အံ့ဟု ပြုသော ဘုရားလောင်း ကို ရှောင် တခင် မြင်လေသော်။ အသွင်ခြားသည်ဖြစ်၍။ မင်းကြီးဟု တယောက်သော မိဖုရားမျှ အမှတ် မရှိဘဲ။ အရှင်ပဇ္ဇေကဗုဒ္ဓါ အရှင်မြတ်သည်။ ငါတို့အရှင် မင်းကြီးအား အဆိုးအမပေး၍။ ယခု ဆင်းသက်တော် မူလာသည် ထင်၏ဟု အမှတ်ရှိကြ သဖြင့်။ လမ်းလွဲကာ သင့်ရာက ထိုင်လျက် ရှိခိုး၍ နေကြကုန်၏။ ဘုရားလောင်းမင်းကြီးသည်လည်း။ ရဟန်းအသွင်ဖြင့်။ ငြိမ်သက်တည်ကြည်စွာ နန်းတော်အထက်တံဆင့်မှဆင်းသက်တော်မူလေ၏။

မိဖုရား ခုနစ်ရာတို့သည်လည်း။ အထက်တံဆင့်သို့တက်၍ ဘုရားလောင်းကို ကြည့်ရှုကြလေသော်။ စက်တော်မူရာရွှေသလွန်ပေ၌။ ဝတ်ဆင်တော်မူသော ဝတ်လဲတော်တန်ဆာ အဆောင်အရွက်တို့ကို ခုပုံလျက်။ ထိုဝတ်လဲတော်၏ အပေ၌။ ခွေလျက် တင်ထားခဲ့သော ပိတုန်းတောင် အဆင်းကဲ့သို့သော ဆံတော်တို့ကိုမြင်ကြလတ်လျှင်။ ရဟန်းအသွင်ဖြင့်။ ယခုတွင် ဆင်းသက် တော်မူသော သခင်ကို။ ငါတို့ကား အရှင် ပဇ္ဇေကဗုဒ္ဓါဟု အမှတ်မှားဘိ၏။ အရှင်ပဇ္ဇေကဗုဒ္ဓါမဟုတ်။ ငါတို့အရှင်ဖြစ်ခဲ့၏တကား။ ယခုသွား၍ တောင်းပန်ကြကုန်အံ့ဟု။ အထက် ပြာသာဒ် တံဆင့်မှ ဆင်း သက် ခဲ့ကြ ပြီးသော်။ ဘုရား

လောင်း အရှေ့စုမုတ်ဝသ္မိရောက်တော်မူစည်မှီကြလေ၏။ ထို
 မှီကြသော အခါ။ ခုနစ်ရာသော မိဖုရား တို့သည်။ ဆံပင် ဖြန့်
 ကြလျက်။ လက်အချံဖြင့်။ ရင်အုံကိုခတ်တီး၍။ အရှင်မင်းကြီး။
 ကျွန်မတို့နှလုံး။ ဆုံးရှုံးကြေကွဲအောင်။ အဘယ်ကြောင့် ဤသို့ပြု
 ရသနည်းဟု။ သနားစဘွယ်။ အဘွယ်သွယ်ငိုကြွေးလျက်။ ဘု
 ရားလောင်းနောက်သို့ အစည်တမိုက်လိုက်ကြကုန်၏။ မှူးမတ်
 ပြည်သူလူအပေါင်းတို့သည်လည်း။ ငမိလည်အလုံးချောက်
 ချားလျက်။ ငါတို့ အရှင်မင်းကြီး ရဟန်းပြုတော်မူခဲ့သော်။ ငါ
 တို့အရှင်နှင့် ဘုန်းအာဏာ ပညာသိတင်း တူမျှသောမင်းကိုအ
 ဘယ်မှာ ငါတို့ရနိုင် ပါအံ့နည်းဟု ငိုကြွေး လျက်။ မင်း ကြီး
 နောက်တော်သို့ အစည်တမိုက်လိုက်ကြကုန်၏။ ထိုအခါ၌။ မိ
 ဖုရား ခုနစ်ရာတို့၏ သနားစဘွယ် ငိုကြွေးလျက် နောက်တော်
 သို့လိုက်ကြောင်း။ ထိုသို့လိုက်သည်ကိုပင် ဇဲကွက်ခြင်း မရှိမူ
 ၍။ လွတ်လွတ် ထွက်ကြွတော် မူကြောင်းကို ထင်စွာ ပြတော်
 မူလိုသောမြတ်စွာဘုရားသည်။ ။တာစသတ္တသတာဘာဝိ
 ယာ။ အစရှိသောခြောက်ဂါထာဖြင့်ဟောတော်မူ၏။

အဓိပ္ပာယ်ကား။ ရဟန်းတို့။ မဟာဇနကမင်း ငါဖြစ်တော်
 မူသောအခါ။ ရဟန်းပြု၍ နန်းတော်မှ ဟိမဝန္တာသို့ ထွက်လတ်
 သော်။ ခပ်သိမ်းသော တန်ဆာတို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ် ကုန်
 သော ထိုမိဖုရား ခုနစ်ရာတို့သည်။ မောင်းနှင်တက်တို့ကို ထိပ်
 ထက်ချီလျက်။ အရှင်မင်းကြီး။ အဘယ်အပြစ်ရှိသဖြင့်။ ကျွန်မ
 တို့ကိုစွန့်ပစ်၍ ကြွတော်မူရက်ဘိသနည်းဟု ငိုကြွေးကာလိုက်
 ကြကုန်၏။ ထိုအခါ။ လုံးရပ်သဏ္ဌာန်။ ကိုယ်ဟန်နုနယ်။ ငယ်
 သောခါးရှိကုန်သော မိဖုရား ခုနစ်ရာတို့သည်။ အရှင်မင်းကြီး။
 ကျွန်မတို့ကို စွန့်ပစ်တော် မူလို သော်လည်း။ အပြစ်ကို သိသိ
 သာသာ။ ထင်စွာဖြင့် စွန့်ပစ်တော်မူကောင်းပါလျက်။ တစ်နား
 သော အမိန့်တော်မျှ မပြန်ခဲ့ဘဲ။ နှလုံးကွဲ၍သေလေအောင်။ အ
 ဘယ် ကြောင့် ကျွန်မ တို့ကို စွန့်ပစ် တော် မူ ရက် ဘိသနည်း

ဟု။ မျက်ရည်ယိုစက်။ ထိပ်ထက်လက်ချို။ တိမ်းဘီတိမ်းပါး။ သနားစွာတွယ်။ ကိုးကွယ်ရာမရ။ ဝိုကြွေး၍လိုက်ကြကုန်၏။ ထိုအခါ။ လင်၏အလိုသို့သာ လိုက်လျက်။ ချစ်သွယ်သောစကားကို ဆိုတတ် ကုန်သော မိဖုရား ခုနစ်ရာ တို့ သည်။ အရှင် မင်းကြီး။ ကျွန်မတို့၏ အသည်းအအူ။ လျှက်ဆူပူပန်ခြင်းကို ကယ်တော် မမူပါပြီလော။ အဘယ်ကြောင့် ကျွန်မ တို့ကို ပွင့်ပစ်၍ တွေ့သော်မူရက်ဘိသနည်းဟု။ လက်ဝဲလက်ျာ။ နောက်ပါထက် ကြပ်။ မရပ်မတည်း။ ဝန်းလည် ဥဥတ်ပျောင်း ထျက်။ ဦးခေါင်း ထက်လက်ချို။ အလိလိလျှောက်ထားခြင်းဖြင့်။ သနားစွာတွယ်ငိုကြွေး၍ ထိုက်ကြကုန်၏။ ခဟန်းတို့။ ထိုမဟာဇနက မင်းကြီးသည်။ ခဟန်းအဖြစ်သို့ရှေ့ရှုခြင်းဟုဆိုအပ်သောနိက္ခမဝိစာကံသွင်း။ မြန်စေထက်ကြပ်။ ကပ်၍နှိုးဆော်လေသောကြောင့်။ သိကြား စံတက်ကဲ့သို့။ နှစ်သက်သွယ် အတူတူဖြစ်သော နန်းသူ ခုနစ်ရာတို့၏ တဏှာကျော့ကွင်း။ ချိတ်ငင်ခြင်းကို။ မှီဝဲနင်းချိုး ဖဲ့၍။ ငဲ့ကွက်ခြင်းမရှိသော သမာဓိဘိသိက်ကို ရှေးဦးစွာ ခံမြီးမှ။ ပိုလ်ဖိုန်မှန် တရာရှိသော ရွှေလင်ပန်းကို ပွင့်ပယ်လေ၍။ မြေသဗိတ်လွယ်။ စံပယ်တင် သက်န်း။ ခဟန်း အဖြစ် တည်း ဟူသောအဘိသိက်ကို။ နှစ်ကြိမ်မြောက် ခံယူနိုင်လေ၏ဟု ဟောတော်မူ၏။

သီဝလ်ဒေဝီ မိဖုရားကြီး မူကား။ မိမိအရွယ် ကြီးပြီ ဖြစ်၍။ အရွယ်ရှိမိဖုရားများကဲ့သို့။ လျှမ်းလျှမ်းတက်မျှမပြုဘဲ။ မိဖုရားငယ်ခုနစ်ရာတို့ကိုသာ။ သင်တို့သည်။ မင်းကြီးစိတ်ကို။ ညိတ်၍ ပါအောင်။ များစွာ သနားတွယ်ဖြင့် ဖြားယောင်းကြဟု နှိုးဆော်ကာ။ သိပ်မွေ့ နူးညံ့သော ဣန္ဒြေဖြင့်။ မင်းကြီးနောက်က သာဝိုကြွေးထျက်။ နန်းတော်သို့ ပြန်ပါမည် အကြောင်းကို အသာအယာတောင်းပန်၍ လိုက်၏။ ထိုသီဝလ်ဒေဝီ မိဖုရားကြီးသည်။ အသွယ် သွယ် အပြား ပြား။ များစွာ အကြောင်း ရှာ၍ တောင်းပန် ပါသော်လည်း။ ဘုရားလောင်းကို စကားတူပြန်၍

ဆိုမိမ့်သောဌာမျှ မတတ်နိုင်ရှိလေလျှင်။ တခုသောဥပါယ်တမျှ ဖြင့်။ မင်းကြီးကိုနန်းတော်သို့ပြန်စေအံ့ဟုကြံပြီးသော်။ စစ်သူကြီးအမတ်ကိုခေါ်၍ အမေါင်စစ်သူကြီး။ ယခုမင်းကြီးသွားလတ်လမ်း မနီး မဝေးမှာ အိမ်ဆိုး စရပ်ဆိုး ရှိသမျှတို့ကို မင်းကြီးမြင်သာအောင်။ ရှေ့ကဆီး၍မီးတိုက်ချေ။ မြက်ကောက်ရိုး သက်သေ။ လောင်လွယ်သည်များကိုလည်း။ အခိုးဖြစ်အောင် ခေတ္တတံ၍ မီးပုံမှာထည့်။ အခိုးအလျှံ ပြင်းစွာထစေဟု ဆို၍ ရေလိုက်၏။ စစ်သူကြီးသည် လျင်စွာသွားနှင့်၍။ မိဖုရားဆိုတိုင်း။ အိမ်ဆိုး စရပ်ဆိုး တို့ကို ရပုံ၍ အခိုးအလျှံ ကြီးစွာထအောင် မီးတိုက်နှင့် လေ၏။ ထိုမီးအခိုးအလျှံ ထလတ်သောအခါ။ သီဝဠာမီးမိဖုရားသည်။ ဘုရားလောင်း၏နံပါးသို့တက်၍။ ရှေ့ဇာရုဓမ္မရင်း၌ဆံပင်ဖြန့်ကြဲလျက်။ လက်အုပ်ချီကာတုပ်ဝပ်ပြီးသော်။ ။ ဘိသုဇာရိယမာဇာလ။ အစရှိသောနှစ်ဂါထာခွဲဖြင့်လျှောက်၏။

အဓိပ္ပာယ်ကား။ အရှင်မင်းကြီး။ ယခုကိုယ်တော်မြို့ပြင်သို့မျှမရောက်မှီကပင်။ ပြည်သားပြည်သူတို့သည်။ မင်းရေးမင်းဝတ်၌ ခန့်ညားခြင်းမရှိပြီ။ မိမိတို့မီးကိစ္စမျှ လိုအောင် မထိန်းဘဲ။ မြောက် တံခါးနားက မီးထခဲ့ပြီ။ ကိုယ်တော် ရှုစမ်းပါလော့။ ထိုမီးကို ကိုယ်တော်အုပ်ချုပ်၍ ငြိမ်းစေတော်မူပါမှ။ ထီးနန်းစည်းစိမ် မပျက်မစီး ရှိပါမည်။ အကယ်၍ ကြည့်ရှုတော်မမူချေလျှင်။ နန်းတော်၌ ရွှေတိုက်၊ ငွေတိုက်၊ ဝုလဲကျောက်မျက်ရွဲ၊ ပတ္တမြားမျိုး၊ ခရသင်းကဲ့သို့မြို့စင်စွာသောဝုလဲ၊ မြို့စင်စွာသော မျက်မျိုး ထားရာ ရတနာတိုက်၊ အထိုးပျားစွာ ထိုက်သော ဝတ်ကောင်းတန်ဆာကောင်း၊ သစ်နက်ရေ၊ စန္ဒကူးနီထားရာတန်ဆာတိုက်၊ ဆင်စွယ်၊ ကြေးနီ၊ ကြေးစင်၊ ကြေးဝါ၊ ခနောက်စိမ်း၊ သလွဲစင်၊ သံကောင်းထားရာ ကြေးတိုက်၊ ထီးနန်းအဆက်ဆက် မပျက်မစီးဘူးသော ရွှံ့အလုံးစုံစည်းစိမ်တို့သည်။ အရှင် မင်းကြီး မျက်မှောက် တွင်ပင် ပျက်စီးမည် ဟု

သော်။ မပျက်စီးသေးသင့်တကား။ ယခုနန်းတော်သို့ဝင်၍၊ စင်
သူကြီးရှု၊ မတ်တို့ကိုအာဏာစွဲတော်မူလျက်။ ဤကြောက်မက်
ဘွယ် ထလတ်သောမီးကို ငြိမ်းစေတော်မူပါဦးလော။ နောက်
မှ ရဟန်း ပြုတော်မူလိုလည်း ပြုရပါ၏။ ယခုသာ မကြည့် မရှု
ထွက် သွားတော် မူချေလျှင်။ မဟာဇနက မင်းကြီးသည် မိမိ
ပညာရှိသူ ဖြစ်ချွက်။ မီးကိုသတ်သော သူအား ရဟန်း မပြု
ကောင်းဟု ထုံးစံ ရှိလေ ယောင် ကဲ့သို့။ ရှေ့တွင် လောင်လတ်
သောမီးကိုမျှ မသတ်မငြိမ်းစေပါလေဟု။ ပြည်သူပြည်သားမှ
စ၍။ ကြားတိုင်းကြားတိုင်းသောသူတို့သည်လည်း အပြစ်တင်
ဘွယ်ရှိခဲ့၏။ အရှင်မင်းကြီးအားလည်း။ ဘုန်းမညာရှိ စင်စစ်
ဖြစ်သူ ဖြစ်လျက်။ မိမိရှေ့မှောက်တွင် သူတပါးတို့ ပျက်ဆီး ရ
လေ သဖြင့်။ ကြီးစွာသော ရှက် ဘွယ်လည်း ဖြစ် ရာ ၏။ ထို
ကြောင့်။ ယခု ရဟန်းပြု၍မသင့်ပါသေး။ ဤမီးကို ငြိမ်းစေပြီး
မှ ရဟန်း ပြုလိုလည်း ပြုတော်မူပါစော့။ နန်းတော်သို့ဝင်တော်
မူပါစို့။ ဟုချောက်ထားတောင်းပန်၏။

ထိုစကားကိုကြားလျှင်။ ဘုရားလောင်းသည်။ မိဖုရား။ သင်
အသိဆီသနည်းဟုဆို၍။ ကိုယ်ဘော်ကို အလွတ်ရှုန်းတော်မူ
ခြင်းငှာ။ ။ သုသုခံဝတဇီဝါမ။ ယေသံနောနန္ဒိကိဉ္ဇနံ။ မိမိလံ
ခုယုမာနာယ။ နမေကိဉ္ဇိအခုယုထ။ ။ ဟူသောဂါထာဖြင့်ဆို
တော်မူ၏။ ။ ဒေဝီ။ မိဖုရား။ ယေသံနော။ အကြင်ငါတို့အား။
ကိဉ္ဇနံ။ ကြောင့်ကြ ခြင်းသည်။ နန္ဒိ။ မရှိ။ တေမယံ။ ထုံငါတို့
သည်။ သုသုခံဝတ။ အလွန်ချမ်းသာစွာလျှင်။ ဇီဝါမ။ အသက်
မွေးရကုန်၏။ မိမိလံ မိမိလောယ။ မိမိလော ပြည်သည်။ ခုယုမာ
နာယ။ မီးလောင်လေသော်လည်း။ ခေ။ ငါ၏။ ကိဉ္ဇိ။ တစ်တစ်
သောဥစ္စာသည်။ နမေခုယုထ။ မီးမလောင်။ ။ ဤကားအနက်။

အဓိပ္ပာယ်ကား။ မိဖုရား။ ငါ့အား ဝတ္ထု ကာမ။ ကိလေသ
ကာမကိုမှီ၍။ တပ်မက်ခြင်းစသောအားဖြင့်။ ကိလေသာဟုဆို
အပ်သော ကြောင့်ကြခြင်း မည်သည် မရှိ။ ထိုကြောင့်ကြခြင်း

ကိလေသာ ငြိမ်းပြီး ဖြစ်သောကြောင့်။ ယခု ငါ့စိတ်သည် အလွန်ချမ်းသာစွာ၏။ ဤမျိုးချမ်းသာသော အသက်မွေးခြင်းရှိသည်ဖြစ်၍။ ထီးနန်းစည်းစိမ်နှင့်တကွ။ တပြည်လုံးကိုပင် မီးလောင်လေသော်လည်း။ ငါ၏စည်းစိမ်ကို လောင်သည်ဟူ၍ အနည်းငယ်မျှ ငါမြင်တော်မမူဟု ဆိုတော်မူလျက်။ မြို့မြောက်တံခါးဖြင့် ထွက်တော်မူလေ၏။ မိဖုရား ခုနစ်ရာတို့သည်လည်း။ အသွယ်သွယ် အပြားပြား မြည်တမ်း ဝိုင်းကြွေးလျက်။ နောက်တော်သို့လိုက်ကြလေ၏။ သီဝလိဒေဝီမိဖုရားကြီးသည်လည်း။ ရှူးမတ် ပြည်သားပြည်သူအပေါင်း ဖြိုရဲလျက်။ ဝိုင်းကြွေးကာ နောက်တော်သို့လိုက်လေ၏။ ထိုမြို့ပြင်သို့ ရောက်သောအခါ။ သီဝလိဒေဝီ မိဖုရားသည်။ တခုသော ဥပါယ်တရည်ကို ရှာကြံ ဖြန့်၍။ စစ်သူကြီး အမတ်ကြီးတို့ကို ခေါ်ပြီးလျှင်။ အမောင်တို့။ မြို့ရွာတိုင်း နိုင်ငံတို့ကိုလှည့်လည်ဖူးသော လူဆိုးလူပျက် ရန်မီးပေါ်တန်ကဲ့သို့ စိရင်လေဟု အာဇာနည်ထူးလိုက်၏။ စစ်သူကြီး အမတ်ကြီးတို့လည်း။ မိဖုရားဆိုတိုင်း။ ထိုစော၌ ပင်လျှင်။ များစွာသော သူရဲတို့ကို လက်နက်စွဲစေလျက်။ မြို့အနီး အစပ်ရှိသော ရွာငယ် နိဂုံးတို့ကို ထိုးကြကုန်။ သတ်ကြကုန်။ ဘမ်းကြကုန် ဟူသောအသံဖြင့်။ မြို့ဝန်းကျင်၌ ကြောက်မက်ဘွယ် ဖြစ်စေလျက်။ လှည့်လည်ဖူးသော သူကဲ့သို့ ပြုစေ၏။ မင်းကြီး မြင်လောက်ရာ အရပ်တို့၌လည်း။ ရွာသား မြို့သား ဖြစ်သော ယောကျ်ားတို့၏ ကိုယ်ကို ချီရည်ဖြင့် လောင်းသွန်း၍။ အမျိုးသောသူတို့အား ထားထုံထိသဖြင့်။ သွေးယိုစီးလျက် ခြေးစာ ယောင်ကဲ့သို့လည်းကောင်း။ အမျိုးသောသူတို့အား ထားထုံထိ၍ သွေးအလိမ်းလိမ်း ကပ်သော ကိုယ်ဖြင့်။ သစ်ပင်အကြား။ လမ်းနား လမ်းလယ် စသည်တို့၌ သေသော အခြင်းအရာဖြင့် အိပ်စေခြင်း ကိုလည်းကောင်း။ ကြောက်မက်ဘွယ်အသံဖြင့် တဖြိုင်နက် ကြွေးကြော် ခြင်းကိုလည်းကောင်း ပြုစေ၏။ ထိုအခါသီဝလိဒေဝီ မိဖုရားကြီးသည် မင်းကြီးထံသွား၍။

ခြေရင်း၌ထုပ်ဝပ်ပြီးလျှင်၊ မြို့သို့ပြန်စဉ်သောဌာရှိမိုးလျက်။ ။
အနွှစ်ယောဿမုပ္ပန္နသ၊ အစရှိသောဂါထာဖြင့်လျှောက်၏။

အဓိပ္ပာယ်ကား။ အရှင်မင်းကြီး ။ တောအုပ်ကိုအဦပြု၍ နေသော မိုးသားထားပြီကိုသည်။ ကိုယ်တော်ထင်ရှား ရှိစည်ပင်လျှင်။ ဤပြည်ကြီးကို ဖျက်ဆီးအံ့ဟု ရန်မီးယခုထခဲ့၏။ ဤရန်မီးကိုကိုယ်တော်ငြိမ်းအောင်မပြုလျှင်။ ပြည်သူတို့အားကြီးစွာသော ပျက်စီးခြင်းရောက်ရ တော့မည်။ ဤသို့သော သူပုန် ရန်မီးကို မျှတ်မှောက် ထင်ထင်။ ကိုယ်တော် တွေ့မြင်သည် ဖြစ်လျက်။ မငြိမ်းစေဘဲ ကြွတော်မမူလင့်။ ရန်မီးငြိမ်းပြီးမှ ရဟန်းပြုလိုလည်း ပြုတော်မူရပါ၏။ ယခု နန်းတော်သို့ ပြန်တော်မူပါဦးဟု လျှောက်ထား တောင်းပန် ပြန်လေ၏။ ထိုစကားကိုကြားလျှင်။ ဘုရားလောင်းသည်။ ငါ ထင်ရှား ရှိသေးလျက် အဘယ်သူတို့ ဤပြည်ကိုဖျက်ဆီးဝံ့အံ့နည်း။ ဤအကြံအစည်ကား။ မိမိရားကြီး အကြံအစည်သာဖြစ်မည်ဟုဆင်တော်မူ၍။ မိမိရားကြီး အသစ်ကားဆိုရာမဲ့အောင်ပြုတော်မူခြင်းဌာ။ ။ သုသုခဝတ ဇိဝါမ။ အစရှိသောနှစ်ဂါထာဖြင့်ဆိုတော်မူ၏။

အဓိပ္ပာယ် ကား။ မိမိ ရား။ ကိလေသာ တည်း ဟူသော ကြောင့် ကြခြင်း ရှိသော သူအား သာလျှင်။ လုယက် ဖျက်ဆီးခြင်း ရန်မီးသည်ဖြစ်၏။ ကြောင့်ကြခြင်းကင်းပြီးသောငါ့အား။ လုယက် ဖျက်ဆီးခြင်းရန်မီးမရှိ။ မိမိလာပြည်အလုံးပင် ရန်သူ ဖျက်ဖြုန်း၍ ဆုံးလေ သော်လည်း။ မက်မောခြင်း ကင်း လျက်။ ချစ်သော စွာ အထက် မွေးခြင်း ရှိသော ငါ့ အား အဘယ် ပြုအံ့နည်း။ ငါသည်အလုံးစုံအာပြည်စည်းစိမ်ကို။ စွန့်လေပြီးသော ထံတွေး ကဲ့သို့ ထင်၍။ တပ်ငြိ ခြင်း ကင်း လေ သ ဖြင့်။ အာဘဿ ရ ဘုံ၌ ဖြစ် သော နတ် တို့ ကဲ့သို့။ မိမိ သာ လျှင် အစာ ရှိလျက်။ ဈာန်၏ နှော့လျော် ခြင်းဖြင့် နှော့ လျော် ၍သာ ကာလကို လွန် စေ အံ့ဟု ဆိုတော် မူ လျက် ကြွ တော် မူ ပြန် လေ၏။ သိဝလိဒေဝိ မိမိ ရား ကြီးလည်း။ များ စွာ သော ဗိုလ်

ခြေပရိသတ်အပေါင်း ဖြစ်ရုံလျက်။ နောက်တော်သို့လိုက်
ပြန်လေ၏။ ထိုအခါ ဘုရားလောင်းသည်။ မိဖုရားပြည်သား
ပြည်သူတို့မပြန်လိုလတ်သော်။ ဤသူတို့ကို ငါဗိုးစည်း
မျှမမြင်မဆိုလျှင်။ ဟိမဝန္တာသို့ပင် ရောက်အောင်လိုက်၍။
ငါအား ရဟန်းပြုခြင်း၏ အန္တရာယ်ကို ပြုရာချေသည်။ ထို
ကြောင့်တရသောအကြောင်းဖြင့်။ ထိုသူတို့ကိုပြန်စေအံ့ဟုကြံ
ပြီးလျှင်။ မိမိလာနေပြည်တော်မှ ခရီးတာဥပတလေးဆယ်မျှ
လောက်ကွာသော အရပ်သို့ ရောက်သောအခါ။ ခရီးမန္တ
နောက်သို့ထည့်လည်ရပ်တော်မူလျက်။ အမတ်တို့ကိုဤသို့မေး
တော်မူ၏။ အမတ်တို့။ ဤမိမိလာပြည်သည်အသူပြည်နည်းဟု
မေးတော်မူ၏။ အမတ်တို့လည်းအရှင်မင်းကြီး။ ဤပြည်တော်
သည် အရှင်မင်းကြီး၏ ပြည်တော်တည်းဟု လျှောက်ကြကုန်
၏။ မင်းကြီးလည်းအမတ်တို့။ ဤပြည်သည် သင်တို့လျှောက်
ချက်အတိုင်း ငါအစိုးရသော ပြည်မှန်လျှင်။ တယောက်သူမျှ
ကျော်နင်း၍ မလိုက်စေခြင်းငှာ။ ဤလမ်း၌ ဖိလာဖြတ် အရေး
သားတော်မူခဲ့မည်။ ငါသားတော်မူသော အရေးကို ကျော်
နင်းဖျက်ဆီးလျှင်။ ရာဇဒဏ် ထင်ရှားအောင်ပေးဟု အာဏာ
ထားတော်မူပြီးသော်။ လက်စွဲတော်တောင်ဝေးဖြင့်။ ထိုခရီးမ
န္တ ဖိလာဖြတ် အရေးသားတော်မူ၍။ ပရိသတ်ကို ကျောထား
ကာကြွတော်မူလေ၏။ မှူးမတ်အပေါင်းတို့သည်လည်း ဘုရား
လောင်း၏ဘုန်းတော်ကြောင့်။ ထိုအရေးကို တရံတယောက်မျှ
မကျော်နင်းဝံ့သည် ဖြစ်၍။ ဘုရားလောင်းကို မျှော်ကြည့်ကာ
သာလျှင်။ ထိုအားကြောင်းကိုဦးခိုက်လျက် ပိုကြွေကြကုန်၏။
အိမ်ရှေ့မင်း မယ်တော်လည်း။ မိမိကိုယ်ကို မဆောက်တည်
နိုင်သည်ဖြစ်၍။ ဘုရားလောင်းကိုမျှော်ကြည့်ကာမြင်းစွာရင်ကို
ခတ်တီးလျက်။ ထိုသားကြောင်းကိုဦးခိုက်၍။ မြေ၌လူးလည်း
ကာ ပိုကြွေလေသော်။ မိမိရောက်မှန်း မသိ ထိုသားကြောင်း
၏ အတွင်းသို့ရောက်သဖြင့်။ တဖန်သ၍ ဘုရားလောင်း နောက်

တော်သို့လိုက်ပြန်လေ၏။ မှူးမတ်ပရိသတ်အပေါင်းတို့လည်း။
မိဖုရားလူးလည်း၍ သားကြောင်း ပျက်လေလျှင်။ ဤအရေးကို
တပါးသူမပျက်။ အရေးရှင်ပင် ပျက်သည် ဖြစ်သောကြောင့်။
ရာဇဒဏ်မရှိပြီဟု မိဖုရားကြီး နောက်သို့ လိုက်ကြပြန် လေ၏။
ဘုရားလောင်းသည်။ မိဖုရား မှူးမတ် ပြည်သူ တို့ကို ပြန် စိဉ်
သောဌာ လုံ့လ ပြုပါ သော်လည်း မတတ် နိုင်သည် ဖြစ်၍။ အ
နှောင်အစွဲမှ မလွတ်မရှင်း နိုင်သေးသော ကိုယ်တော် ဖြင့်ပင်
လျှင်။ မြောက် ဟိမ ဝန္တာ သို့ ရွှေရူ ယူဇနာ ခြောက်ဆယ် တိုင်
အောင် ကြွတော်မူရ၏။ အိမ်ရှေ့မင်း မယ်တော်လျှင် အုပ်ချုပ်
ခြင်းရှိသော မှူးမတ်ပြည်သား ပြည်သူ လူအပေါင်း တို့လည်း။
သနား တွယ် သော ဗိုကြွေ ခြင်းဖြင့် ဗိုကြွေး ထွက်။ ဘုရား
လောင်း နောက် တော် သို့ ယူဇနာ ခြောက်ဆယ် တိုင် အောင်
လိုက်ကြ လေ၏။ ညည့် အခါ ရောက်တိုင်း။ အိမ်ရှေ့ မင်း မယ်
တော်မှာသစ်တပ်တည်စေ၍ တံစားခန်းချ၏။ ဘုရားလောင်းမူ
ကား။ ထိုသစ်တပ်တံနံ၊ နှိမနေမူ၍။ လွတ်ရာထချသောသစ်
ပင် ရင်းနှံ သာလျှင်။ တပါးတည်း ကျိန်စက်တော်မူ၏။ ဤသို့
နည်း ဖြင့် နေ့ တိုင်း ကြွ တော် မူ၍။ မိမိ လာ ပြည် မှ ယူ ဇနာ
ခြောက်ဆယ်ကွာသောအရပ်သို့ရောက်တော်မူလေ၏။

ထိုအခါ နာရဒ အမည် ရှိသော ရှင်ရသေ့သည်။ ဟိမဝန္တာ
ဝယ်တချသောရွှေရူနှံ။ အဘိညာဉ် ငါးပါး ဈာန်သမာပတ်ချမ်း
သာတို့ကို ခံစားထွက်နေ၏။ ထိုနာရဒရသေ့သည်။ ခုနစ်ရက်
လွန်၍ ဈာန်သမာပတ်မှ ထပြီးသော်။ ဩချပ်သောစွ ချပ်သော
စွဟု နှစ်သက်ဝမ်းမြောက်စွာ ဥဒါန်း ထူးထူးလျက်။ ဤဇမ္ဗူဒိပ်
ကျွန်းအပြင်၌။ ဤသို့သော ဈာန် ချမ်းသာကို ရှာသောသူ တစ်
တယောက် ရှိလိမ့်အံ့လောဟု။ ဒိဗ္ဗစက္ခုဉာဏ်ဖြင့် ကြည့်ဆင်
ခြင် လေသော်။ ဘုရားလောင်း အညွန့် ဖြစ်သော မဟာဇနက
မင်းကြီးတောထွက်တော်မူသည်ကို မြင်လေ၏။ ထိုအခါနာရ
ဒရှင်ရသေ့သည် ဤသို့ကြံ၏။ ဤမင်းကား ကြီးစွာသောပြည်

စည်၊ ဖိမ်ကိုစွန့်၍၊ မြတ်သောထောထွက်ခြင်းဖြင့် ရဟန်းပြုပါသည်ကို။ သီဝဏီဒေဝီအများရှိသော မှူးမတ်ပရိသတ်အပေါင်းတို့သည်နောက်ကဝန်းရံ၍လိုက်ကြကုန်၏။ ထိုမင်းလည်းမိမိပရိသတ်ကိုဖြန်စေခြင်းငှာ မတတ်နိုင်လေ။ ဤသို့မိဖုရား ပရိသတ်တို့လိုက်သဖြင့်၊ ထိုမင်းသည်ဝိက္ခန္ဓာပဟာန်ကိုမရသေးသူဖြစ်ခြင်းကြောင့်၊ တဒင်္ဂပဟာန်တည်းဟူသောငယ်နုတ္တရသောအတောင်ဖြင့်၊ မိဖုရားမှူးမတ်တို့၏ဖြားယောင်းခြင်းတည်းဟူသော ညွတ်ကွင်းမှ လွတ်မြောက်အောင် မပျံနိုင်ဘဲ ရှိခဲ့သော်၊ ရဟန်းပြုခြင်း၏ အန္တရာယ်သည် ဖြစ်လေရာ၏။ ထို့ကြောင့် ယခုငါသွား၍၊ ဖိတ်တချောင်းတည်းဖြင့် ကောင်းစွာစွဲယူပြီးသော အယူကို၊ တပါး သူ ထုပ်ရှား၍ မပျက်နိုင် အောင်၊ မြဲမြံ နိုင်ခဲ့စေခြင်းငှာ၊ အဆုံးအမ ပေးချေ ရသော် ကောင်း၏ ဟု ကြံပြီးလျှင်၊ ဣဉ္ဇိဝိဓအတိညာည်တန်ခိုးဖြင့်၊ ထိုရွှေကုမ္ပဏ္ဍရားလောင်းရှိရာသို့ ကောင်းကင် ခရီးဖြင့် လာလတ်၍၊ ဘုရားလောင်း ရွှေဖြစ်သော ကောင်းကင်၌ ရပ်လျက်၊ အားထုတ်ပြီးသော ထုံလက်ကိုမလျှော့စေခြင်းငှာတိုက်တွန်းလို၍၊

ကိမ္ပေသောမဟတောစောသော၊ အစရှိသောဂါထာဖြင့်ဆို၏။

အဓိပ္ပာယ်ကား။ ဤရဟန်း အသို့နည်း။ တပါး ရဟန်း မှာ ကဲ့သို့မဟုတ်။ သင့်မှာ အသံများစွာ စွာ၏တကား။ ရွာကြီးမြို့ကြီးကဲ့သို့ အဝတ်ကောင်း တန်ဆာ ကောင်း ဆင် ယင် ဝတ်စားကာ၊ ချီးပျီသားပျီမြို့၊ ထူးကြသောအသံဖြင့်၊ မြေမြင်ထိမှ ပျံဖြစ်ခဲ့၏ တကား။ သင့်ကိုပင် ငါမေးရတော့သည်။ ဤအသံများစွာအုတ်အုတ်ကျက်ကျက်ဖြစ်ခြင်းကား အကြောင်းအသို့နည်းဟု ဆို၏။ နာရဒ ဂင်ရသော စကားကို ကြားလျှင်၊ ဘုရားလောင်းသည်အကြောင်းကိုပြန်ကြားလို၍။

မမိတ္တဟာယဂစ္ဆန္တံ။ အစရှိသောဂါထာဖြင့်ဆို၏။

အဓိပ္ပာယ်ကား။ ဤ ရသော။ ကိလေ သံ တည်း ဟူသော စောင်ရန်းဖြင့် ဆီးတား ခိုင်းခြားအပ်သော လူတို့၏ ဘောင်မှ

ထိုအဆီးအတားကိုပျက်ဆီးနိုင်နင်း၍။ ကိလေသာစောင်ရန်း
မရှိသော ရဟန်းဘောင်သို့ ကျွန်ုပ်ထွက်လာလတ်သည်ကို။ ဤ
ပရိသတ်တို့သည် နောက်သို့ထက်ကြပ်ကပ်ချွန်လိုက်လာဘိ
၏။ ထိုပြည်စည်းမိမိ၌ ငြိတွယ်ခဲ့ကွက်ခြင်းမည်သည် ကျွန်ုပ်၌
မရှိ။ ဤရသေ့တို့ကဲ့သို့ဈာန်သမာပတ်၌ မြေထွေခြင်းကိုသာ
လျှင် အလွန်နှစ်သက်သည်ဖြစ်၍။ ငါကားကိလေသာကွန်ရက်
မှလွတ်မြောက်သဖြင့်။ ယခုရဟန်းအဖြစ်ကို ရတော့သည်ဟူ
၍သာ အဖန်တလဲလဲအောက်မေ့လျက်။ ဟိမဝန္တာသို့ထွက်လာ
ခဲ့၏။ ထိုထိုရဟန်းပြုသော ကျွန်ုပ်ကို ဤရသေ့သည် သိလျက်
တည်းမေးတော်မူသလော။ မသိ၍တည်းမေးတော်မူသလော။
ဒီဒေဟဘုရင်တိုင်းကြီးကိုစွန့်၍။ မဟာဇနကမင်းတောထွက်
သည်ဟူ၍ ကြားတော်မူကောင်၊ ပါလေ၏ထကားဟုဆို၏။ ဘု
ရားလောင်း စကားကို ကြားလျှင် နာရစွာ ဤရသေ့သည်။ မင်း
ကြီးအားရဟန်းအဖြစ်၌ မြဲမြံစွာတည်စေခြင်းငှာ။ ။မာသု
ကိဇ္ဈောအမညိတ္ထ။ အစရှိသောဂါထာဖြင့်ဆို၏။

အဓိပ္ပာယ်ကား။ ဤရဟန်း။ ဗန်ရည်စွန်းသော သင်္ကန်း
ကိုဝတ်ကာမျှဖြင့်။ ကိလေသာ တည်းဟူသော စောင်ရန်းကို
ပျက်ဆီးနိုင်ပြီ သင်မှတ်သလော။ ရဟန်းပြုကာမျှဖြင့်။ ကိလေ
သာ တည်းဟူသော စောင်ရန်းကို မပျက်ဆီးနိုင်သေး။ နတ်
ပြည်ခရီးသို့ မရောက်နိုင်အောင် ဆီးကာမြှေးရစ်တတ်သော
ကိလေသာ ဘေးရန်တို့သည်။ နောက်က ထက်ကြပ် ဝန်းရံ၍
လိုက်လတ်ကုန်၏။ ထိုရန်သူတို့ဆွဲငင်၍ မပါနိုင်အောင် ညွတ်
ပြီးသော ရဟန်းအဖြစ်ဟု ဆိုအပ်သော တိုင်၌။ အဖန်တလဲလဲ
နှစ်သက်ခြင်းသက်ဝင်ခြင်းတည်းဟူသောကြိုးဖြင့်။ စိတ်ကိုမြဲ
စွာနှိနှောင်နိုင်သောထူးမှသာလျှင်။ ကိလေသာတည်းဟူသော
စောင်ရန်းမှ လွတ်မြောက်ရာသည်ဟုဆို၏။ နာရစွာ ဤရသေ့စ
ကားကို ကြားလျှင်။ ဘုရားလောင်းသည် ကိုယ်တော်၏ စင်
ကြယ် : ကြောင်းကိုပြ၍။ ကိလေသာ တည်းဟူသော ဘေးရန်

ကိုမေးတော်မူပြန်ခြင်းငှာ။ ။ကောဇူမေပရိဗ္ဗဿ။ အစရှိသောဂါထာဖြင့်ဆိုတော်မူပြန်၏။

အဓိပ္ပာယ်ကား။ ရှင်ရသေ့။ ယခု ကျွန်ုပ်သည် ထူပြည်၌ ဖြစ်သော ကာမဂုဏ်ကိုလည်း တောင့်တခြင်းမရှိ။ နတ်ပြည်၌ ဖြစ်သော ကာမဂုဏ်ကိုလည်း တောင့်တခြင်းမရှိ။ ထိုကိလေသာတည်း ဟူသော တောင့်တခြင်း ကင်း ပြီးသော ကျွန်ုပ်ကို။ အကယ် ဘေးရန် ဖြစ်၍ ချွတ်စက် နိုင်အံ့နည်း။ ကျွန်ုပ်၌ အနီးရှိသောဘေးရန်ကိုရှင်ရသေ့ဆိုတော်မူပါလော့ဟုဆို၏။ ဘုရားလောင်း စကားကို ကြားလျှင်။ နာရမ ရှင်ရသေ့သည်။ ဘုရားလောင်း၌ အနီးရှိသောဘေးရန်ကပ်ပြုလို၍။ ။ နိဒ္ဒါတန္တိဝိဇ္ဇိတံ။ အစရှိသောဂါထာဖြင့်ဆိုပြန်၏။

အဓိပ္ပာယ် ကား။ ရှင်ရဟန်း။ အကြင်သူတို့သည် ကာမဂုဏ်အရှောင်အဖွဲ့မှ လွတ်မြောက်၍။ ရဟန်းအဖြစ်သို့ ရောက်တုံ သော်လည်း။ မိမိတို့ ကိုယ်၌ နေ့တိုင်း မပြတ် ဖြစ်ကုန်သော ဘေးရန် တို့သည် ဖြစ် ကုန်၏။ ထိုဘေးရန် တို့ကား။ အိပ်ကြွေးခြင်း။ ပျင်းရိခြင်း။ ကိုယ်လက်တဆန်ကျင်ကျင်ရှိခြင်း။ ရဟန်းတရား၌ မမြေ့လျော်ခြင်း။ အစာ၌ အတိုင်းအရှည်ကို မသိ၍ မိမိစားသော အစာယစ်ခြင်း စသော အားဖြင့်။ နို့များ စွာသော ဘေးရန်ရှိတုံသေး၏။ သင်သည်လည်းသူခပ်သိမ်းတို့မြင်လျှင် ကြည်ညို ဘွယ်သော အဆင်းလည်း ရှိ၏။ ပြည်ကြီး စည်းစိမ် ကိုစွန့်၍ရဟန်း ပြုနိုင်ပေသည်ဟူ၍လည်း။ သူခပ်သိမ်းတို့ကြား လျှင်မြင်လျှင်။ အလွန် ကြည်ညို ချစ်သက်ဘွယ် ဖြစ်၏။ ထိုသို့သောအကြောင်းတို့ဖြင့်။ သူခပ်သိမ်းတို့သည် အလွန်ကြည်ညိုသည်ဖြစ်၍။ မွန်မြတ်သော ခဲဘွယ်ဘောဇဉ်တို့ကို သင့်အား လှူလတုံ။ ထိုသူဘဝါးတို့ လှူသော ဘောဇဉ်ခဲဘွယ် အရသာ ကောင်းတို့ကို သမိတ်အပြည့်ခံယူ၍။ အလိုရှိသမျှ ဝစွာစားပြီးလျှင်။ ကျောင်းသင်္ခမ်းသို့ ဝင်လျက်။ သစ်ပျဉ်အခင်း၌ခြေပစ်လက်ပစ်။ ကြောင့်ကြမဲ့ အလို ရှိတိုင်။ ပောက်တုံ ယောင်တုံ

တယ်ပြောင်း၊ ညာပြန်အိပ်လတုံ။ အိပ်၍နိုးသော အခါ၌လည်း။
 အိပ်ရာမှမထဦးဘဲ။ ထူးလည်းကား ခြေပစ်လက်ပစ်။ အရှည်အ
 ကြာနေပြီးမှ။ ထပါ တုံသော်လည်း။ အရသာကောင်း၊ ယစ်၍
 ပျင်းမိခြင်းကြောင့်။ ကျောင်း၌ တန်မြက်ထည်းခြင်း။ သောက်
 ရေ သုံးဆောင်ရေ ထည်ထားခြင်း။ ကမ္မဋ္ဌာန်း၌ လုံ့လပြုခြင်း
 တို့ကို မပြုဘဲ။ တဖန် ထို အိပ်ရာ ၌ပင် အိပ်ပြန် လတုံ။ ဤသို့စ
 သော အားဖြင့်။ ဘေးရန် ဟူသည် ကား ကိုယ်၌ ပင်ထွင်များ
 စွာ ရှိတုံ သေး၏။ ကာမဂုဏ်ကို စွန့်ပစ် ရုံမျှနှင့် ရဟန်း တို့ ၏
 ဘေးရန် ကုန်သည် မဟုတ်။ သင်သည်လည်း။ ငါကား ကာမ
 ရုဏ်းကို လွန်မြောက် သဖြင့်။ ရဟန်းဖြစ်ပြီး တော့သည် ဟူ၍
 သာ လုံ့လကို လျော့ချောငြားအံ့။ ဟုငါဆိုခဲ့သော ဘေးရန်တို့
 သည် သင့်ကိုမှီဝဲစက်သဖြင့်။ ကာမဝိတက်သာလျှင်များ၍။ ရ
 ဟန်းတရား၌ တဖန်မမြေ့ချော့ခြင်း ဖြစ်ပြန်လတုံဟုဆို၏။ ရှင်
 ရသေ့ စကားကို ကြားလျှင်။ ဘုရား လောင်း သည် အလွန် နှစ်
 သက်သဖြင့်ကောင်းကြီးပေးလို၍။ ။ကလျာဏ်ဝတံမခံဝံ။
 အစရှိသောဂါထာဖြင့်ဆို၏။

အဓိပ္ပာယ်ကား။ ရှင်ရသေ့။ အရှင်သည် ကျွန်ုပ်ကို မြင့်ရာ
 တွင်မြတ်စေခြင်းငှာ။ ကောင်းသောစကားဖြင့်သာအဆုံးအမ
 ပေးတော်မူပေ၏။ ရှင်ရသေ့သည်အကျွန်ုပ်၏ ဆရာပေတည်း။
 မသိသော အလျောက် အကျွန်ုပ်လျှောက်မေပါအံ့။ ရှင်ရသေ့
 ၏ အမည်ကိုအသွဆိုပေသနည်းဟုမေး၏။ ထိုစကားကိုကြား
 လျှင်။ နာရဒ ရှင်ရသေ့ သည် အမည် ကို ကြားလျက်။ ဘုရား
 လောင်းအားအဆုံးအမပေးလို၍။ ။နာရဒဓါဇူတိနာမေန။
 ကဿပပါဇူတိမိဗ္ဗ။ ဘောတောသကာသမာဂန္တိ။ သာဓုသန္တိ
 သမာဂမော။ ။ကဿတေသဗ္ဗောအာနန္ဒော။ ဝိဟာရောဥပ
 ဝတ္တက။ ယံဦနံပရိပူရေဟိ။ ခန္တိယာဥပသမေနစ။ ။ပသာရ
 ဟသန္တတစ္ဆ။ ဥန္တတစ္ဆပသာရယ။ ကမ္ပိပိန္နဥပဗ္ဗဉ္စ။ သက္ကတောန
 ပရိဒ္ဓဇ။ ။ဟူသောသုံးဂါထာတို့ဖြင့်ဆို၏။

သမဏ၊ ရှင်ရဟန်း၊ မံ၊ ငါ့ကို၊ နာမေန၊ အမည် အားဖြင့်၊ နာရဒေါဇ္ဇတိ၊ နာရဒပုဂ္ဂိုလ်၊ ဝိဇ္ဇ၊ လူတို့သိကုန်၏၊ ဂေါတ္တေန၊ အန္တယ်အားဖြင့်၊ မံ၊ ငါ့ကို၊ ကဿပေါဇ္ဇတိ၊ ကဿပပုဂ္ဂိုလ်၊ ဝိဇ္ဇ၊ လူတို့သိကုန်၏၊ သတ္တိ၊ သူတော် ကောင်း တို့နှင့်၊ သမာ ဂမော၊ ပေါင်းဘော်ရခြင်းသည်၊ သာရ၊ ကောင်း၏ဟု၊ ဘောတော၊ ရှင်ရဟန်း၏၊ သကာသံ၊ အထံသို့၊ အာဂစ္ဆိ၊ လာခဲ့၏။

သမဏ၊ ရှင်ရဟန်း၊ ဟဿတေ၊ ထိုသင့်အား၊ သဗ္ဗော၊ အလုံးစုံသော၊ အာနန္ဓော၊ ရဟန်း အဖြစ်၌ ချစ်လို ခြင်းသည်၊ ဟောတု၊ ဖြစ်စေသတည်း၊ ဝိဟာရော၊ လေးပါးသောဝိဟာရဖြင့်နေခြင်းသည်လည်း၊ ဥပဝတ္ထတု၊ ဖြစ်စေလော့၊ ယံဦး၊ အကြင် ယုတ်သော အရာ သည်၊ အတ္ထိ၊ ရှိ၏၊ တံဦး၊ ထို ယုတ်သော အရာကို၊ ခန္တိယာစ၊ သည်းခံခြင်းဖြင့်လည်း ကောင်း၊ ဥပသမေနစ၊ ဣန္ဒြေကို ဆုံးမခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း၊ ပရိပူရေယိ၊ ပြည့်စေလော့။

သမဏ၊ ရှင်ရဟန်း၊ သန္တဟဗ္ဗ၊ ကိုယ်နှင့်တန်ဖို့ထောင်လွှားတတ်သောမာန်ကိုလည်း၊ ပဿာရယ၊ စွန့်လွှားလော့၊ ဥန္တတဗ္ဗ၊ ကိုယ်နှင့်မတန် လွန်စွာထောင်လွှားတတ်သော မာန်ကိုလည်း၊ ပဿာရယ၊ စွန့်လွှားလော့၊ ကမ္မဗ္ဗ၊ ကုသိုလ်ကမ္မပထအစရှိသော ကောင်းမှု ကိုလည်း ကောင်း၊ ဝိဇ္ဇဗ္ဗ၊ ဈာန်အတိညာည် အစရှိသော ပညာကိုလည်းကောင်း၊ ခမ္မဗ္ဗ၊ ကသိုလ်၊ ပရိကံအစရှိသော အကျင့်ကိုလည်းကောင်း၊ သက္ကတူဓန၊ အရိအသေပြု၍၊ ပရိပ္ပဇ၊ ကျင့်စေလော့။ ။ ဤကားအနက်။

အဓိပ္ပာယ်ကား၊ ရှင်ရဟန်း၊ ငါ့ကိုအမည်အားဖြင့် နာရဒရသေ့ဟု လူတို့ ခေါ်ဝေါ်ကြ၏၊ အဗ္ဗိ၊ အန္တယ်အားဖြင့်လည်း၊ ငါ့ကိုကဿပဟု လူတို့သိကြကုန်၏၊ ငါသည် ဟိမဝန္တာဝေးစွာ အရပ်၌ ဈာန်၏ ချမ်းသာ ခြင်းဖြင့် နေလျက်ပင်လျှင်၊ သူတော် ကောင်းတို့နှင့် တခဏမျှအတူနေရသော်လည်း၊ များစွာသော အကျိုး ဝိ၊ ပွား ရှိသည် ဖြစ်၍၊ မြတ်၏ဟု အောက် မှု သ ဖြင့်

သင့် ထံသို့ ငါလာ ခဲ့ သတည်း။ သူတော် ကောင်း ဟု ငါ မှတ်
သည်းနှင့်အညီ။ သင်သည်လည်း မြတ်သောအကျင့်ကိုသာ အ
လိုရှိသည်ဖြစ်၍ လည်းကောင်း။ ပညာရှိသောသူတို့၏ အကျိုး
စီးပွားနှင့် ယှဉ်သောစကားကို နာယူလွယ်သည် ဖြစ်၍လည်း
ကောင်း။ သင်သည် စင်စစ် သူတော် ကောင်း မှန်ပေ၏။ ဟု
သင်နှလုံးသွင်းသည်အတိုင်း။ အသက်ထက်ဆုံး ရတနာတရား
၌သာ ချစ်သက်ခြင်း ရှိသည်ဖြစ်၍။ မဖောက်ဖဲသည်ဖြစ်စေသ
တည်း။ မြတ်သော သူတို့၏ နေခြင်းဟု ဆိုအပ်သော မေတ္တာ
ကရုဏာ၊ မုဒိတာ၊ ဥပေက္ခာ၊ ဤဗြဟ္မဝိဟာရလေးပါးဖြင့်ချမ်း
သာစွာ နေသည်ဖြစ်စေသတည်း။ လောက၌ သူတော်ကောင်း
ဟု မြူကြကုန်သောသူအချို့တို့သည်။ မိမိတို့၌ပြည့်စုံသောတရ
ုသောဂုဏ်ကျေးဇူးကိုမှီ၍၊ ငါကားအလှူဒါယကာတည်း။ ငါ
ကား ပဉ္စဂ်သီလ၊ အဋ္ဌဂ်သီလ၊ ဒသဂ်သီလနှင့် ပြည့်စုံသောသူ
တည်း။ ငါကား ကသိုဏ်၊ ပရိကံ၊ ဈာန် အဘိညာဉ်နှင့် ပြည့်စုံ
သောသူသည်။ ငါကားမင်းမျိုး၊ ပုတ္တောမျိုး၊ သူဌေးမျိုးတဦးဟူ
၍လည်းကောင်း။ ယုတ်သောမာန်မူခြင်းကိုပြုတတ်ကုန်၏။ ထို
သို့သောအယုတ်မာန်ကို နှိမ့်ချသည်။ ခံခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း။
မိမိ၌ ထင်ရှား ရှိသော ထို သီလ ပညာဖြင့် လည်း ကောင်း။ နှိပ်
ကွပ် ဆုံးမခြင်းကိုပြု၍ကောင်းစွာကျင့်လေသူ။ ဤလောက၌ တ
ရုံတရသောဂုဏ် ရှိကုန်သော သူတို့သည်။ ထိုမိမိတို့၌ ပြည့်စုံ
သောဂုဏ်ကိုအမှီပြု၍။ ကိုယ်အောက်ညံ့သောမာန်၊ ကိုယ်နှင့်
အင်တန် ရုံးသာမာန်၊ ကိုယ်နှင့် အင်မတန် လွန်စွာသောမာန်၊
ဤမာန်သုံးပါးတို့တွင် တပါးပါးဖြင့် ထောင်လွှားတတ်ကုန်၏။
ထိုထောင်လွှား တတ်သော မာန် အပေါင်းကို နှိပ်ကွပ် ဆုံးမ၍
ကုသိုလ်ကမ္မပထဆယ်ပါးကိုလည်းကောင်း။ အဘိညာဉ်သမာ
ပတိ ဥာဏ်ဟု ဆို အပ် သော အတတ် ကို လည်းကောင်း။ က
သိုဏ်၊ ပရိကံ အစရှိသောကောင်းမြတ်သော အကျင့်ကိုလည်း
ကောင်း။ မစောင်းမတိင်း ဖြောင့်ဖြောင့် ပြည့်စုံစေလျက်။ အ

သက်ထက်ဆုံး ရဟန်းတရားကို အားထုတ်လေလော့ဟု ဘုရားလောင်းအား အဆုံးအမ ပေးပြီးလျှင်။ နာရဒ ၅၀၀ ရသေ့သည် ကောင်းကင်ခရီးဖြင့်။ မိမိနေရာရွှေဂူသို့ ပြန်သွားလေ၏။ နာရဒ ၅၀၀ ရသေ့ သွားပြီးသော်။ ဘုရားလောင်းသည်လည်း။ မြောက်ဟိမဝန္တာသို့ ရွှေဂူပင်လျှင် သွားပြန်လေ၏။ အိမ်ရှေ့မင်းမယ်တော်မှစ၍ မှူးမတ်ပရိသတ်တို့သည်လည်း။ နောက်တော်သို့လိုက်ကြပြန်လေ၏။

ထိုအခါ ဟိမဝန္တာဝယ် တရသော ရွှေဂူ၌။ ဂျာနသမာပတ်စည်းစိမ်ကို ခံစား၍ နေသော မိဂါဇိန် အမည်ရှိသော ၅၀၀ ရသေ့သည်။ ဂျာနရက် မြောက်၍။ ဂျာနမှ ထသော အခါ။ နာရဒ ၅၀၀ ရသေ့ နှစ်သို့ ပင်လော့ ကကို ကြည့်လေသော်။ ဘုရားလောင်းကို မြင်သဖြင့်။ မဟာဇနကမင်း တောထွက်ပါသည်ကို။ မိဖုရား ဖြည်သူတို့သည် လွတ်လွတ်မသွားရအောင် နောက်က ထက်ကြပ်ကပ်၍လိုက်သ်၏။ ထိုမင်းအား ရဟန်း၏ အန္တရာယ် မဖြစ်စေခြင်းငှာ။ ငါ့သွား၍ အဆုံးအမ ပေးရသော် ကောင်း၏ဟု ကြံပြီးလျှင်။ ဈေးနည်းအတိုင်း ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် လာလတ်၍။ ဘုရားလောင်း ရွှေဂူရှေ့ ကောင်းကင်ပြင်၌ ရပ်နေလျက်။ အမည်အမျိုးကို မေးမြန်းမြောဆိုပြီးလျှင်။ ဗဟူ ဟတ္ထိစအသေစ။ အစရှိသော နှစ်ဂါထာဖြင့်ဆို၏။

အဓိပ္ပာယ်ကား။ မဟာဇနကမင်း။ ရွာနီရီးမြို့ဝယ် များစွာတို့၏ အခွန်ဆက်ရပြန်၍။ ဆင်။ မြင်း။ ရထား။ ခြေသည်။ သူရွေး။ သူကြွယ်။ အမတ်မုရောဟိတ်။ မင်းဆွေ။ မင်းမျိုးတို့ဖြင့် ဖြစ်သော မိမိလားဖြည့်ကြီးစည်းစိမ်ဝယ်။ အဘိုးများစွာထိုက်သော အဝတ်တန်ဆာတို့ကိုလည်းကောင်း။ ပိုတ်တရာအချိန်ရှိသော ရွှေလင်ပန်း ကိုလည်း ကောင်းစွန့်ပစ်၍။ အဘိုးမထိုက်သော ဤသင်္ကန်းကိုဝတ်လျက်။ အဘိုးမထိုက်သော ဤမြေသိတ်ကို လွယ်ချိက်ကာ ထွက်လာခဲ့ရသည်မှာ အကြောင်း အချိုးနည်း။ သင့်ကိုဆွေထော်မျိုးတော်။ မှူးမတ်ဖြည့်သူတို့သည်

မနှစ်မြို့၍၊ ပြည်တိုင်းကားမှ ဟိမဝန္တာတောအရပ်သို့ရှိဆောင်
ထုတ်နှင်လိုက်ခြင်းကြောင့်၊ ပြည်သူတို့ကို မလွန်နိုင်သ
ဖြင့်၊ ဤမြေခွက်ကို နှစ်သက်ရလေသလောဟုမေး၏။ ထိုစ
ကားကို ကြားလျှင်၊ ဘုရားလောင်းသည် အပြစ်မရှိသော အ
ဖြစ်ကိုပြလို၍၊ ။နိမိဂါဇိနဇာတုစ္ဆေ။ အစရှိသောဂါထာ
ဖြင့်ဆို၏။

အဓိပ္ပာယ်ကား။ သစ်နက်ရေသက်န်းကို ဝတ်ရုံတော်မူ
သော ဂှင်ရသေ့၊ ကျွန်ုပ်သည် မိမိသာ ပြည်ကြီး၌ အနှစ်ချစ်
ထောင်ပတ်လုံး မင်းပြု၏။ ကျွန်ုပ်မင်းပြုသည်ကာလ၌၊ အစွေ
အမျိုးကိုလည်းကောင်း၊ မှူးမတ်ပြည်သူတို့ကိုလည်းကောင်း။
မည်သည့်အခါ။ မည်သည့်အမှုတွင်မှ။ မတရားသဖြင့် ကျွန်ုပ်မ
အောင်စဘူး။ စွေမျိုး မှူးမတ်တို့ သည်လည်း။ ကျွန်ုပ်ကို မည်
သည့်အခါ။ မည်သည့်အမှုတွင်မှ။ မတရားသဖြင့် မအောင်ရစ
ဘူး။ တရားသဖြင့်သာလျှင် စွေမျိုး မှူးမတ် ပြည်သူတို့ကို စိုး
အုပ်သည်ဖြစ်၍၊ တစ်စုံတစ်ယောက်မျှ ကျွန်ုပ်တို့ဖြစ်မှားမည်သူမ
ရှိဟု ဂှင်ရသေ့ စကားကို ချေဆိုပြီးလျှင်၊ မြတ်သောတော
ထွက်ခြင်းကိုပြတော်မူလိုပြန်၍၊ ။ဒိသ္ဗာနလောကဝတ္ထန္တံ။
အစရှိသောဂါထာခွဲဖြင့်ဆိုတော်မူ၏။

အဓိပ္ပာယ်ကား။ သစ်နက်ရေသက်န်းကို ဝတ်ရုံတော်မူ
သော ဂှင်ရသေ့၊ ဤလောက၌ လူအပေါင်းကို၊ ဝတ္ထုကာမ။
ကိလေသာကာမဟု ဆိုအပ်သော သိုးသည် မပြတ်ကိုက်ခဲအပ်
၏။ ထိုကိလေသာတည်းဟူသော ညွှန်ပျောင်းသည် မပြတ်
လိမ်းကျ အပ်၏။ ကိလေသာတည်းဟူသော ကြိုးဖြင့် မပြတ်
နှောင်နှဲအပ်၏။ ထိုကိလေသာတည်းဟူသောသိုး၊ ကိလေသာ
တည်းဟူသောညွှန်ပျောင်း၊ ကိလေသာတည်းဟူသောကြိုးအ
နှောင်အဖွဲ့တို့၌သာလျှင်၊ မလိမ္မာသော ဗုဒ္ဓတို့သည် နှစ်
သက်ခြင်းဖြင့် မွေ့လျော်ကုန်၏။ ထိုသို့မွေ့လျော်ကုန်သော ဗု
ဒ္ဓတို့အား။ သိသရာဝတ်ဆင်းရဲတည်းဟူသော တေးရန်

တို့သည် မပြတ်မှီဝဲစက် အပ်ကုန်၏။ ထိုသို့မလိမ္မာသော ပုထုဇဉ်တို့၏ ကျင့်စဉ်။ ပြုစည် ပဝေဒိုဟု ဆိုအပ်သော လောကဝတ်၌။ အပြစ်ကိုမြင်သောကြောင့်။ ဝဋ်တရားမှထွက်မြောက်လွယ်ခြင်းငှာ။ ဤအဝတ်ကို ဝတ်လျက်။ ဤခွက်ဖြင့် အသက်မွေး၍။ တရားကိုပွားစေအံ့ဟုကျွန်ုပ်ရဟန်းပြုသတည်း။ သံသရာဘေးဖြင့် မလန့်ဘဲ။ အပြစ်ဒဏ်သင့်၍ ရဟန်းပြုသူမဟုတ်ဟုဆို၏။ ထုရားလောင်း စကားကို ကြားလျှင်။ မိဂါဇိန် ဂှင်ရသေ့သည် နှုတ်သက်သောနှလုံးရှိသည်ဖြစ်၍။ ထုရားလောင်းစကားကိုအကျယ်အားဖြင့်နာလိုပြန်သောကြောင့်။ ကောနုတေဘဂဇာသတ္တဝါ။ အစရှိသောတဂါထာခွဲဖြင့်ဆိုပြန်၏။

အဓိပ္ပာယ်ကား။ ပိဋေဟရာဇ် တိုင်းကြီးရှင် ဖြစ်သော မင်းမြတ်။ ယခုသင်ဆိုသောစကားသည်အလွန်ခဲခက်၏။ အဘယ်ဆရာအထံမှ ရအပ်သောစကားနည်း။ သင်၏ဆရာကားအသူနည်း။ သင် ဆိုသော စကား ကား အလွန် သန့်ရှင်း စင်ကြယ်သော စကားတည်း။ ဤစကားကို ဈာန်အတိညာညှင့်၍ ပြည့်စုံသော ကမ္မဝါဒီ ရသေ့။ အာသဝက္ခယ ပိဇ္ဇာဥပဇာန်နှင့် ပြည့်စုံသော ဂှင်ပဋ္ဌေကဗုဒ္ဓါ တို့မှတစ်ပါး။ အစမှ၍မဟော မပြနိုင်ရာ။ ထို ထုရား ရသေ့ တို့ ကို အဖို့ မ ရ ဘဲ လည်း။ သင် ဆိုသော ကျင့်ဝတ်တရားကိုမကျင့်နိုင်ရာ။ မင်းကြီး။ သင်ဆိုတိုင်း။ အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်သည် ဝတ်တရားကို လွန်မြောက်နိုင်သည် ဖြစ်အံ့။ ထိုသူကိုသမဏဟုဆိုစအပ်၏။ ထုရားတို့၏အရာဖြစ်သော စကားကို သင်ဆိုသည် ဖြစ်သော ကြောင့်။ သင်၏ ဆရာသည် ထုရားကြီးသော ထုရားဖြစ်ရာ၏။ ဟုတ်မှန်တိုင်းဆိုလော့။ သင်၏ဆရာ အသူနည်းဟု မေး၏။ ဤသို့ မိဂါဇိန် ဂှင်ရသေ့ သည်။ ထုရားလောင်းအား။ သင့်အလိုအလျောက်ပင်ကာမဂုဏ်ကို ရှာ၍ ရဟန်းပြုသလောဟူ၍သာ။ အိုးတန်ဆန်ခတ် စကားကို မမေးဘဲ။ အရိုးကိုဖြတ်လှီးမှ။ အသီးအနှံ ပါမည် အရည်ရှိသဖြင့်။ ထုရားလောင်း၏ တော ထွက်သော အခြင်း အရာကို အ

ကျယ်နားထောင်လိုသောကြောင့်။ ဘုရားလောင်းစကားကိုမျိုး
မြှောက်လျက်။ ကောက်ပင်ရိတ်ဖြတ်စကားမျိုးဖြင့်။ နားထောင်
လိုရင်း မဟုတ်သော အရာကို အလေးပြု၍ မေးလေသတည်း။
ရှင်ရသေ့ စကားကို ကြားလျှင်။ ဘုရားလောင်းသည် အမေး
နှင့်တန်ခိုးရှေးဦးစွာပြန်ကြားလို၍။ နမိဂါဇိနဇာတုဇ္ဈေအစ
ရှိသောဂါထာဖြင့်ဆို၏။

အဓိပ္ပာယ်ကား။ မိဂါဇိနရှင်ရသေ့။ ကျွန်ုပ်သည် ရဟန်းပြု
ခြင်း၏ဂုဏ်ကျေးဇူးကိုလည်းကောင်း။ ရဟန်းတို့၏ကျင့်ဝတ်
တရားကိုလည်းကောင်း။ ထိုလိုမေးလျှောက်လိုသဖြင့်။ ပူဇော်
သက္ကာရအထူးနှင့် မည်သည့်ဆရာထံသို့မျှ မဆည်းကပ်စတူး။
မည်သည့်ဆရာမျှလည်း။ ကျွန်ုပ်အားရဟန်းကျင့်ဝတ်။ ရဟန်း
တို့၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ပြည့်စုံဟောကြားဘူးသည် မရှိဟု ဆို
ပြီးလျှင်။ ရဟန်းပြုသောအကြောင်းကိုအရင်းကစ၍ အကျယ်
ပြန်ကြားခြင်းငှာ။ မဟာတာဝန်အာဝေဒနံ အစရှိသောရ
နစ်ဂါထာဖြင့်ဆိုတော်မူ၏။

အဓိပ္ပာယ်ကား။ မိဂါဇိနရှင်ရသေ့ စင်စစ်သော်ကား။ သ
ရက်နှစ်ပင်သာလျှင် ကျွန်ုပ်ဆရာဖြစ်တော့သည်။ အထို့ဖြစ်သ
နည်းဟူမူကား။ တနေ့သ၌။ ဆင်။ မြင်း။ ရထား။ ခြေသည်။ မှူး
မတ်။ ပုရော ဟိတ်။ မင်း ညီ မင်း သား အပေါင်း ဖြီရုံလျက်။
မြှောက်စည်းထက်စည်း ခရားစောင်း။ ညှင်း။ မောင်းကြေးနင်း။
ရုံမင်း။ ပတ်သော။ များစွာသောတီးမှုတ်မျိုး တို့ဖြင့်။ မြေပြင်ထိန်မျှ
တီးမှုတ်၍။ ဥယျာဉ်တို့ ကျွန်ုပ်ထွက်ပံ့သောအခါ။ ဥယျာဉ်တံ
ခါးဝတွင် စောင်ရန်းတွင်း၌။ အမြစ်အပင် ရောက်၍။ အခက်
အလက် စောင်ရန်။ ပြင် သို့ ထွက်လျက်။ သရက် နှစ်ပင် တို့
သည်ရှိကုန်၏။ ထိုသရက် နှစ်ပင် တို့တွင် တပင်ကား အခက်
အရွက် ပြည့်စုံစွာ စိမ်းစိမ်း ဖတ်ဖတ်။ တပင်ကား အခက် အ
ရွက်မပြည့်စုံ စနောင် စနင် ရှိသည်ကို မြင်သောကြောင့်။ ထို
နှစ်ပင်သည် ရေမြေ အပြုအရ မခြားဘဲလျက်။ ခက်ရွက် အနွ

အဖို့ မတူကြသည်မှာ အကြောင်းအမျိုးနည်းဟု ကြိမိသဖြင့်၊
 တင်ပေါ်မှ ဆင်း၍၊ သရက်ပင်ရင်းထို့ ချည်းကပ်ကြည့်ရှု
 ချက်။ ထိုအကြောင်းကိုအမတ်တို့အားကျွန်ုပ်မေးလျှင်၊ ဤအ
 ပင်ကားအထီးထီးသောကြောင့်၊ လူညည်းထဲမှူးခက်ရွက်ပျက်
 စီးသဖြင့် စနောင်စနပ်ရှိပါသည်။ ဤအပင်ကား အထီးမထီး
 သောကြောင့်၊ အပျက်အထီး လွတ်သဖြင့်၊ ခက်ရွက်ဝေဝေ
 ဖားဖားရှိပါသည်ဟု ဈေးကွက်ထားကြသော စကားကိုကြား၊
 ရသောစောင့်ပင်၊ မင်းစည်းစိမ်ကို အထီးထီးသော သရက်
 ပင်နှင့်တူ၏ဟု ဥပမာထား၍၊ ရဟန်း၊ အဖြစ်ကို အထီးမထီး
 သော သရက်ပင်နှင့်တူ၏ဟုဥပမာထား၍၊ ထိတ်လန့်ခြင်းဖြစ်
 သဖြင့်၊ ကျွန်ုပ်ရဟန်းပြုသတည်း။ ပိတောက်ရှင်ရသော သင်ကို
 လည်း အရေးကို လိုသောကြောင့် သတ်ကုန်၏။ ဆင်ကိုလည်း
 အစွယ်ကို လိုသောကြောင့်သတ်ကုန်၏။ အစိုးရကုန်သောသူ
 တို့အားလည်း စည်းစိမ်ကြောင့်၊ ချားစွာသော ရန်ဆူးရန်
 ငြောင့်ရှိသဖြင့်၊ ရန်သူတို့သည် ပျက်ဆီးကုန်ရာ၏။ အိမ်ရာ
 စည်းစိမ်မရှိ၊ ကိလေသာဖြင့် အဆွေခင်ပွန်း နှံ့အပ်သော အ
 ဘော်လည်းမရှိ၊ တယောက်အထီးတည်းနေရသော သူအာ
 ကား။ အဘယ်ရန်သူညည်းထဲပါအံ့နည်းဟုကြံ၍၊ ရဟန်းအ
 ဖြစ်သို့ အခါမဖြတ်ညွတ်လျက်၊ ထိုသရက်ပင်သင်ယျှင် ဆရာရှိ
 သဖြင့်၊ ယခုကျွန်ုပ်တောထွက်ခဲ့ပါသည်ဟုဆို၏။

ဤအရာ၌ ဆုရားလောင်းသည်။ အရှင်ပဋ္ဌေက ဗုဒ္ဓါတို့
 အား မပြတ်ဆွမ်းလုပ်ကျွေးသော ဥပသကာပင်စပ် မှန်လျက်၊
 ဤရဟန်းပြုခြင်း၌ ကျွန်ုပ်မေးမြန်း ဆည်းကပ်သော ဆရာမရှိ
 ဟုဆိုလေသည်ကား။ နကဒါစိဉ္ဇနိယသောသေနပဒ္ဒန္တဝာ
 ရဏေဗုဒ္ဓိတဗ္ဗော၊ ဟုအဋ္ဌကထာဗွင်သောကြောင့်၊ အရှင်
 ပဋ္ဌေကဗုဒ္ဓါတို့ကို မပြတ်လွှမ်းမိုး ဆည်းကပ်လျက် တရား
 တော်ကို နာသော်လည်း၊ ရဟန်းပြုခြင်း၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို
 ရည်မှတ်၍ မဆွေခက်မထား၊ ဘူးသည်ဖြစ်သောကြောင့်၊ ဆ

ရာမရှိ ဆိုလေသည်ဟု သိအပ်၏။ ။ ထိုသို့ထုရားလောင်းစကားကိုကြားလျှင်၊ မိဂါဇိန် ဂှင်ရသောသည်။ နှစ်လိုသောစိတ်ရှိသဖြင့်၊ မဟာဇနကမင်း၊ ကောင်းစွကောင်းစွ၊ ယခုစွဲယူမိလည်စိတ်ကို ရန်သူမမျက်ဆီးရအောင် လုံလပြု၊ မမေ့စေချော့စေနှင့်ဟု အဆုံးအမပေးပြီးလျှင်၊ မိမိနေရာ ဟိမဝန္တာ ရွှေဂူသို့ ပြန်သွားလေ၏။ ထိုမိဂါဇိန်ဂှင်ရသော သွားသည်၏ အခြားမဲ့နှစ်နှစ်ရှေ့မင်းမယ်တော်သည် ထိပ်ထက်လက်ရံရှိခိုးလျက်၊ ထုရားလောင်း၏ ခြေဖမ်းတော် အရံကို ဦးခိုက်၍၊ ။ သန္ဓေဇနာသ ဗျာဓိတော၊ အစရှိသော နှစ် ဂါထာဖြင့် လျှောက်တောင်းပန်ပြန်၏။

အဓိပ္ပာယ်ကား၊ အရှင်မင်းကြီး၊ ယခု ကိုယ်တော် ရဟန်းပြုသည်မှာ၊ သိကောင်းသိရာသူ တစ်တယောက်ကိုမျှ တိုင်ပင်ခြော ခိုတော် မမူဝဲ။ သူခပ်သိမ်းတို့ အရိပ် ခိုရာ ဖြစ်သော ပညောင်ပင်ကြီး၊ ထီးပိတာန်အချက်ကို၊ ငှက်ကဋ္ဌုန်သိမ်းခတ်၍၊ လတ်တလောချင်း ပါလေသကဲ့သို့၊ ကိုယ်တော် စိတ်အကြံနှင့်သာ ခဏချင်းရဟန်းပြုတော် မူခဲ့သောကြောင့်၊ ဆွေတော်မျိုးတော်မျိုးမတ်ပြည်သူလူအပေါင်းတို့သည်၊ ရင်ထုမနား၊ ကိုးရာမရ၊ ခဏချင်း ဥပန်ကြိမ်၍၊ ညှိုးဝိန်သောစိတ်ဖြင့်၊ အရိပ်ခိုရာမဝေ့၊ ရန်ငြေ့ မူလောင်မည့် နောင်အရေးများကို တွေးတိုင်းကြံတိုင်း ထိတ်လန့်ခြင်း ဖြင်းစွာနှင့် တစေ့ရှိကြ ပါသည်။ ရဟန်း ပြုတော် မူလိုလျှင်၊ အထက်ကပင် မြှောက်တန် နှိပ်တန် သည့်သူတို့ကိုအရာနှင့်လျော်အောင်၊ အသင့်အတင့် ထုံးစွဲစီမံတော် မူလျက်၊ အမှာအထား အဆုံးအမ ပေးတော် မူပြီးမှ ရဟန်း ပြုပါလေသော်၊ နေရောင် မျှောက်လျှင်၊ လရောင်ရောက်လာသကဲ့သို့၊ ထုန်းရောင် မပြတ်၊ ငြိမ်ဝပ်ခြင်း ဖြစ်ပါကောင်းလေ၏။ သို့သော်လည်း၊ လွန်ပြီးသည်ကိုတစ်စုံ ရနိုင်တော့မည် မဟုတ်။ ယခုသာ သူခပ်သိမ်းတို့၏ ချမ်းသာကို ဆောင်လေ့ရှိတော် မူသည်နှင့် အညီ၊ နေပြည်တော်သို့ ပြန်လည်တော် မူ၍၊

သားတော် ဒိဇာဂုကို မင်းစည်းစိမ်၌ ရွှေလက်တော်ဖြင့် အပ်
 နှင်းချိုးမြှောက်တော်မူလျက်။ ပြည်သူအပေါင်းတို့၏ကိုးကွယ်
 ရာကိုပြုတော်မူပြီးမှ။ ပြည်ထဲရေးအမှုလုက်စွကို နားမထောင်
 တဲ။ နန်းတွင်းမှာပင် နေလိုလည်း နေတော်မူရပါ၏။ ဥယျာဉ်
 တော်မှာ ရဟန်းပြု၍ နေလိုလည်း နေတော်မူရပါ၏။ ယခု ကြွ
 တော်မူရာ ဟိမဝန္တာသို့ကြွ၍ နေမည်ဆိုသော်လည်း နေတော်မူ
 ရပါ၏။ ထိုသို့ ပြည်ထဲရေး ကိစ္စကို ထိုးဖွဲ့စီမံတော် မူပြီးမှဖြစ်
 လျှင်။ အလိုရှိတိုင်းပင် ပြုတော်မူရပါ၏။ ယခု မူကား အခွင့်မ
 ကြေသေးဖြစ်သောကြောင့်။ ပြည်တော်သို့ပြန်တော်မူပြီးမှသင့်
 ပါမည်ဟုလျှောက်၏။ ဘုရားလောင်းလည်း ပြကတော့သောသွား
 မြဲဖြင့်မရပ်မူ၍။ ဇိဗုရားစကားကို ကြားလျှင်။ တခုခုသော ဗ
 ယိဇောမတို့မျှ ငဲ့ကွက်ခြင်း မရှိလေပြီသော အဖြစ်ကို ပြတော်
 မူလို၍။ ။ ဝတ္ထုမဟာဇနပဓါ။ အစရှိသောတဂါထာခွဲဖြင့်ဆို
 တော်မူ၏။

အဓိပ္ပာယ်ကား။ ပြည်ထဲ၌မ။ နိဂုံး မြို့ရွာ ဇနပုဒ်သံတို့
 ကိုလည်းကောင်း။ သင်္ဃမူရ၍ ဆုံးနန်းစေ ခင်ဂွန်း ရှိသမျှ တို့တို့
 လည်းကောင်း။ သားထိုးရွေးမစလော အလေ့အမျိုး အပေါင်း
 တို့လည်းကောင်း။ စစ် သူကြီး မျှမတ် ပုရော ဟိတ် သူရဲ အ
 ပေါင်းတို့ကိုလည်းကောင်း။ တိုင်းကြီးပြည်ကြီး ထီးနန်းစည်း
 စိမ် ကိုလည်းကောင်း။ ငဲ့ကွက်ခြင်းမရှိ ပွန်ပစ်တော် မူ၍။ ရ
 ဟန်း အဖြစ်၌ ယခု ငါတည်တော် မူပြီး ဖြစ်သောကြောင့်။ ရ
 ဟန်းဖြစ်သောငါ့အား သားထိုးဟူ၍မရှိပြီ။ ဝိဇေဟရာဇ်တိုင်း
 ကြီး သူတို့၏ နေ့တိုင်းမျှက်ရှု။ လားဟုမှတ်၍။ ချက်မြတ်နိုးအပ်
 သော ဒိဇာဂု သတို့သား သည်ကား။ ထီးနန်း ဂှင်တို့၏ သား
 လည်းမူနီ၏။ နှလုံးအထိ ပညာလည်း ဖိမ္မာယည်ကျေး၏။ ပိပိ
 စီးပွား။ သူတပါးစီးပွားရှင်ပါးကိုးစည်းစားမြော်ချင့်၍။ အသင့်
 စိမ်း ဝေပန် ခွဲခြမ်းခိုင်းသော အာရုံစွမ်းအန် နှင့်လည်း ပြည့်ဝီ၏။
 သင်ရာတတ်ရာသည် အတတ်မျိုး၌လည်း တတ်သိက္ခမာကျင်

၏။ ထိုဒီဃာရ သတို့သားသည်။ ငါ့ကဲ့သို့ပင်မိမိဒေဟဘုရင်တိုင်းကြီး၏ အစိုးအစွမ်းကို ဆောင်၍။ ပြည်စည်းစိမ်ကို အိမ်းမြန်းပိုးအုပ် လတ်။ ငါ့မထုံးစွဲ ခဲ့သည် ဟူ၍။ ပြည်သူတို့အား ကိုးကွယ်ရာမဲ့ မရှိနိုင်ပြီဟု ဆို၏။ ဘုရားလောင်း စကားကို ကြားလျှင်။ အိမ်ရှေ့မင်း မယ်တော်သည် ဘုရားလောင်း နောက်တော်က အစည်တမိုက် လိုက်လျက်။ အရှင်မင်းကြီး။ ကိုယ်တော်ရ ဘန်းပြုခဲ့လျှင်။ ဘုရားကျွန်မက။ ထယောင်တည်း အသို့နေရပါအံ့နည်း။ မကြံနိုင်အောင် ကိုယ်တော်ပြုခဲ့၏ စကားဟု လျှောက်၏။ ထိုစကားကို ကြားလျှင် ဘုရားလောင်းသည် အိမ်ရှေ့မင်း မယ်တော်အား အကြံပေးလို၍။ ။ ဇာတိအနုထိက္ခာသ်။ အစရှိသောနှစ်ဂါထာဖြင့် အဆုံးအမပေးတော်မူ၏။

အဓိပ္ပာယ်ကား။ ပြည်ထဲ၌ ရှင်မ။ ကောင်းပြီ။ သင် မကြံ နိုင်လျှင်။ ဤသို့လာလှည့်။ ငါအကြံပေးအံ့။ ယခု သင့်သား မင်းပြုလျှင်။ အမှုအခွင့်မျိုးကို သင်မစောင်မဘဲ မနေနိုင်ရ။ ကြည့်ရှုစောင်မ ရ သဖြင့်လည်း။ မဖြောင့်သော အမှုကို အဖြောင့် ပြုခြင်း၌ အလွန် ခဲယဉ်း ထူသည်ဖြစ်၍။ ကိုယ်နှုတ်နှုတ် ဆုံးပါးတွင်တပါးပါးဖြင့်။ ထိုအမှုကို မှီ၍ စုစိုက်ပွားရာ၏။ ထိုစုစိုက်သည်ကောင်းသောဂတိသို့ ပို့ဆောင်တတ်သည်မဟုတ်။ ယုတ်ညံ့ဆင်းရဲစွာ။ လေးဖြာသော အပါယ်သို့ ပို့ဆောင်တတ်သော သဘောသာဖြစ်၏။ ယင်းသို့ဖြစ်သောကြောင့်။ သားနှင့် အတူနေလျှင် မကောင်းမှုသာများ၍ အပါယ် လားတော့မည်။ တစ်ခါတလေရတတ် သမျှသွမ်း။ ရတတ်သမျှသက်နီ နှင့်။ သမိတ်သက်စွဲလျက် ရဟန်းပြုပြီးလျှင်။ ဣသိုလ်ပွားရာအရပ်၌သာ ထယောင်တည်းချင်း ကမ္မဋ္ဌာန်းကို ရှေ့ရှု၍ နေလေတော့။ ထိုသို့နေခြင်း သည်လျှင်။ သူတော်ကောင်းတို့ ချီးမွမ်းအပ်သော ဓလေ့ဖြစ်တော့သည်ဟု အဆုံးအမ ပေးတော်မူ၏။ ဤသို့အချင်းချင်း စကား ပြောဟော၍ သွား စည်ပင်။ ထိုနေ့နေ့ဝင် အချိန်ရောက် ခဲ့၍။ ရန် အမည်ရှိသော မြို့သို့ မရောက် မှီတွင်။ အိမ်

ရှေ့မင်းမယ်တော်လည်း။ သင့်ရာ အရပ်၌ သစ်တပ် တည်၍
ညည့်တည်းနေလေ၏။ ဘုရားလောင်းလည်း လူပရိသတ်နှင့် မ
နီး မဝေးဖြစ်သော သစ်ပင် ရင်း၌ ညည့် တည်းနေတော် မူလေ
၏။ နံနက်မိုးစိုင်းသောက်ရောက်လတ်သော်။ ဘုရားလောင်းသည်။
ထိုစားခန်းမှ ကြွသွားတော်မူပြန်လေ၏။ အိမ်ရှေ့မင်းမယ်တော်
လည်း။ ရှေးမတ်မိုးလ်ပါတို့ကို။ သင်တို့နေ့က မှဖြည်းဖြည်းသာသာ
လာခဲ့ကြတော့ဟု ဆို၍။ တယောက်တည်းချင်း။ ဘုရားလောင်း
နောက်တော်သို့ အဖို့ လိုက်လေ၏။ ထိုမင်းမိဖုရား နှစ်ပါး တို့
သည်။ ခရီးအစည်အတိုင်းသွား၍။ ဆွမ်းခံဝင်အချိန်တွင် ခန့်မြို့
သို့ ရောက်လေ၏။ ထိုအခါ မြို့တွင်း၌ ယောက်ျား တယောက်
သည် အိမ်ရှေ့မှ အမဲသားကို ဝယ်၍။ တံခွံနှင့် မီးကျိုးရမှာကင်
ပြီးလျှင်။ ဖေစ အံ့ဟု တချသော ပျည်စွန်းပေါ်၌ ထားလျက်။
တပါးကို နှုလုံးမူ၍ မိမိရပ်နေလေ၏။ ထိုအချိန်တွင်။ ခွေးတချ
သည် ထိုအမဲကင်ကို ချီလျက်။ တောင်တံခါးသို့ ရှေ့ရှု ပြေးလေ
၏။ ထိုယောက်ျားသည် ခွေးချီကြောင်းကို သိလျှင်။ ထိုခွေးကို
တောင် တံခါးဝ တိုင်အောင် လိုက်ပြီးမှ။ မမှီသဖြင့် ငြီးငွေ့၍။
ဆုံးပစေတော့ဟု ပြန်ခဲ့၏။ ဘုရားလောင်းသည်လည်း။ အိမ်ရှေ့
မင်းမယ်တော်နှင့်။ ထိုမြို့ တံခါးသို့ ရှေ့ရှု လာလတ်သဖြင့်။ ထို
ခွေးနှင့် ရင်ဆိုင်တွေ့ကြုံလေသော်။ ခွေးသည် ကြောက်သော
အားဖြင့်။ အမဲကင်ကို ပစ်ချ၍။ လွတ်ရာသို့ ပြေးလေ၏။ ထိုအခါ
ဘုရားလောင်းသည်။ ခွေး စွန့်ပစ်လေပြီးသော ထိုအမဲကင်ကို
မြင်လျှင်။ ထိုခွေးကား ငဲ့ကွက်ခြင်းမဲ့။ ဤအမဲကင်ကို ချ၍ ပြေး
လေပြီ။ တပါးအရှင်လည်း မရှိဖြစ်သောကြောင့်။ ဤအမဲကား
ပံ့သုကုဆွမ်းစင်ဌာနီဟု ကြံတော်မူလျက်။ မြေသမိတ်ကို အိတ်
မှ ထုတ်တော်မူ၍။ အမဲကင်ကို ကောက်ယူတော်မူပြီးလျှင်။ ခေ
ရိရာအရပ်သို့ ဘုန်းပေးအံ့ဟု ကြွတော်မူလေ၏။

ထိုအခါ။ အိမ်ရှေ့မင်းမယ်တော် သည် ဤသို့ ကြံ၏။ မင်း
ကြီးသည် ပြည်စည်းစိမ်ကို ငဲ့ကွက်ခြင်းမရှိ၍။ ရဟန်းအဖြစ်၌

မခိုင်သေးသော နှလုံးရှိသည်နှင့်လျှင်။ ဤရွှေဂာတွယ်မြေမုန့်အလိမ်းလိမ်းကပ်သောခွေးစားကြွင်းအမဲကိုမစားရ။ အကယ်၍ ဤအမဲကို စားချေလျှင်လည်း။ ငါတို့ကိုအုပ်ချုပ်လိုသော နှလုံးတဆံခြည်မျှ ငြိတွယ်ခြင်း မရှိချေပြီဟု ကြံပြီးလျှင်။ အရှင်မင်းကြီး။ ဤစင်ဆုတ် ရွှေဂာတွယ် မြေမုန့် အလိမ်းလိမ်း ကပ်သောခွေးစားကြွင်းအမဲကိုသုံးဆောင်တော်မူမည်ကိုယ်တော်အကြံရှိသလော။ ရွှေနန်းရှင် စားတော်မဟုတ် မထိုက်ပါ တကားဟု လျှောက်၏။ မိဖုရားစကားကိုကြားလျှင်။ ဘုရားလောင်းသည် ပြည်ထဲရှင်မ၊ သင်ကား မထိမ္မာသောကြောင့်။ ဤအမဲကင်၏ ဩဇာထူးကို မထိလေဟုဆို တော်မူ ပြီးလျှင်။ ခေုရှိရာ အရပ်၌ ထိုင်တော်မူ၍။ ဤအမဲ၏ ခဗ္ဗိယာလဒ္ဓ စင်သည်၏ အဖြစ်ကို ဆင်ခြင်တော်မူလျက်။ နတ်သုခာဘုတ်ကဲ့သို့။ မြန်မြန်ရှက်ရှက်ဘုန်းပေးတော်မူပြီးမှ။ ဓမ္မခရိုင်ဖြင့်စစ်၍။ ခေုကိုသုံးဆောင်တော်မူပြီးလျှင်။ နှုတ်ခမ်းတော် သမိတ်တော် လက်ထောက် တို့ကိုဆေးတော်မူ၏။ ထိုအခါသီဝလိဓဇဝိမိဖုရားကြီးသည်။ ဘုရားလောင်းအားကဲ့ရဲ့ပြစ်တင်ပြုလို၍။

“ယောဝိစတုတ္ထဘတ္တကာလေ။ အစရှိသောတဂါထာခွဲဖြင့်ဆို၏။
 အဓိပ္ပာယ်ကား။ မဟာဇနကမင်း။ အမျိုးကောင်းသားဖြစ်သော သူတော်ကောင်းသည်။ သုံးရက်လေးရက်။ အစာမမြဲစရဘဲ ဇော်ပွတ်စွာရှိသော်လည်း။ ဤအမဲကင်ကဲ့သို့ ရွှေဂာတွယ်အစာကို ရသည်ဟူ၍ မစားရ။ အသက်ကို အသေခံရာသည် မဟုတ်လော။ ထိုသို့လျက်သခင်မှာမူကား။ သူကောင်းသားမဟုတ်လေ။ ဤသို့ ရွှေဂာတွယ်မြေမုန့် အလိမ်းလိမ်း ကပ်သောခွေးစားကြွင်းအမဲကိုပင်။ ရင်ကိုခွဲတိသကဲ့သို့ရှိအောင်။ ကွန်မကိုရှေ့တွင်ထား၍။ အားမျှမနာ မြန်မြန် ရှက်ရှက် ကိုယ်တော်သုံးတော်မူတိ၏။ အကြောင်းမသွယ်ရာ တကားဟုဆို၏။ မိဖုရား စကားကို ကြားလျှင် ဘုရားလောင်းသည်။ ထိုအမဲကင်၏ မြတ်သော အစာဖြစ်ကြောင်းကိုပြတော်မူလို၍။

။နဝဝိ

မေ့သိဝလိသောအဘကော၊ ယံဟောသတိစက္ကံဗီဟိနောသုနဿဝါ၊ ယေကေပိဘောဂါ ဣဓဓမ္မလဒ္ဓါ။ သဗ္ဗော သောဘကောအနဝယောတိဝုတ္တော။ ။ ဟူဟောဂါထာဖြင့်ဆိုတော်မူ၏။

သိဝလိ၊ သိဝလိ။ မေ၊ ငါ့အား။ သော၊ ထိုဆွမ်းသည်။ နုစာဝိအဘကော၊ မစားကောင်းသည် မဟုတ်။ ကဏ္ဍဝ၊ အဘယ်ကြောင့်နည်းဟူမူကား။ ယံ၊ အကြင်ဝတ္ထုကို။ ဗီဟိနောဝါ၊ လူသည်လည်းကောင်း။ သုနဿဝါ၊ ခွေးသည်လည်းကောင်း။ စက္ကံ၊ စွန့်အပ်လေပြီးသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ တံ၊ ထိုဝတ္ထုသည်။ ပံသုကုလံနာမ၊ ပံသုကုဆွမ်းမည်၏။ သိဝလိ၊ သိဝလိ။ ဣဓ၊ ဤလူ့ပြည်၌။ ယေကေပိ၊ ခပ်သိမ်းကုန်သော။ ဘောဂါ၊ စည်းမိပ်ချမ်းသာစို့ကို။ ဓမ္မလဒ္ဓါ၊ တရားသဖြင့် ရအပ်ကုန်၏။ သောသဗ္ဗော၊ ထိုအလိုရှိသည်။ ဘကော၊ ခံစားကောင်းသည်ချည်းတည်း။ အနဝယော၊ အပြစ်မရှိ။ ဣတိ၊ ဤသို့။ သုဗ္ဗရိသေဟိ၊ သူတော်ကောင်းတို့သည်။ ဝုတ္တော၊ ဆိုအပ်၏။ ။ ဤကားအနက်။

အဓိပ္ပာယ်ကား။ သိဝလိ၊ သင်ကားကောင်းမွန်စွာအမွှေးအကြိုင် အဆီအပြားဖြင့်စီရင်အပ်သောအစာကိုသာ သူကောင်းသူမြတ်တို့အစာဖြစ်သည်ဟု မှတ်ထင်တိ၏။ ဤအမဲကင်၏သူကောင်း သူမြတ်တို့အစာ ဖြစ်ကြောင်းကို သင်မသိလေ။ အဘယ်ကြောင့်နည်းဟူမူ။ ဤအမဲကင်ကို အရှင် ဖြစ်သော လူသည်လည်းကောင်း။ ခွေးသည်လည်းကောင်း။ စွန့်ပစ်လေပြီးဖြစ်သောကြောင့်။ ထိုအမဲကင်သည် ပံသုကုစင်စစ်မှန်စွာ၏။ ထိုပံသုကုဖြစ်သောအစာကို ဝါရခြင်းသည်လည်း။ တရားသဖြင့်ရသည် စင်စစ်မှန်၏။ ထိုတရားသဖြင့်ရသော အစာသည် သာဓျှင်သူကောင်းသူမြတ်တို့၏အစာဖြစ်သည်။ သိဝလိ၊ ဤအစားအသောက်၌သာမဟုတ်။ လောက၌အဝတ်တန်ဆာဖြစ်စေ၊ ရွှေငွေစသောဥစ္စာစည်းစိမ်ဖြစ်စေ၊ အလုံးစုံလှူတို့အသုံးအဆောင်ဟူသမျှမှာပင်။ အဘိုးထိုက်သည် မထိုက်သည်။ တင့်တယ်သင့်မတင့်တယ်သည်ကိုအမြတ်အယုတ်မခွဲဝေသောတ

ရှေးသဖြင့် ရသည့်မရသည့်ကိုသာ အမြတ်အယုတ်ခွဲဝေလိုက်
 ၏။ တရားသဖြင့်ရသောပစ္စည်းပရိက္ခရာ ဥစ္စာစည်းစိမ်သည်။
 ဝဲဝက်မျှပင် အတိုးတိုက်စေကာမူ။ သူ့ကောင်းသူမြတ်တို့ သုံး
 ဆောင်သော ပစ္စည်း ဖြစ်စေရာသည်။ မတရားသဖြင့် ရသော
 ပစ္စည်းပရိက္ခရာဥစ္စာစည်းစိမ်သည်။ အတိုးအသိန်းအသန်းပင်
 ထိုက်စေကာမူ။ သူ့ယုတ်မာတို့၏သုံးဆောင်ခြင်းလာဖြစ်သော
 ကြောင့်။ သူ့ကောင်းသူမြတ်တို့ သုံးဆောင်ထိုက်သော ပစ္စည်း
 မဟုတ်ဟူ၍။ ၅၅ ပညာရှိတို့ ဆိုတော်မူခဲ့သော စကား ထိုး
 ဟောင်း။ လမ်းကြောင်းထင်စွာရှိသည်ကို သင်မထိလော။ တ
 ရားသဖြင့် ရသည့်ဖြစ်၍။ အလွန် မြတ်စွာစွာသော ဤအမဲကင်
 ကို။ အဘယ်ကြောင့် သူ့ယုတ်တို့၏အစာဖြစ်သည် သင်ဆိုအိ
 သနည်းဟု ဆိုတော်မူလျက်။ နေရာမှထ၍ ကြွတော်မူမြှင့် လေ
 ၏။ အိမ်ရှေ့မင်း မပယ်တော်လည်း နောက်တော်က အစည်ထ
 ပိုက်လိုက်လေ၏။ ဟိုယိုမင်း ခွန်ပါးတို့သည် စကားပြောဟော
 ကာ ထွားကြသဖြင့်။ ခန့်မြို့ တောင်တံခါးဝသို့ ရောက်ကြ လေ
 ၏။ ထိုမြို့တံခါးဝ၌ကား။ သတိုးဦးငယ်တို့သည်။ အိုးဖုတ်ငယ်
 ခွက်ငယ် စံကောငယ်တို့ဖြင့်။ သဲကိုထမင်းချွက်ဟန်။ ဆန်ခြင်
 ဟန်။ စပါးငွေ့ဟန်။ ဆန်ပြာဟန် ကစား၍နေကြတုန်၏။ ထိုသ
 တိုးဦးငယ်တစ်တွင်။ တယောက်သောသတိုးဦးငယ်၌။ လက်
 ဇာဘက်ဝယ် ရွှေလက်ကောက် ခွန်ဆင့်။ တဘက်မှာကား တ
 ဆင့်ထည်းဝတ်ဆင်လျက်။ စံကောငယ်ဖြင့် သဲကိုဆန်ပြာဟန်
 ပိုင်းဟန်ပြု၍ ကစားလေသော်။ လက်ကောက်ခွန်ဆင့် ဝတ်ရာ
 လက်က။ လက်ကောက်ချင်းခတ်မိသဖြင့် အသံဖြစ်၏။ တဆင့်
 ထည်း ဝတ်သော လက်ကကား။ ခတ်မိစရာ မရှိသောကြောင့်
 အသံမဖြစ်။ ထိုအခြင်းအရာကိုဘုရားလောင်းမြင်လေလျှင်။ ဤ
 သို့ကြံတော်မူ၏။ ယခုထိဝလီဒေဝီသည် ငါ့နောက်သို့ အစည်
 တစိုက် လိုက်အံ့၏။ မိန်းမ မည် သည် လည်း ရဟန်း တို့၏ အ
 ညစ်အကြေးဖြစ်ခဲ့သည်။ ငါ့ကိုသူတပါးမြင်သော်။ ဤသူကား

ရဟန်း၊ ပြီသည် တိုင်အောင် ပင်လည်း မယော့ကို မပွန်ပစ်လေ
ဟု ကဲ့ရဲ့ဘွယ် ရောက်ခဲ့၏။ ဤ ရွှေလက်ကောက်ရှင် သတို့သွေး
ငယ်သည် ပညာရှိသူဖြစ်မှုကား၊ ငါ့နောက်သို့ ထိဝလိခေမိမ
လိုက်စုံအောင် ဆိုနိုင်မိမ့်အံ့။ ထိုသတို့သွေးငယ်၏ စကားဖြင့်၊
ထိဝလိခေမိ လက်မှ ငါ့လွှတ်သင့် ကောင်း၏ဟု ကြံတော်မူ၍၊
သတို့ သွေးငယ် ၏ အနီးသို့ ချည်းလျက်၊ အကြောင်းကို မေးအံ့
သောငှာ၊ ။ကုမာရိကေ ဥပသေနိယေ၊ အစရှိသောဂါထာ
ဖြင့်ဆို၏။

အဓိပ္ပာယ်ကား၊ အဝတ်တန်ဆာ ဝတ်ဆင်လျက်၊ အဓိရင်
ခွင်၌သာ ငြိကာတွဲကာ နေချိန် အရွယ်ဖြင့်၊ အဓိ ရင်ဆုပ်မကွာ
သေးသော သတို့သွေးငယ်၊ အဘယ်ကြောင့် သင်၏ လက် တ
ဆက်ကားမြှင့်သနည်း၊ တဘက်ကားအဘယ်ကြောင့်မြှင့်သနည်းဟု မေးတော်မူ၏။ ဘုရားလောင်း စကားကိုကြားလျှင်၊
သတို့ သွေးငယ် သည် ပါရမီရှိ မိန်းမ ဖြစ်ခြင်းကြောင့်၊ အမေး
နှင့်တန်ဖျာမပြေဘဲ၊ ထိုးစုံရလောက်အောင်၊ ကျားရေဖိတ်
စကားဖြင့်ဖြေလို၍၊

ဣမဗ္ဗိ မေသမဏ ဟတ္ထေ၊ ပရိမုက္ကာ ဇုနိဝရာ၊ သံဃန္နဇာ
ဟတေသဈျေ၊ ဣတိယသေဝ သာဂတိ။

ဣမဗ္ဗိ မေသမဏ ဟတ္ထေ၊ ပရိ မုက္ကာ ကေ နိဝရော၊
သောအဇုတိယော နဇနတိ၊ မုနိဘူတောဝတိဋ္ဌတိ။

ပိတိပပတ္ထော ဣတိယော၊ ကောနေကော ပိဝိဿာဘိ၊ ဘဿ
ကေ သဝ္ဌကာမဿ၊ ကေတ္တဗုပရောစိတံ။ ဟူသောသုံးဂါ
ထာဖြင့်ဆို၏။

သမဏ၊ ရှင်ရဟန်း၊ မေ၊ အကျွန်ုပ်၏၊ ဣမဗ္ဗိဟတ္ထေ၊ ဤ
လက် တဘက်၌၊ ပရိ မုက္ကာ၊ ဝတ် ကုန် သော၊ ဇုနိဝရာ၊ လက်
ကောက် ခွပ်ခြည် တို့ သည်၊ သံ ဃန္နဇာ၊ ထိကြ သော ကြောင့်၊
သဈျေ၊ အသိသည်၊ ဇာယဟေ၊ ဖြစ်၏၊ သာဂတိ၊ ထိုလိုအသိ

ဖြစ်ခြင်းသည်ကား။ ဒုတိယသေဝ။ နှစ်ချမြောက်သော လက်
ကောက်အေးသာလျှင်။ ဟောတိ။ ဖြစ်၏။

သမဏ။ ရှင်ရဟန်း။ မေ။ အကျွန်ုပ်၏။ ဣမသ္မိဟတ္ထေ။ ဤ
လက်တဘက်၌ကား။ ဧကနိဝရော။ လက်ကောက်တခြည်သာ။
ပဋိမုက္ကော။ ဝတ်၏။ သော။ ထို လက်ကောက် သည်။ အဒုတိ
ယော။ အတော် မရှိ သော ကြောင့်။ န ဇနေတိ။ အသံ မဖြစ် သ
တည်း။ မုနိဘူတောဝ။ ရဟန်းသဘွယ်ဖြစ်၍သာလျှင်။ တိဇ္ဇတိ။
တည်၏။

သမဏ။ ရှင်ရဟန်း။ ဒုတိယော။ နှစ်ယောက်ရှိမှုကား။ ဝိဝါ
ဒပတ္တော။ ငြင်းခုံခြင်းသို့ရောက်တတ်၏။ ဧကော။ တယောက်
တည်းသည်။ ဧကန။ အလူနှင့်။ ဝိဝေဒိဿတိ။ ငြင်းခုံလတ်နည်း။
သဂ္ဂကာမဿ။ နတ်ပြည်ကိုအလိုရှိသော။ တဿ တေ။ ထိုရှင်
ရဟန်းအား။ ဧကတ္တံ။ တယောက်တည်းသော အဖြစ်ကို။ ဥပ
ရောစိတံ ဥပရောစိတု။ နှစ်သက်တော်မူလေဘု။ ။ ဤကားအ
နက်။

အဓိပ္ပာယ်ကား။ ရှင်ရဟန်း။ အကျွန်ုပ်၏ ဤ လက်၌ ကား
လက်ကောက် နှစ်ဆင့် ဖြစ်၍။ အချင်းချင်း ခတ်မိသဖြင့် အသံ
ဖြစ်၏။ ဤသို့ဖြစ်ခြင်းသည်ကား။ အတော်အတန်ရှိခြင်း၏ ခ
လေ့ဖြစ်တော့သည်။ ဤလက်၌ကားလက်ကောက်တခြည်သာ
ဖြစ်၍။ အချင်းချင်း ထိခတ်စရာ မရှိသောကြောင့် အသံမဖြစ်။
ထိုသို့ မဖြစ်ခြင်း သည်ကား။ ကိလေ သာကို ပယ်ပြီးသော ရ
ဟန်း ကဲ့သို့။ အတော် မရှိခြင်း၏ ခလေ့ ဖြစ်တော့သည်။ ရှင်ရ
ဟန်း။ ဤလက်ကောက်မှာသာ မဟုတ်။ လောက၌ ခပ်သိမ်းပုံ
သော အရာမှာပင်။ အတော်အတန် ရှိလျှင်။ ငြင်းခုံခြင်းဖြစ်ရ
ခြင်းကားအမြဲတည်း။ အတော်မရှိ တယောက်တည်းနေသော
သူအား။ အဘယ် သူ လာ၍ ငြင်းခုံ ခြင်း ကို ပြု အံ့ နည်း။ နတ်
ပြည်ကိုလိုသောကြောင့်။ မုတ်ဆိတ်ဆိတ်ဖြစ်၍ရဟန်းပြုလေ
ပြီးသော ရှင် ရဟန်း သည်လည်း။ အတော် မပါ တယောက်

တည်း နေခြင်းကိုသာ နှစ်သက်တော် မူလော့။ အဘယ်ကြောင့် ဤအရည်အသွေးနှင့်ပြည့်စုံစွာသော မိန်းမကို နောက်လိုက်ပြု၍။ မြို့ထဲချွတ် ကျက်စားလှည့်လည်ရသနည်း။ ဤအမယ်ကား။ ရှင်ရဟန်း၏ ခင်ပွန်းလော့။ နှမလော့။ ရဟန်းတို့မှာ စင်စစ် နှမပင်ဖြစ်သော်လည်း။ အတူလွှားခြင်း။ အတူနေခြင်းကိုပြု၍ မလျှောက်ပတ်တကား။ ရှင်ရဟန်းသည်။ ဤမိန်းမနှင့် အတူ နေဖန်များသဖြင့်။ မိန်းမကိုမြှီ၍ဖြစ်သော ရဟန်း၏ အန္တရာယ်သည်မကြာမမြင့်ပိုင်ရောက်လင့်ဟုဆို၏။

ဤအရာ၌ ကုမာရီ သဒ္ဓါဖြင့် ပြသောကြောင့်။ ထိုသတို့ထီးငယ်ကား။ ရှစ်နှစ်ကိုးနှစ် ဂေါရီအရွယ် နို့ရည်မစင် မာန်မဝင် သေးသောမိန်းမလည်းမဟုတ်။ ဆယ်သုံးနှစ်လေးနှစ်ကညာအရွယ်အသိရှိရည်စင်၍မာန်ဝင်စသောမိန်းမလည်းမဟုတ်။ ဣတ္ထိဟုခေါ်ဝေါ်အပ်သောအိမ်ထောင်ပြီးသောမိန်းမလည်းမဟုတ်။ ဆယ်ငါးနှစ် အရွယ်လည်းရောက်။ အိမ်လည်း မထောင်သေးသောကြောင့်။ ကုမာရီခေါ်ဝေါ်အပ်သော မိန်းမတည်း။ ထိုကုမာရီ ခေါ်ဝေါ်အပ်သော မိန်းမကား။ ဆယ်ငါးနှစ် အရွယ်မှသည် အိမ်မထောင်သေးလျှင်။ လူတို့အသက်တမ်း၌ ပဋ္ဌမအရွယ်ကုန်အောင်ကုမာရီဟုခေါ်ဝေါ်အပ်၏။ အိမ်ထောင်မူကား ဆယ်ငါးနှစ်အုပ် ပြစ်သော်လည်း။ ကုမာရီ ဟူသော အဝတ္ထာပညတ်ကိုစွန့်၍။ မဂဓ အားဖြင့် ဣတ္ထိ။ မြန်မာအားဖြင့် အိမ်ထောင်သူဟုခေါ်ဝေါ်လေတော့သည်။ ထိုကုမာရီသည်လည်း။ အငယ် အလတ် အကြီး အားဖြင့် သုံးပါးရှိသည်တွင်။ ဤရွှေလက်ကောက်ရှင် သတို့ထီးကား။ အလတ် အကြီး မဟုတ်။ ဆယ်ငါးနှစ် အရွယ်ရောက်စ။ အငယ်သာတည်းဟု ပြတော်မူလို၍။ ကုမာရီဟူသောမညသာမဆိုဘဲ။ ကုမာရီကဟုကအက္ခရာနှင့် ဆိုတော် မူသတည်း။ နာမ်ပုဒ် နောက် ကျသော ကအာဂုံသည်။ ပိုင်းခြားခြင်းအနက်။ အတိုင်းအရှည်အနက်။ အငယ်ဟူသော အနက်စသည်ဖြင့် ဟောရာတွင်။ ဤကုမာရီကန္တက

သဒ္ဓါကား မာဏဝကန္တ ကသဒ္ဓါ။ ဂေါတကန္တ ကသဒ္ဓါ တို့ကဲ့
 သို့။ အငယ်ပုဂ္ဂိုလ် အနက်ကိုဟော၏။ ဤသို့အတ္ထောအက္ခရ
 သညာဘောဟု ဟောတော် မူသည်နှင့်အညီ။ အနက်ကိုအက္ခ
 ရာသာဗျင် မှတ်ခြင်းရှိသောကြောင့်။ သဒ္ဓါကိုသိမြင်သဖြင့်အ
 နက်စည်ကို သိရသည်ဟုမှတ်အပ်၏။ ထိုအရွယ်ရှိပြီးမှ။ ဘန်း
 ငယ် စံကော ငယ်ဖြင့် ကစားလေသည်ကား။ အသက်ရှည်
 သော ကာလ ဖြစ်၍ လည်းကောင်း။ ရွှေငွေဖြင့် ပြီးသော လက်
 ကောက် ခြေချင်း စသည် တန် ဆာ ဆင် ယင် ကုန် သော သူ
 ကောင်းသူမြတ်ဆုံး ဖြစ်၍လည်းကောင်း။ ငယ်ကိုယ် ငယ်စိတ်
 နှင့်သာ နေရခြင်း များသောကြောင့် ကစားလေသတည်း။ ဤ
 ကား သဒ္ဓါ လက္ခဏာ၌ ယူနည်း ကို မှတ်စေ လို၍ စကား ချပ်
 လိုက်သည်။

ထိုသတို့ထိုး စကားကိုကြားလျှင်။ ဘုရားလောင်းသည် ဤ
 သတို့ထိုးငယ်ကားငါ့ကိုကောင်းစွာဆုံးမပေ၏။ ဤသတို့ထိုးစ
 ကားဖြင့် သိဝလီ ဒေဝီ လည်း နှလုံး ချပ်မိ ကောင်းပြီ။ ငါ့ အား
 ထောက်ပံ့ ကုမ ခြင်းကို ထိုသတို့ ထိုးငယ် ပြုပေသည်ဟု ကြံ
 လျက်။ သိဝလီဒေဝီနှင့် စကားပြောဟောတော်မူလို၍။ သု
 ဏသိ သိဝလီ ကထာ။ အစ ရှိသော နှစ်ဂါထာခွဲဖြင့် ဆိုတော်
 မူ၏။

အဓိပ္ပာယ်ကား။ သိဝလီ၊ ဤသတို့ထိုးငယ်ဆိုသောစကား
 ကို သင် နားချပ်မိပါ၏ လော။ ဤသတို့ထိုးငယ်သည် အရွယ်
 အားဖြင့် ထောက်သော်လည်း။ ငါ့ထိုး ငါ့မြှေးထောက်သာ ရှိ
 သည်။ အမျိုးစည်းစိပ်ရက်အားဖြင့် ထောက်သော်လည်း။ ငါ
 အစေအပါ ကျန်အမှုလုပ် မှုလောက်သာ ရှိသည်။ အဆင်း အ
 ရည်အားဖြင့် ထောက်သော်လည်း။ ငါ့ခြေရင်းအလုပ်အကျွေး
 မှုလောက်သာရှိသည်။ သို့ကိုစင်လျက်။ ထိုသတို့ထိုးငယ်၏ ကဲ့
 ရဲခြင်းကို ငါခံရ သည်မှာ။ သင့်ကြောင့်သာငါခံရသည်။ ဤကို
 ဆင်ခြင်သဖြင့်။ ငါ့ကိုသနားချစ်ခင်ပါလျှင်။ ပြည်ထဲရှင်မ မိန်း

မကောင်း။ ဤခရီးနှစ်ကြောင်းတွင်။ သင်နှစ်သက်ရာ ခရီးကို
 ငါ့နှင့်ခွဲ၍ သွားပါလေ။ သင်မသွားသော ခရီးကို ငါလည်းသွား
 ပါလေအံ့။ ယနေ့မှစ၍။ ငါ့ကိုလင်ဟူ၍ သင်မပြောမဆိုပါလေ
 နှင့်။ ငါလည်း သင့်ကို မယား ဟူ၍ မဆို မပြော ရပါ စေနှင့်
 တော။ သင့်ကိုမှီ၍ပင်။ ငါ့ကိုဆို မရမည်သူ။ ငါ့နှင့်အတက်တန်
 သူမဟုတ်။ ငါ့အစေအပါယူလောက်မရှိဘဲလျက်။ ဤသတို့ဗွီး
 ငယ်သည် မိမိအစေအပါ ကဲ့သို့။ ငါ့ကိုကဲ့ရဲ့ဘိ၏။ ငါ့မှ
 ကောင်း။ ယခုငါဆိုသောစကားကိုနားထောင်၍။ ကုသိုလ်ပွား
 ရာ သင်တခြား သွားပါလေတော့ဟု ဆိုတော်မူ၏။ ထို စကား
 ကိုကြားလျှင်။ အိမ်ရှေ့မင်းမယ်တော်သည် နှလုံးသားကို ရဲတွ
 စွာသော ငယ်တွေဖြင့် မွှေဘိသကဲ့သို့။ ပြင်းစွာသော စိတ်၏ ပူ
 ပန်ခြင်း ရှိသော်လည်း။ သတို့ဗွီးငယ်၏ ရှေ့တွင် ဖြစ်၍လည်း
 ကောင်း။ ဘုရားလောင်း၏ စကားကို မလွန် ခုံဖြစ်၍ လည်း
 ကောင်း။ အရှင်မင်းကြီး။ အရွယ်ရောက်ပြီကစ၍။ အနှစ်ချက်
 ထောင်ပတ်လုံး အတူတကွ ထီးနန်းစိုးစံကြပါသည်ကို။ ယနေ့
 တွင်မှသာ ကျွန်မလင် မဟုတ်ဟု အဘယ်သို့ ပြောရက်နိုင်ပါ
 အံ့နည်း။ ကိုယ်တော် အတူမလိုက် စေလိုလျှင်။ ကိုယ်တော်
 ကား ယောကျ်ားမြတ် ဖြစ်ပေသောကြောင့်။ ဤလက်ျာဘက်
 ခရီးဖြင့် ကြွတော်မူပါလော့။ ဒုက္ခနွှပ်ကား ဤလက်ဝဲခရီးဖြင့်
 သွားပါလေအံ့ဟု ဆို၍။ လက်ဝဲဘက် ခရီးဖြင့် အတန်ဝယ်သွား
 ပြီးလျှင်။ ကိုယ်ကွသော်လည်း။ စိတ်မကွဲဘဲ တွဲဆင်းလျက်သာ
 ရှိသောကြောင့်။ မခွာရက်နိုင်သည်ဖြစ်၍။ ထိုခရီးမှတဖန်ဖြန်
 လည် ခဲ့ပြန်သဖြင့်။ ဘုရားလောင်းနှင့် အတူ ပင်လျှင်။ နောက်
 တော်က စကားပြောကာ လိုက်ပြန်လေ၏။ ဘုရားလောင်း
 လည်း မိလုရားကို မပစ် မခွာနိုင်သည်ဖြစ်၍။ မင်းနှစ်ပါး အတူ
 ပင်လျှင်။ ရှေ့မြို့တွင်းသို့ ဆွမ်းခံ ဝင်တော် မူရလေ၏။ ဘုရား
 လောင်းသည် ထိုမြို့ရှိ အိမ်စည်ဆွမ်းရပ်လေသော်။ တယောက်
 သော လေးထွား၏ အိမ်တံခါးဝသို့ရောက်၍ ရပ်တော်မူ၏။ သိ

ဝလိဒေဝီလည်း သင့်ရတနာရပ်နေလေ၏။ ထိုအခါထိုလေးထွားသည်။ မိမိအိမ်ဝတွင် ဘီးမယ်ပျူးတခု၌ မြွေးကို ဖီးကင်ပြီးလျှင်။ မျက်စိတဘက်ကို မှိတ်စေလျက်။ တဘက်သောမျက်စိဖြင့်ကြည့်၍။ မြွေးတံကို ပအုံးရည် ဆွတ်ကာ ဖြောင့်လျက်နေ၏။ ဘုရားလောင်းသည် ထိုလေးထွားကို မြင်လျှင်။ ဤလေးထွားကား အကယ်၍ ပညာရှိသည် ဖြစ်မူ။ ငါ့အား တရံတရသော အကြောင်းကို ဆိုလေတုံး။ ထိုလေးထွားအား ယခု ငါမေးအံ့ဟုကြံ၍။ လေးထွားအနီးသို့ ကပ်လေပြီးသော်။ ၊ဇေနာသာပုပဿသမိ။ အစရှိသောဂါထာဖြင့်မေးတော်မူ၏။

အဓိပ္ပာယ်ကား။ မြွေးစွော။ ငါဆိုအံ့သော စကားကို သင်နာလော့။ ယခုသင့်မျက်စိတဘက်ကိုမှိတ်လျက်။ တဘက်ဖြင့် သာကြည့်၍။ မြွေးကိုဖြောင့်ဘိ၏။ ဆီမီးနှစ်တိုင် ပြိုင်၍ လွန်းသကဲ့သို့။ မျက်စိ နှစ်ဘက်ဖြင့်ကြည့်လျက် ဖြောင့်လျှင်။ သာ၍ ဖြောင့်လွယ် ပါမည် မဟုတ်လော။ အဘယ်ကြောင့် မျက်စိတဘက်ကိုမှိတ်ရသနည်း။ မျက်စိတဘက်တည်းဖြင့်ကြည့်ခြင်း၌ သာ၍ မြင်လေသလောဟုမေးတော်မူ၏။ ဘုရားလောင်းစကားကိုကြားလျှင်။ လေးထွားသည်ဖြည့်ဆည်းတူးအပ်သော ဟိရဝီရှင်ဖြစ်၍ ပညာရှိခြင်းကြောင့်။ အတင်မြေပျံမျှသာ မချေဆိုဝံ။ စကားလမ်းသင့်တိုင်းဖြေဆိုလို၍။ ၊စွိဟိသမဏစက္ခုဟိ။ ဝိဿလံ ဝိယ ခါယတိ။ အသမ္ပက္ခာ ပရမံ လိင်္ဂံ။ နူဇုဘာဝါယ ကပ္ပတိ။

ကေဠစက္ခု နိဂ္ဂဟာ။ ဖိမ္မမေကေနုပေက္ခတော။ သမ္ပက္ခာ ပရမံ လိင်္ဂံ။ ဥဇုဘာဝါယ ကပ္ပတိ။

ဝိဝါဒပက္ခော ဒုတိယော။ ကေနုကော ဝိ ဝဒိဿတိ။ တာသတေသဂ္ဂကာမဿ။ ကေတ္တမုပရေ ဝိတံ။ ၊ဟူသော သုံးဂါထာဖြင့်ဆို၏။

သမဏ။ ရှင်ရဟန်း။ စွိဟိ စက္ခုဟိ။ မျက်စိ နှစ်ဘက်တို့ဖြင့်။ ပေက္ခတော။ ကြည့်သောသူအား။ ဝိဿသံဝိယ။ အပြင်

ဖြင့်။ ဝါ။ မိမိန်မှန်း မထိ။ ခါယတိ။ အပြာမဲ့ထင်၍။ ပရမံ။
ထိမ်မွေ့သော။ လိင်္ဂံ။ အလွင်သတ္တဝန်ကို။ အသမ္ပဘ္ဘာ။ မဆင်
ခြင်နိုင်သောကြောင့်။ ဥဇ္ဇတာဝါယ။ မြောင့်တန်းစေခြင်းငှာ။
နုကပ္ပတိ။ မအပ်။

သမဏာ။ ရှင်ရဟန်း။ ဇေကဉ္စစက္ခူ။ မျက်စိတဘက်ကိုလျှင်။
နိဂ္ဂယျ။ မှီတိ၍။ ဇေကန။ မျက်စိတဘက်တည်းဖြင့်။ ဇိမံ။ အ
ကောကံကို။ ပေက္ခတော။ ကြည့်သောသူအား။ ပရမံ။ ထိမ်မွေ့
သော။ လိင်္ဂံ။ သတ္တဝန်ကို။ သမ္ပဘ္ဘာ။ မြင်သောကြောင့်။ ဥဇ္ဇ
တာဝါယ။ မြောင့်စွာဖြစ်ခြင်းငှာ။ ကပ္ပတိ။ အပ်၏။

သမဏာ။ ရှင်ရဟန်း။ ဒုတိယော။ နှစ်ယောက်မြောက်မှုကား။
ပိတိ။ ပဗ္ဗော။ အငြင်းအခုံ ဖြစ်တတ်၏။ ဇေကော။ တယောက်
တည်းမှုကား။ ကော။ အသွင်။ ပိဝဗိဿတိ။ ငြင်းခုံလတ်နည်း။
သဂ္ဂတာမဿ။ နှုတ်ပြည်ကိုအလိုရှိသောတထာ တေ။ ဤရှင်
ရဟန်းအား။ ဇေက္ခတ္တံ ဇေကောဒိဘာဝေါ။ တယောက်တည်းနေ
သော အဖြစ်ကို။ ဥပရော စိတံ ဥပရော စိတု။ နှစ်သက်လေ
လော။ ။ ဤကားအနက်။

အဗိပ္ပာယ်ကား။ ရှင်ရဟန်း။ အဘော် များစိုင်း အရာခပ်
ထိမ်းမှားကောင်းလည် မဟုတ်။ ဤမြှောမြောင့်ခြင်း မည်သည်
လည်း။ မျက်စိ နှစ်ဘက်ဖြင့်ကြည့်၍ မြောင့်ချေလျှင်။ စိတ်မျှား
ခြင်းကြောင့် အာရုံ ပြားသည်ဖြစ်၍။ မြား၏ အထိမ်အမွေဖြစ်
သော အမို။ အရမ်း။ အဝှမ်း။ အလိမ်။ အပိန်း။ အထောင့်။ အ
မြောင့်။ အကောက်ကိုမမြင်လဲ။ တပြင်တည်းသာထင်သဖြင့်။
အလွန်မြောင့်နိုင်ခဲ့၏။ မျက်စိ တဘက် တည်းဖြင့် ကြည့်၍
မြောင့်ရမှုကား။ စိတ်တရတည်းဖြစ်ခြင်းကြောင့် သမာဓိကိုရ
သဖြင့်။ အထိမ်အမွေ ဖြစ်သော မြား၏အကောက်။ အမြောင့်။
အထောင့်။ အလိမ်။ အပိန်း။ အမိုကိုဖြက်ဖြက် ထင်ထင်မြင်သည်
ဖြစ်၍။ ပြင်လွယ်မြောင့်လွယ်ရှိသတည်း။ ရှင်ရဟန်း။ ဤမြှော
မြောင့်ခြင်းမှာသာ မဟုတ်။ အလုံးစုံအမြောင့်မြို့အပ်သည် ဟု

သဗ္ဗအမှုမှာပင်၊ နှစ်ကိုယ်နှစ်ပိတ်နှစ်ပညာဖြင့်သာပြုချေကားအ
 နှောင့်အရှက် အငြင်းအခဲများသည်ဖြစ်၍။ သမာဓိကိုမရခြင်း
 ကြောင့်၊ အလွန် ဖြောင့်မှန် ချာဝို ကျခဲ၏။ မိမိ သတိပညာကို
 ရင့်စေပြီး၍။ တကိုယ်တစိတ် တပညာ တည်းဖြင့်ပြုရမူကား။
 အာရုံ၌ သမာဓိကို ရခြင်းကြောင့်။ အလွန် ဖြောင့်မှန်ချာဝို ကျ
 လွယ်၏။ နှုတ်ပြည်ကိုလို၍။ ဖန်ရည်ပွန်းသော အဝတ်ကို ဝတ်
 လေပြီသော နှင်ရဟန်း၊ သည်လည်း။ အဘယ်ကြောင့် ကိစ္စ
 ချားအောင် မိန်းမကိုခေါ်၍ လာဟိ သနည်း။ ဤမိန်းမကား အ
 ရောင် အလွှာလည်း မပျက်။ အသွင် အမြင်လည်း မင်းတို့ အ
 သွင် အမြင်ရှိ၏။ နှင်ရဟန်း၏ နှမ လော၊ ခင်ပွန်းလော စင်စစ်
 နှမပင်ဖြစ်စေ၊ ရဟန်းတို့နှင့် အတူလွှာခြင်း၊ နေခြင်းကိုပြု၍
 မတင့် အပ် တ ကား။ ရဟန်း မည် သည် လည်း။ တ ဟောက်
 တည်းသာနေ၍ တချားအကျင့်ကိုရှာမှ။ ကောင်းသော အာရုံ၌
 သမာဓိ ကို ရသဖြင့်၊ တောင့် တသော အကျိုး ပြည့်ရုံ မည် မ
 ဟုတ်လော၊ ဤမိန်းမနှင့်သာ နှင်ရဟန်း နေလျှင်။ မကြာ မြင့်မှီ
 ပင် ရဟန်းသိသ၏ အန္တရာယ် ဖြစ်လတ်။ ထိုကြောင့် ဤမိန်းမ
 ကိုပွန်ပစ်၍၊ တသောက် တည်းချည်းသာနေချက်။ ရဟန်းတ
 ရားကို ဖြောင့်ဖြောင့် ကျင့်တော်မူလေ့ဟုဆို၏။ ဤသို့ ဘုရား
 လောင်း အာ၊ အဆုံးအမ စကား ကို ဆို ပြီးလျှင်၊ လေးထွား
 သည်။ မိမိအိမ်၌ ဘုရားလောင်း ဆွမ်းရပ်သော အဖြစ်ကိုကား
 နှလုံး မမူမိ သဖြင့်။ မေးမြန်းခြင်းကိုမျှ မပြုဘဲ။ မြွားကို ဖြောင့်
 ကာသာနေလေ၏။ ဘုရားလောင်းသည်လည်း လေးထွားနှင့် စ
 ကားပြောဆိုပြီးလျှင်၊ အိမ်စည်အတိုင်း တည်လည်၍ ဆွမ်းခံ
 တော်မူသဖြင့်။ ဇွန်းစား၊ စလောင်းစား၊ အနုအကြမ်း၊ ရောဂြမ်း
 သော ဆွမ်းမပဲကို၊ မှု့လောက်အောင် ရပြီးသော်၊ မြို့မှ ယှက်
 တော်မူခဲ့၍။ ရေကောင်းရာ အရပ်၌ ဆွမ်းဆုန်းပေးတော်မူလေ
 ၏။ သိ ဝ လိ ခေ ပီ သည် လည်း။ ဘုရားလောင်း ကြွ တိုင်း။
 နောက် မနီးမဝေးက လိုက်ချက်။ ထိုဆွမ်းဆုန်းပေးတော်မူ

သောအခါ၌လည်း။ အနီးအပါးသင့်ရာက ရှုကြည့်ကာ စောင့်
နေလေ၏။ ထုရာ၊ လောင်းသည် ဆွမ်းသုန်းပေးပြီသော်။ နှုတ်
တော် လက်တော် သိပ်တော် တို့ကို ဆေးကြောပြီးမှ။ သ
ိပ်တံအိတ်ကိုထုတ်၍သိပ်တော်ကိုသွတ်လျက်။ ထိဝလီဇေဝီ
ကိုခေါ်တော်မူပြီးလျှင်။ ။ သုဏသိလီဝလီကထာ။ အစရှိ
သောနှစ်ဂါထာ၌ဖြင့်။ သတို့ဗွေမှာကဲ့သို့ပင်ဆိုသော်မူပြန်၏။

အဓိပ္ပာယ်ကား။ ထိဝလီ၊ လေးသွားဆိုသောစကားကိုသင်
ကြား၏လော။ ငါ့အစေအပါ ကျွန်အမှုလုပ်လောက်မျှမရှိသော
ဤ လေးသွား သည်။ ငါ့သို့သော သူကိုပင်။ မိမိ ကျွန်အမှုလုပ်
လောက်မျှ မရှိအောင်ကဲ့သို့ဖြစ်ထင်ပြု၏။ ထိုလေးသွား၏ ကဲ့
သို့ခြင်းကို ခံရခြင်းသည်လည်း။ ငါ၌အပြစ်ရှိသောကြောင့် ခံရ
သည်မဟုတ်။ သင်ငါ့နောက်သို့ ဘဝါ၊ ခြေထပ်။ ကပ်၍လိုက်
သောကြောင့်သာခံရ၏။ ပြည်လဲရှင်မ င်နိုးမကောင်း။ သင်ငါ
ကိုသနားချင်စင်ပါလျှင်။ ရဟန်းတရားကို လွတ်လွတ်ငါကျင့်
ပါရစေ။ ငါ့နောက်သို့သင်မလိုက်ပါနှင့်။ ဤခရီး၌နှစ်ကြောင်းတို့
တွင် လိုရာခန့်ဖြင့်သင်သွားပါလေ။ သင်မသွားသော ခရီးဖြင့်
ငါ့သွားပါလေစို့။ ငါ့မကောင်း။ ယနေ့မှစ၍ ငါ့ကိုလင်ဟူ၍
မပြောဘဲ။ ကုသိုလ်ပွားစားအရပ်၌။ သုဂတိသို့ လာရကြောင်း
ကောင်းစွာ သင်လည်း။ ကျင့်စေလော့။ ငါလည်းသင့်ကို မ
ယားဟုမပြောဘဲ။ ကုသိုလ်ပွားရာအရပ်၌။ တယောက်အစီး
တည်း ရဟန်းတရားကိုကျင့်ပါလေစို့ဟုဆို၏။ ထုရာလောင်း
စကားကိုကြားလျှင်။ ထိဝလီဇေဝီသည် အပြစ်ကိုပြန်တောင်း
ပန်သော ထုရာလောင်းစကားကိုလည်း အားသာ ခွဲ၍သွားရ
မည်ကိုလည်း အလွန်ပူပန်ခြင်းဖြင့်။ စကားအထူးပြန်တွန့်၍ မ
လျှောက်ဘဲ။ အရှင် မင်းကြီး။ ကိုယ်တော် ကား ယောကျ်ား
မြတ် ဖြစ်သောကြောင့်။ လောကီတက်လမ်းကို ကြွတော်မူ
လော့။ အကျွန်ုပ်လည်း လက်ဝဲဘက်လမ်းဖြင့် သွားပါလေစို့ဟု
ဆို၍။ လက်ဝဲလမ်းဖြင့် အတန်ငယ်သွားပြီးလျှင်။ သင်၏ ကိုယ်

တော်ကိုခွါ၍ကျွန်မ မသွားတတ်ပါဟုဆိုလျက် ပြန်လည်ခွဲပြန်
သဖြင့်။ ဘုရားလောင်း နောက်တော်သို့ပင်။ တောင်ကပ်ဖါးရား
လိုက်ပြန်လေ၏။ ဘုရားလောင်းသည် မိဖုရားကို မခွါမပစ် နိုင်
သည်ဖြစ်၍။ မိဖုရားနှင့် အသွယ်ပင်လျှင်။ မြောက်ဟိမဝန္တာသို့
ရှေ့ရှုကြွတော်မူပြန်လေ၏။ ဖူးမတ်စိုလ်ပါ အပေါင်းတို့သည်
လည်း ချီလာလတ်၍။ ဘုရားလောင်း နောက်တော်သို့ ပင်လျှင်
လိုက်ကြပြန်လေ၏။ ထိုသို့မင်းနှစ်ပါးသွားကြပြန်လေသော်။ ရှေ့
မနိုးမဝေး၌။ သစ်ကြီးဝါးကြီး။ ပိတ်ဆီးအုပ်ဆိုင်း။ မှိုင်းမှိုင်းညှို့
ညှို့ရှိသော တောကြီး ခုံမြိုင်ကိုမြင်လျှင်။ ဘုရားလောင်းသည်
ထိုတောဝသို့ ရောက်သော အခါ။ မိဖုရားကို ပြန်စေ အံ့ဟု ကြံ
လျက်။ လမ်းနား၌ ရှိသော ဖြူဆံ မြက်ပင်မှ။ အညွန့်အမြိတ် စ
ကိုလက်တော်ဖြင့် ဖြတ်ယူပြီးသော်။ မိဖုရားကိုခေါ်၍။ သီဝလီ
သင်ရှုလော့။ ဤမြက်ညွန့်ကို ထိုအပင်၌ တဖန် ဆက်ပြန်လျှင်။
စပ်မိ နိုင်ပါ ဦးမည် လော။ ဤ မြက်ညွန့်နှင့် ဥပမာတူစွာ။ ငါ
သည်လည်း ရဟန်းတရားကို ကျင့်လို သောကြောင့်။ သင်တို့
ကိုစွန့်ပြီးမှ တဖန်သင်တို့နှင့် ပေါင်းခြင်း ဘော်ခြင်း မည်သည်
ကိုမပြုလိုပြီ။ သီဝလီ။ အပင်မှဖြတ်ကင်းသော ဖြူဆံမြက်ညွန့်
ကဲ့သို့။ ငါတယောက် အထီးတည်း ဟိမဝန္တာ၌ ရဟန်းတရား
ကိုပွားစေ၍နေလေအံ့။ သင်သည်လည်း။ စည်းစိမ်ချမ်းသာ၌
ပြီးငှူ လောက်သော အရွယ်ရှိပြီ။ ငါနှင့်ကင်း၍ စည်းစိမ်ချမ်း
သာကိုခံစားခြင်းဖြင့် အဘယ်ပြုတော့အံ့နည်း။ ငါကဲ့သို့ပင်တ
ယောက် အထီးတည်း ရဟန်းပြု၍ နေရစ်လေလော့ဟု အဆုံး
အမပေးတော်မူ၏။ ထိုစကားကိုကြားလျှင် သီဝလီဒေဝီမိဖုရား
သည်ငါ့ကိုပစ်၍။ ကျေးဇူးရှင် ဤတောအုပ်သို့ဝင်မည် ကြံခဲ့ပြီ
တကား။ စိမ်းကားသောစကားကိုယခုဆိုတော်မူခဲ့၏ဟု။ ကိုး
ကွယ်ရာမရ ပူပန်ခြင်း ရှိသည် ဖြစ်၍။ မသေ နိုင်မှသာ ရှင်စေ
တော့ဟူသကဲ့သို့။ လက်ဆုပ် နှစ်ဘက်ဖြင့် ပြင်းစွာရင်ကို ခတ်
တီးလျက်။ ခရီးမ၌ မတ်တတ်ပင်လျှင် မိန်းမောခြင်းသို့ ရောက်

သဖြင့်။ အရင်း ဖြတ်သော ဌာနပျော့တိုင် ကဲ့သို့ ယိုင်ကာလဲ
လေ၏။

ထိုအခါ ဘုရားလောင်းသည်။ မိဖုရားမိန်းမော၍ရှိကြောင်း
ကိုသိလေလျှင်။ ခြေရာကိုဖျက်၍ တောအုပ်သို့ ပြေးဝင်တော်မူ
လေ၏။ အမတ်တို့သည်လည်း စိတ်ချော့ကြသဖြင့်။ ဘုရားလောင်း
ဆီသို့မလိုက်ဘဲ။ မိဖုရားမိန်းမော၍ ရှိသည်ကိုသာ ရုန်းဝန်းအံ့
ကြလျက်။ ရေဖြင့်သွန်းခြင်း။ ခြေလက်ဆုပ်နယ်ခြင်းတို့ဖြင့်ပြုစု
ကုမကြ၏။ အိမ်ရှေ့မင်းမယ်တော်လည်း သတိရပြီးသော်။ အ
မတ်တို့ကို။ အမောင်တို့။ မင်းကြီး အဘယ်မှာနည်းဟု မေး၏။
အမတ်တို့လည်း။ အကျွန်ုပ်တို့ကား ဝေးရာက ဖြစ်၍။ မင်းကြီး
အဘယ်သို့ သွားသည် မသိ လိုက်ပါဟု လျှောက်ကြကုန်၏။
အိမ်ရှေ့မင်း မယ်တော်လည်း။ အမောင်တို့။ ထိုထို့တပြီးကာ။
ဟုပင် မင်းကြီး ကို ထွေးအောင် ရှာကြဟု ဆို၏။ အမတ်တို့
လည်း။ ပြည်ထဲရှင်မစကားကို မလွန်ဝံ့သဖြင့်။ အသီးအထီး
ခန့်ခွဲ၍။ ထိုတောရံမြိုင်ထဲ၌။ ထိုမှတစ်ပါး ထည့်လည်ရှာဖွေကြပြီး
လျှင် ပြန်ခဲ့ကြ၏။ ခြေရာမျှမထင်။ မထွေ မမြင်ကြောင်း ကို
လျှောက်ကြကုန်၏။ ထိုအခါ အိမ်ရှေ့မင်းမယ်တော်သည်ပြင်။
စွာ ဗိုလ်ကြီး ခြင်းဖြင့် ဗိုလ်ကြီး၍။ ဘုရားလောင်း ရပ်နေတော်မူ
လျက်။ ပြုဆံမြက်ကို ပြရာ အရပ်၌ စေတီတည်ထား စေပြီး
လျှင်။ ပန်းနံ့သာစသည်တို့ဖြင့် စေတီကိုရိုသီးမှုဖော်၍။ ထိုတော
ဝမှ ဗိုလ်ထုနှင့် တကွ ပြန်လည်လေ၏။ ဘုရားလောင်း သည်
လည်း။ ထိုဟိမဝန္တာ၌ ကသိုဏ်း ပရိကံတို့ကို ဝွားစေလတ်
သော်။ ကြောင့်ကြကြီး ကြောင့်ကြလယ်တို့ကို ဖြတ်ပြီးလျှင်။
စင်ကြယ်သောသီလသမာဓိရှိသောကြောင့်။ ချစ်ရက်တွင်း၌
ပင်လျှင်အဘိညာဉ်သမာပတ်ကိုရတော်မူသည်ဖြစ်၍။ အနှစ်
သုံးထောင်ပတ်လုံး။ လူတို့သွားသော ခရီးသို့ တံခွန်ဆစ်မျှမ
ထားဘဲ။ ဟိမဝန္တာ၌ သူလျှင် ဖျာန်၏ မြေလျှင်ခြင်းဖြင့် နေ
တော်မူလေ၏။

အိမ်ရှေ့မင်းမယ်တော်သည်လည်း။ ထိုတောဝှက်ပြန်လည်
 ၍ လာခဲ့သော်။ ခရီးအစည်အတိုင်းပြန်သွားသဖြင့်၊ ခုန့်မြို့သို့
 ရောက်သောအခါ။ လေးထွားနှင့် ဘုရားလောင်း စကားပြော
 ရာအရပ်၌ စေတီတဆူ။ သတို့သမီးနှင့် ဘုရားလောင်း စကား
 ပြောရာ အရပ်၌ စေတီတဆူ။ ပံသုက္က အမဲကင်ကို ဆုန်းပေး
 တော်မူရာ၌စေတီတဆူ။ ထိုဆုန်းမြို့၌ စေတီသုံးဆူတည်၍၊ ပန်း
 နံ့သာစသည်တို့ဖြင့် ရှိခိုးမှုဇော်လျက်လာပြန်လတ်သော်။ ခရီး
 အစည်အတိုင်း၊ မိဂါဇိန်ရှင်ရသေ့နှင့် စကားပြောဆော်မူရာ၌
 စေတီတဆူ။ နာရမ္မရှင်ရသေ့နှင့် စကားပြောတော်မူရာ၌ စေ
 တီတဆူ။ ထိုစေတီတို့ကို ထိန္တန်ကုပ်ကား၊ ပန်းနံ့သာစသည်တို့
 ဖြင့်ပူဇော်၍ လာခဲ့ပြန်သော်။ ဘုရားလောင်း၊ တောင်ဝေးတော်
 ဖြင့်ခရီးမတူင်။ ဒီလာဖြတ် အရေးသားတော်မူရာ၌ စေတီတ
 ဆူ။ မိမိလာပြည်သို့ရောက်လုနီး၊ လူဆိုးလူပျက်သို့၊ သူထားပြီထ
 ကြောင်းကို အထက်ကမိရုန်းလျှောက်ထားရာ၌ စေတီတဆူ။
 မီးလောင်ကြောင်းကို လျှောက်ရာမြို့တွင်း၌ စေတီတဆူတည်
 ထားစေ၍၊ ပန်းနံ့သာစသည်တို့ဖြင့်ပူဇော်လျက်၊ မိမိလာပြည်
 သို့ ရောက်လေ၏။ ထိုသို့ စေတီတော်များကို ပူဇော် ကိုးကွယ်
 ခြင်း ပွဲသဘင် ပြုပြီးသော်။ အိမ်ရှေ့မင်းမယ်တော်သည်။ မြို့
 ကို တန်ဆာဆင်စေလျက်၊ ဖူးမတ်ဗိုလ်ပါစစ်အင်္ဂါအပေါင်း
 ဖြစ်၍၊ အိမ်ရှေ့မင်းနှင့်တကွ ဥယျာဉ်သို့ ထွက်ပြီးလျှင်၊ ထို
 ဥယျာဉ် မင်္ဂလာ ကျောက်ပျာ အပြင်၌ အိမ်ရှေ့မင်းကို နေ
 စေလျက်၊ ရာဇာတိသေက အတိထိက်ဖြင့် အတိထိက် သွန်း
 ၍၊ ဖူးမတ်စစ်သည်ဗိုလ်ပါအလုံးအရင်းနှင့်တကွ၊ ပြည်စည်း
 စိပ်ကို အိမ်ရှေ့မင်းအား အပ်နှင်းပြီသော်၊ ချစ်သာ။ မောင့်ခ
 မည်းတော်အုပ်ချုပ်သည် အတိုင်း၊ ပြည်ထဲရေး လေးမျက်နှာ
 သာယာငြိမ်ဝပ်အောင် တရားသဖြင့်မင်းပြုလေ။ မမေ့မလျော့
 စေနှင့်၊ မိခင်မူကာ။ မောင့်ခမည်းတော်ဆုံးမခဲ့သည်အတိုင်း၊
 ဤဥယျာဉ်တွင် ရဟန်းပြု၍ နေရန်အံ့ဟုဆိုလျက်၊ အလုံးစုံကို

မှာ ထား၍ ယွတ်လိုက်၏။ သားတော် ဒိဃာဝု မင်းကြီး သည်လည်း။ မှူးမတ်စီလံပါအပေါင်း ဖြိုရဲလျက် မြို့တွင်းသို့ဝင်၍ ထီးနန်းကို ထိမ်းမြန်း ပိုးစံလေ၏။ ဒိဃာဝု မင်းကြီး မယ်တော်လည်း။ သားတော်မြို့သို့ ဝင်ပြီးသည့်နောက် ဆတ္တာသည်ကို ခေါ်၍။ ပရိက္ခရာ ရောင်းသော ဈေး၌ သင်္ကန်း သပိတ်ဝယ်စေလျက် ဆံချပြီးလျှင်ရဟန်းပြု၍။ ဟိဥယျာဉ်၌နေလျက် ကြောင့်ကြကြီး ကြောင့်ကြယ်တုံတုံဖြတ်သဖြင့်။ ကဆိပ်အပ်ရက်ကို ဗွားစေလျက်။ မကြာမြင့်ပင်လျှင်။ မဉ္ဇမဇ္ဈာန်သမာပတ်ကိုရလေ၏။

ဤ၌ အဘိညာဉ်သမာပတ္တိယောနိဒ္ဓတ္တေတွာ ဟုမဆိုဘဲ။ ဟုာနိဒ္ဓတ္တေတွာ ဟူ၍သာ ဆိုတော် မူခြင်းလည်းကား။ ပရိသန္တိပါပတ္တိ မဟုတ်သေးသော မိန်းမတို့မည်သည်။ ဈာန်ရ ကိုသော်လည်း။ အဘိညာဉ်၏အခြေဖြစ်သော စတုတ္ထဈာန်ကိုမရနိုင်။ စတုတ္ထဈာန်ကို မရ လေပြန်လည်း။ အဘိညာဉ်ကို မရ။ ပဉ္စမဈာန် သမာပတ်ကိုသာ ရစွမ်းနိုင်သောကြောင့်။ ဟုာနိဒ္ဓတ္တေတွာဟူ၍ဆိုတော်မူသည်ဟုထိအပ်၏။

ဤသို့ ဒိဃာဝုမင်းကြီးမယ်တော်သည်။ ဟိဥယျာဉ်၌ဈာန်သမာပတ် စည်းစိမ်ကို ခံစားလျက်။ အနှစ် သုံးထောင်ပတ်လုံး နေ၍ရတေလတ်သော်။ ရပြီးသောဈာန်မပျက်သဖြင့်။ ဗြဟ္မပါရိသန္ဓေသို့သို့ပြောင်းလဲ တက်စံတော် မူလေ၏။ ထိုအားလောင်းသည်လည်း။ အဘိညာဉ်သမာပတ်စည်းစိမ်ကို ခံစားလျက်။ ပါမဝန္တာ၌ အနှစ် သုံးထောင်ပတ်လုံးနေ၍ ရတေလတ်သော်။ ရပြီးသော ဈာန်မပျက်သဖြင့်။ ဝေဟဉ္စိတ်သို့သို့ ပြောင်းလဲတက်စံ တော်မူလေ၏။ ဤသို့ မြတ်စွာ ဆုရား သည်။ တပည့်သားတော် တို့အား အကျယ် အားဖြင့်။ ရှေးဖြစ်တော် မူဟောင်းကို ဟောတော် မူပြီးလျှင်။ အကြောင်းရင်း ဝုပ်အံ့ရိုးတော် မူသောကြောင့်။ နယ် ဣဝေ ဣပါနောဝ ဝုသန္တိဝိ တထာဂ

တော မဟာ ဘိ နိက္ခ မနံ နိက္ခန္တော ယေဝ။ ဟုဟောတော်မူ
မြန်၏။

အဓိပ္ပာယ်ကား။ တပည့်သားတော်အပေါင်းတို့။ လာခြင်း
ကောင်းသော ငါ ဘုရားသည်။ ယခုသာလျှင် နိမိတ် လေးပါး
ထင်သဖြင့်။ ပြည်စည်းစိမ်ကိုစွန့်၍ တောထွက်တော်မူသည်မ
ဟုတ်။ ရှေးပါရမီဖြည့်စည်ကပင်လည်း နိမိတ်ထင်သဖြင့်။ ယ
ခုထက် မက။ ငြိတွယ် စရာ များသော မင်း စည်းစိမ်ကို စွန့်၍။
မြတ်သော တောထွက်ခြင်းဖြင့်။ တောထွက်တော် မူဘူးပြီဟု။
ဒေသနာတော်အဆုံးကို ဆက်စပ်တော်မူပြီးလျှင်။ တဒါသ
မုဒ္ဒရက္ခိကာ။ အစရှိသည်ဖြင့်ဇာတ်ကိုပေါင်းတော်မူ၏။

အဓိပ္ပာယ်ကား။ ထို မဟာ ဇနကမင်း ငါ့ဖြစ်တော် မူသော
အခါ။ ငါ့ကို သမုဒ္ဒရာထဲမှ ချီပိုက်၍။ မိမိလေး ပြည် ဥယျာဉ်မင်္ဂ
လာ ကျောက် ပျာ အပြင်၌ ထိပ်ထား ပေသော သ မုဒ္ဒ ရာ
စောင့် မဏိမေဓလာ နတ်သိဒ္ဓိသည်။ ယခု အခါ သာဝတ္ထိပြည်
၌ သူဌေးသို့ ဖြစ်၍။ ငါ၏ သာသနာတော်၌ ရဟန်း ပြုသဖြင့်။
ကမ္ဘာ တသိန်း ပတ်လုံး ဖြည့် ဆည်းဘူး အပ်သော ပါရမီနှင့်
လျော်စွာ။ လက်ဝဲရံတပည့်တော်အပေါင်းတို့တွင်။ အမြတ်ဆုံး
ဒုတိယအဂ္ဂသာဝကဖြစ်သောဥပ္ပလဝဏ်ထရိဖြစ်သ၏။ ။
ထို အခါ။ ငါ့ကို ရဟန်း အဖြစ်၌ မြဲမြံ စေခြင်းငှာ။ အဆုံး အ
မပေးပေသော ခုန့်မြို့သူ ရွှေလက်ကောက်ရှင် သတို့သိဒ္ဓိသည်။
ယခုအခါ ရာဇဂြိုဟ် ပြည်ကို အစိုးရသော စိမ္မသာရ မင်းကြီး
၏ဗိဗုရားဖြစ်၍။ ငါ့ရှိရာဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်သို့ ရောက်လာ
သောကြောင့်။ ကိုယ်အဆင်းကို မှီ၍။ နန္ဒိရာဂပြောသူ ဖြစ်သ
ဖြင့်။ ထိုသူ၏ စရိုက်အားလျော်စွာ။ အသုသာနိမိတ်ကို ငါထင်
စေတော်မူလျက်။ တရားဟောတော်မူလျှင်။ တရားနာစည်လူ
ဝတ်နှင့်ပင်။ မင်္ဂလေးတန် တဝင်မခြား။ တန်နားခြင်းမရှိ။ သုခ
ပရိပဒါဓိပ္ပာယ်ညာဖြင့် ရဟန္တာအဖြစ်သို့ ရောက်ပြီး၍။ ငါသာ
သာသနာတော်၌ ရဟန်း ပြုသဖြင့်။ ကမ္ဘာ တသိန်း ပတ်လုံး ဖြည့်

ဆည်းဘူးအပ်သောပါရမီနှင့်လျော်စွာ။ လင်္ကာရံတပည့်တော်
 အပေါင်းတို့တွင် အမြတ်ဆုံး ပဌမ အဂ္ဂ သာဝက ဖြစ်သော ခေ
 မာဏေရိ ဖြစ်လာ၏။ ။ ထိုအခါ။ ငါ့ကို ရဟန်း အဖြစ် နှ့် ဖြို
 စေခြင်းငှာ စောင်မပေသော မိဂါဇိန် ၅၀ ရသွေသည်။ ယခု အ
 ခါရာဇဂြိုဟ်ပြည်၏အနီး။ ကောလိတရူသုကြီးသားဖြစ်၍။ ငါ
 သာလနာတော်၌ ရဟန်း ပြုလာသဖြင့်။ တသဇ္ဈေနှင့် ကမ္ဘာတ
 ဆန်း ပတ်လုံး ဖြည့်ဆည်းဘူး အပ်သော ပါရမီနှင့် လျော်စွာ။
 လင်္ကာရံ တပည့်တော် အပေါင်း တို့တွင်။ အမြတ်ဆုံး ခုတိယ
 အဂ္ဂလာဝက ဖြစ်သော မဟာမောဂ္ဂဇာန်ထေရ်ဖြစ်လာ၏။ ။
 ထိုအခါ။ ငါ့ကိုရဟန်းအဖြစ်၌ ခိုင်ခံ့စေခြင်းငှာ အဆုံးအမပေး
 လိမ့်ပေသောနာရဒရှင်ရသွေသည်။ ယခုအခါရာဇဂြိုဟ်ပြည်၏
 အနီး။ ဥပဏိသာရူသုကြီးဝင်္ကဉ္စပုဏ္ဏားသားဖြစ်၍။ ငါ့ထံသို့
 ရဟန်း ပြုလာသဖြင့်။ တသဇ္ဈေနှင့် ကမ္ဘာတဆန်း ဖြည့်ဆည်း
 ဘူး အပ်သော ပါရမီနှင့် လျော်စွာ။ လင်္ကာရံ တပည့်တော်အ
 ပေါင်းတို့တွင်။ ငါမှတပါး။ ဤသူထက်သာ၍ ဖြတ်သူမရှိသော
 ပဌမ အဂ္ဂ သာဝက အရာနေ။ ငါ၏ တပည့်ကြီး သာရိပုတ္တရာ
 ထေရ် ဖြစ်လာ၏။ ။ ထိုအခါ။ ငါ့ကို ရဟန်း အဖြစ်၌ မဇ္ဇမ
 စောင်း ဖြောင့်မတ်စွာ တည်စေခြင်းငှာ ဆုံးမပေသော ခုနုမြို့
 သား လေးထွားသည်။ ယခုအခါ ကပိလဝတ်ပြည်၌ ငါ၏ တ
 ထွေးတော် သားဖြစ်၍။ ငါ သာလနာတော်၌ ရဟန်းပြုသဖြင့်။
 ကမ္ဘာတဆန်း ပတ်လုံး ဖြည့် ဆည်း ဘူး အပ် သော ပါရမီ နှင့်
 လျော်စွာ။ ငါ့ထူး၏ အလုပ်အကျွေး။ နှုတ်လျှာကောင်းခြင်း
 နှ့်။ ငါမှတပါး ထူသူမရှိသော ငါ့ညီ ဝဗ္ဗဘဏ္ဍာဂါရိက အာနန္ဒာ
 ထေရ်ဖြစ်လာ၏။ ။ ထိုအခါ။ မဟာဇနက မင်း၏ မိဖုရားကြီး
 ထိဝလိဒေဝီသည်။ ယခုအခါ ငါ့ဦးရီးတော် ဒေဝဒဟမင်းကြီး
 ၏ဆွီးဖြစ်၍။ ကပိလဝတ်ပြည်၌ ငါ့နှင့်ထီးနန်းစံဘက်ဖြစ်သော
 ရာဟုလာဓိဝင် ဗိမ္မာထေရ်ဖြစ်လာ၏။ ။ ထိုအခါ။ ဗိမ္မာရမင်း
 သားသည်။ ယခုအခါကပိလဝတ်ပြည်၌ ငါ့ကိုစွဲ၍ရအပ်သော

ဗိမ္ဗာဒေဝိ၏ သားဖြစ်၍။ ခုနစ်နှစ် အရွယ်ကပင်။ ငါ့ အထံဝယ်
 အမွေ ကောင်းလာ သောကြောင့်။ ငါ့ သားကြီး သာရိ ပုတ္တရာ
 ကိုအပ်၍။ ရှင်ရဟန်းပြုစေပြီးလျှင်။ သိက္ခာသုံးပါးကို လွန်စွာ
 ကျင့်ခြင်း၌။ ငါ့ဘဇာနိကအားအပ်သော သာရိပုတ္တရာ၏တပည့်
 ရာဟုလာထေရ် ဖြစ်လာ၏။ ။ထိုအခါ။ မဟာဇနကမင်း၏
 မယ်တော် ခမည်းတော်တို့သည်။ ယခု အခါကလေးဝတ်ပြည်
 ကို အစိုးရသော သာကီဝင် မင်းမျိုး၌။ မြတ်သော မင်း။ မြတ်
 သောမိဖုရားဖြစ်ကြကုန်၏။ ။ထိုအခါ။ မဟာဇနကမင်းကြီး
 သည်ကာ။ ယခုအခါ ခပ်သိမ်းသော တရားတို့ကို သိတော်မူ
 ပြီးသော လူနတ်တို့၏ဆရာ ငါဘုရား ဖြစ်တော်မူ၏ဟု။ ဇာတ်
 ကိုပေါင်းတော်မူ၏။

မဟာဇနကဇာတ်ကံနိဋ္ဌိတံ။

ဂါထာပေါင်း။

မဟာသရဗျရာထဲ၌ မဏိမေခလာ နတ်ဦးနှင့် စကားပြော
 ကြသော ဂါထာ ဆယ် ဂါထာခွဲ။ ဘလွေးတော် ပေါလဇနက
 မင်း ရွှေအိုးကြီး တဆယ် ခြောက် လုံးကို အဖြွက် ပြခဲ့သော ဂါ
 ထာသုံး ဂါထာ။ မင်း၏အဖြစ်သို့ရောက်သော အခါမဟာဇနက
 မင်းကြီး ဥဒါန်းကျူး ရှင်သော ဂါထာခြောက် ဂါထာ။ အထက်
 ပြာသာဒ်၌ ဘုရားလောင်း နေသော အခါ။ အမတ်တို့ဖြည့်တမ်း
 သော စကားမှာ နှစ် ဂါထာ။ အရှင် ပဗ္ဗေကဗုဒ္ဓါတို့၏ ကျေးဇူး
 ဂုဏ်ကို အောက်မေ့၍။ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဆိုတော်မူသော
 စကား ဥဒါန်းသုံး ဂါထာ။ ငမိလာဖြည့်စည်းစိမ်ကိုချီးမွမ်းတော်
 မူသော ဂါထာ ကိုး ဆယ် နှစ် ဂါထာ။ တောထွက်တော် မူ
 သော အခါ။ ခုနစ်ရာသော မိဖုရားတို့ ငိုခြင်းကိုပြသော ဂါထာ
 ခြောက် ဂါထာ။ ထိဝလီဇေဝီ မိဖုရားနှင့် အရရ စကား ပြော
 ဟောတော်မူသော ဂါထာ တဆယ်ကိုး ဂါထာခွဲ။ နာရဒရှင်ရ
 သောနှင့် စကား ပြောဟောတော်မူသော ဂါထာ ကိုး ဂါထာ။ မိ
 ဂါမိန်ရှင်ရသောနှင့် စကား ပြောဟောတော် မူသော ဂါထာ တ
 ဆယ် လေး ဂါထာ။ ရနုမြို့၌ သတို့သမီး ယေနှင့် စကား ပြော
 ဟောတော်မူသော ဂါထာ လေး ဂါထာ။ လေးသွားနှင့် စကား
 ပြော ဟောတော် မူသော ဂါထာ လေး ဂါထာ။ ဤသို့အရရ ဂါ
 ထာပေါင်း တရာ ခုနစ်ဆယ်သုံး ဂါထာ တို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်
 အပ်သော မဟာဇနက ဇာတ်တော်အပြီးရောက်၏။

ဇာတကဗိဂ္ဂဟ။

မဟန္တသကတ္ထပရတ္ထိဒေနတိတိမဟာဇနကော။ ။ယော
ရာဇာ။ အကြင်မင်းသည်။ မဟန္တ။ ကြီးမြတ်သော။ သကတ္ထပ
ရတ္ထိ။ ကိုယ်စီးပွားသူ စီးပွားကို။ ဒေနတိ။ ဖြစ်စေတတ်၏။ ဣတိ
တတ္ထာ။ ထိုကြောင့်။ သော ရာဇာ။ ထိုမင်းသည်။ မဟာဇန
ကော။ မဟာဇနကမည်၏။ ။မဟန္တသဒ္ဓါပပဒဇနဓာတ်။
ဏှပစ္စည်း။ ဟေတုကတ္ထုသာဓန။ ကိတ်ဝိဂ္ဂိုဟ်။ ။ဇနဓာတ်
အရ သဒ္ဓါ ကတ္တတ္ထ ကြိယာ ကာ။ မင်း စည်စိမ် ပြည် တိုင်း
ကား စည်းပင် ပျံ့ပွားခြင်း။ တိုင်းသားပြည်သူတို့ ငြိမ်းချမ်းဝ
ပြောခြင်း။ အလ္လသိတင်းအကျင့်နှင့်ပြည့်စုံခြင်းတည်းဟူသော
အကျိုးတို့၏ ဥပ္ပာဒ သတ္တိ သည် မျချ။ ကာရိက် ပစ္စည်း၏
ဟေတုက ကတ္တတ္ထ ကြိယာ ကား။ ထိုအကျိုးအား တပ်သော
သင်္ဂဟလေးပါး။ ရာဇဓမ္မ ဆယ်ပါးစသည်တို့ဖြင့် ကောင်းစွာ
ကျင့်ခြင်းဟု ဆိုအပ်သော မင်းကျင့်တရား၏ ပကတူပ နိဿ
ယသတ္တိသည် ဖလူပစာရ။ ဏှပစ္စည်း၏ အရကား။ ထိုရချဖ
လူပစာရတ္ထတို့ဖြင့် မှတ်အပ်သော မဟာဇနကမင်းရ၏။ ။
မဟာဇနံ တိဟိ ဗလေ ဟိ ကမတိ အတိက္ကမ တိတိ မဟာဇန
ကော။ ။ယောရာဇာ။ အကြင်မင်းသည်။ တိဟိဗလေဟိ။ အာ
ဏာဗလ။ ဘောဂဗလ။ ဣဿရိယဗလဟု ဆို အပ်သော သုံး
ပါးသော ဗလတို့ဖြင့်။ မဟာဇနံ။ တိုင်းသားပြည် သူ လူ အ
ပေါင်းကို။ ကမတိ အတိက္ကမတိ။ လွန်မြောက် တတ်၏။ ဣတိ
တတ္ထာ။ ထိုကြောင့်။ သော ရာဇာ။ ထိုမင်းသည်။ မဟာဇန
ကော။ မဟာဇနကမည်၏။ ။ကိတ်ဝိဂ္ဂိုဟ်။ ကတ္ထုသာဓန။
မဟာဇန သဒ္ဓါပပဒ ကချဓာတ်။ ကိစ္စပစ္စည်း။ ။ကချဓာတ်၏

အရကား။ မင်း၏ သစ္စာနု သတ္တိသည် မျချ။ ကရုဏတ္ထ ကြိယာကား။ ထိုသတ္တိအား တပ်သော အာဏာလက်ရုံးစည်းစိမ် အမြဲအရံ အစိုးရခြင်း။ အသဒိ သဘော ဖြစ်သော ဘုန်း အာနုဘော်၏ ပကတူ ပနိဿယသတ္တိသည် ဗလူပစာ ရတ္ထအားဖြင့် ရ၏။ ကွပ်စွည်း၏အရကား။ ထိုမျချဗလူပစာ ရတ္ထတို့ဖြင့် မှတ်အပ်သော သတ္တိ ၏ တည်ရာ သတ္တိမန် ဖြစ်သော မဟာဇနက မင်းရ၏။ ။ တနည်းလည်း။ ။ မဟာန္တောစသော အာဇာနကောစာတိမဟာဇနကော။ ။ ဇာန္တိအာကိုအရသံပြု။ ။ မဟာန္တောစ၊ မြတ်သည်လည်း။ ။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ ။ သော၊ ထိုမြတ်သောသူသည်။ အာဇာနကောစ၊ အာဇာနည်သို့ပါးထက်လွန်ကဲသော လူ အာဇာနည်သည်လည်း။ ။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ ဣတိ တဿ။ ထိုနှစ်ပါးသောသတ္တိကြောင့်။ မဟာဇနကော၊ မဟာဇနကမည်၏။ ။ ကမ္မဝေရည်းသမာသ်ဝိဂြိုဟ်။ ။ မဟန္တပုဒ်၊ အာဇာနကဝုဒ်။ ။ မဟန္တဟူသောရွှေပုဒ်၏အရကား။ ထီးစည်နန်းရိုး မင်းမျိုးစိုးစွယ်ဖြစ်သော ဇာတိမဟတ္တ။ ဣဿရိယမဟတ္တ။ ဘောဂမဟတ္တဂုဏ်။ အာဇာနကောဟူသောနောက်ပုဒ်၏အရကား။ အဆင်းပညာအာဏာလက်ရုံး။ ဘုန်းကြက်သရေတည်းဟူသောဥပမိသမ္ပတ္တိဂုဏ်သည် အပဋ္ဌာန အားဖြင့်ရ၏။ မဟာဇနက ဟူသောသမာသ်ပုဒ်လုံး၏ အရကား။ ထိုဂုဏ်နှစ်ပါး၏ တည်ရာ ဂုဏေ ဖြစ်သော မဟာဇနက မင်းသည် သာဓုရ် ပဋ္ဌာနအားဖြင့်ရ၏။ ။ မဟာဇနကဿ ဇာတော မဟာဇနက ဇာတော။ ။ တပ္ပုရိသ်သမာသ်ဝိဂြိုဟ်။ ။ မဟာဇနကဿ။ မဟာဇနကမင်း၏။ ဇာတော၊ အဖြစ်တော်တည်း။ မဟာဇနက ဇာတော၊ မဟာဇနကမင်း၏အဖြစ်။ ။ မဟာဇနကဝုဒ်၊ ဇာတဝုဒ်။ ။ မဟာဇနကဟူသောရွှေပုဒ်၏အရကား။ မဟာဇနကမင်းရ၏။ ဇာတောဟူသောနောက်ပုဒ်၏အရကား။ ခန္ဓာငါးပါးတို့၏ ဥပ္ပာဒဘောရ၏။ သမာသ်ပုဒ်လုံး၏အရကား။ မဟာဇနက မင်းဟု ခေါ်ဝေါ်အပ်သော သစ္စာနု ပညတ်၏ တည်ရာ

ခန္ဓာငါးပါးတို့၏ ဖြစ်ခြင်းသဘောသာလျှင်ရ၏။ ။မဟာဇနကဇာတဿဥပ္ပတ္တိဋ္ဌာနံမဟာဇနကဇာတကံ။ ။ဇာတာဒိတဋ္ဌိတ်။ ။မဟာဇနကဇာတဿ။ မဟာဇနကဇာတ်တော်၏။ ဥပ္ပတ္တိဋ္ဌာနံ။ ဖြစ်ခြင်းအကြောင်းအရာတည်း။ မဟာဇနကဇာတကံ။ မဟာဇနကဇာတ်တော်၏ ဖြစ်ခြင်းအကြောင်းအရာ။ ။မဟာဇနကဇာတဝုန်။ ဣကပစ္စည်း။ ။တဋ္ဌိတ်ဝုန်လုံး၏ အရကား။ မဟာဇနကမင်း၏ အဖြစ် အပျက် အနေ အထိုင် အသုံးအဆောင် အပေါင်းအတော် အစရှိသော အလုံးစုံအကြောင်းအရာဟူသမျှရ၏။ ။မဟာဇနကဇာတဿဣဒ္ဓိပကာသနံမဟာဇနကဇာတကံ။ ။ရာဂါဒိတဋ္ဌိတ်။ ။ဣဒ္ဓိ။ ဤပြုကြောင်းဖြစ်သော ကျမ်းသည်။ မဟာဇနကဇာတဿ။ မဟာဇနကမင်း၏ အဖြစ် အကြောင်းအရာကို ပကာသနံ။ ပြုကြောင်းဖြစ်သောကျမ်းတည်း။ မဟာဇနကဇာတကံ။မဟာဇနကဇာတ်ကျမ်း။ ။တဋ္ဌိတ်ဝုန်လုံး၏အရကား။ ကောယံမဇ္ဈေသဓုဒ္ဓိဋ္ဌိ။ အစရှိသောဂါထာဖြင့် တန်ဆာဆင်၍ ဟောတော်မူခြင်းဒေသနာတော်အစည်ရ၏။ ။မဟာဇနကဇာတကတောဥဒ္ဓိရိတံဝတ္ထုတိမဟာဇနကဇာတကဝတ္ထု။ ။တပျုရိသံသမာသ်။ ။ယံဣဒ္ဓိ။ အကြင်ဝတ္ထုသည်။ မဟာဇနကဇာတကတော။ မဟာဇနကဇာတ် ပါဠိတော်မှ၊ ဥဒ္ဓိရိတံ။ အနက်ကိုထုတ်၍မြန်မာဘာသာရေးစီအပ်သောဝတ္ထု၊ ထိုဇာတ်တော်၏ အကြောင်းအရာ ဖြစ်သော ဝတ္ထုတည်း။ ဣတိတဏှာ။ ထိုကြောင့်၊ တံဣဒ္ဓိ။ ထိုဝတ္ထုသည်။ မဟာဇနကဇာတကဝတ္ထု။ မဟာဇနကဇာတကဝတ္ထုမည်၏။ ။သမာသ်ဝုန်လုံး၏ အရကား ဤမြန်မာဘာသာထုတ်စီအပ်သောဝတ္ထုရ၏။

ဇာတကဝိနိစ္ဆယ။

ဂါထာတူ ပေါင်းဖွဲ့ဘက် ဇာတ် မရှိသောကြောင့်။ နိပါတ်
လွတ် သန့်သန့်သီးသီး ထားအပ်သော ဇာတ်ကြီး ဆယ်စောင်
တွင်။ နေဗိ။ နာရဒ။ ဝေဿန္တရာ။ ဤသုံးစောင် ဇာတ်မှာ။ စရိ
ယ ဝိရုဏတ် ကျမ်း၌ လာသောကြောင့် လည်းကောင်း။ တပါး
ထောက်ထားရာ ရှိသော ကြောင့် လည်းကောင်း။ ဤကမ္ဘာ ဤ
အန္တရကပ်တွင် ပင်ဖြစ်သည်ဟု သိရ၏။ တေဗိ။ သုဝဏ္ဏသာ။
ဘူရိဒတ်။ စန္ဒတုမာရ။ ဤ လေးစောင် ဇာတ် တော် မှာ။ ၎င်း
ကျမ်း၌ လာသောကြောင့်ကား ဤ ကမ္ဘာတွင် ဖြစ်သည်ဟု သိ
ရ၏။ တပါး ထောက်ထားရာ မထင်သောကြောင့်။ မည်သည့်
အန္တရ ကပ်တွင် ဖြစ်သည် ဟု မသိရ။ မဟာ ဇနုကာ။ ဝိရုရ။ မ
ဟောသထာ။ ဤ သုံးစောင် ဇာတ်တော်မှာ။ ၎င်း ကျမ်းတွင်
လည်းမလာ။ ထောက်ထားရာလည်းမထင် ဖြစ်သောကြောင့်။
မည်သည့် ကမ္ဘာတွင် ဖြစ်သည်ဟူ၍ အတပ်မဆိုသာဟု မှတ်
အပ်၏။

အချုပ်လင်္ကာ

ရွှေဆုံဆုံယူ၊ နောင်လာသူတို့၊ လွယ်ကူသိအင်း၊ ကမ္ဘည်း
 တင်အုံး၊ မြတ်ရှင်စက်ရွှေ၊ ရှိရာမြေက၊ ရစ်ခွေစီးလာ၊ နမန္နာ
 နှင့်၊ နေရာဝတ်၊ ခုံညီဟည်ပူး၊ မြစ်ဆိပ်ဦးတွင်၊ မင်းဖူးသညာ။
 ဂုဏ်ရှိရွာ၌၊ ဇာတိဌာန၊ သာဓကေတဟု၊ နဂရသာစည်၊ ရပ်
 သာပြည်က၊ အသည် ကြီးရိုး၊ တရဖျိုးလျှင်၊ တင်ကိုးကွယ်
 ကာ၊ မြတ်ဆရာနှင့်၊ မကွာ ကပ်ဆည်း၊ တအုပ်တည်းဖြင့်၊
 ပစ္စည်းမည်၊ ကုသိုလ်ဆယ်လုံး၊ နေညွှန်လျက်၊ ဤရွာပျော်ဖိုက်၊
 နေကြိုခိုက်တွင်၊ ကောင်းမြိုက်ရသ၊ မြတ်ဆန္ဒနှင့်၊ သိလေး
 မည်၊ လရောင်ခြည်သို့၊ ချမ်းကြည်မြို့ဆွတ်၊ ပရိသတ်လည်း၊ ဝိ
 ဇူကတ်သုံးဖြာ၊ ပဒေသယ၊ လိုရာဌပေး၊ ဆွတ်ယူကျွေးသာ၊
 နက်လေး ဂုဏ်အင်း၊ ကျေးဇူးရှင်၏၊ ထံတွင်လက်ပါး၊ မြိဝပ်
 ထွား၍၊ တဝါးတော်အောက်၊ နည်းနာသောက်လျက်၊ ရွှေ
 နောက်ရေးပြ၊ နှစ်လုံးသနှင့်၊ ဘယာအာကပ်၊ အလယ်ထပ်၍၊ ရွှေ
 ရုပ်သဝယ်၊ အရစ်ထွယ်သား၊ ထုန်းကြွယ်ပေးဆင်၊ ဤဆွှေရှင်
 လျှင်၊ များဖြညာတကာ၊ ခိုမှီရာသား၊ ကျောင်းတကာမောင်
 လ၊ ကွင်ထသညာ၊ တို့ဆရာ၏၊ တကာရင်းသား၊ ဖျိုထွားရွယ်
 ပေါက်၊ နည်းနာသောက်လျက်၊ မောင်ထောက်တွင်မည်၊ ဤ
 သူသည်လျှင်၊ ကြည်ညိုလေးမြတ်၊ ဆယ်စောင်ဇာတ်ကို၊ မွေး
 ဆွတ်ဆွတ်ကြ၊ နာခံသူတို့၊ အယူမခံ၊ ရွှေကြွတ်ထဲမှ၊ ဂုလင်္ဂါ
 မုတ်၊ စိ၍ထုတ်သို့၊ ကောင်းဟုတ်မင်္ဂလာ၊ ရေးစိပါဟု၊ သံသ
 ရာကျိုရည်၊ ထောင်းပန် သည်တွင်၊ ရေကြည်ဆွတ်ဖျန်း၊ ဖျိုး
 စပန်းသို့၊ ထန်းထန်းဂုဏ်သွေး၊ မရှင်သေး၍၊ နက်လေးကျမ်း
 ဂန်၊ သင်ကြားဝန်နှင့်၊ အားသွန်နေ့ည၊ ကိုယ်ဆန္ဒလျှင်၊ တောင့်

ထင်လိုရင်း။ မပြည့်ခြင်းဖြင့်။ ဆီတင်း၍ကပ်သို။ နည်းနာခိုလျက်။
ငယ်ကိုယ် ငယ်စိတ်။ ဥာဏ်အမြတ်လည်း။ ဖိတ်ဖိတ်ညွှန်းသန့်။
မထွက်ဟန်ကြောင့်။ ဝန်မခံလို။ ငြင်းပယ်ဆိုလည်း။ ခိုငြိမည်း
ကပ်။ ထပ်ထပ်ကြိုးအား။ လျှောက်ဖန်များသော်။ အားနာခလေ့။
စိတ်ငြိုးငွေ့ချက်။ ပြီးရွှေ ပြီးစေ။ ထုတ်စီ ပေသား။ ဝေသာန္တ
ရာ။ စန္ဒာမာ။ ရာဇာမင်းမျိုး ဝိမိနမဟော်။ မတ်ကျော်နှစ်ဦး။
ကျေးဇူးပညာ။ ထင်ရှားစွာနှင့်။ ဗြဟ္မာနာရဒ။ မည်ရသီးသီး။
ဇာတ်တော် ကြိုးဟု။ အံ့ချို။ ငါးရ။ ဝတ္ထု ငါးထောက်။ အပြီး
မြောက်၍။ နောက်တဖန်သာ။ ဤအခါ၌။ မဟာဇနက။ နရထိပ်
ပန်း။ ဇာတ်တော်ခဏ်ကို။ ထူးဆန်းကျစ်လစ်။ ပြေပြစ်လျှောက်
ပတ်။ နား ပျောင်းညွတ်အောင်။ လောက ဝတ်ရရ။ ဓမ္မသွယ်
သွယ်။ ထုတ်စီ ချယ်၍။ မိ ပွယ် လတ်လတ်။ သင် ဆုံးဖြတ်
သည်။ သူမြတ်သူတော်ရှုမျှော်ချီးမြှင့်ဆင်စေသော။

ဗွေ့ ဖွံ့ဖွံ့မြို့ သိ တဂူထိုး။ ရောင်လူ လန်းဖြာ။ သာသနာ၌။
ပညာအဓမ္မ။ အနှစ်ရတည်။ အမြို့တေမြတ်။ မိဂူကတ်ဝယ်။
ပရမတ်ညဝါ။ ပုစ္ဆာထိုး။ ဝိဘင်းထိုးထွက်။ အနက်သိုရ။ ယမ
ကအရံ။ အနုလုံပစ္စနိက။ ခတ်ကျိတ်ဗွေ့ဗွေ့။ သန္ဓေပဝတ္ထိ။ သုဗ္ဗိ
ပုဂ္ဂလ။ ဝါရ နာမ်ရုပ်။ နက်ထိမ် မြုပ်သား။ ပစ္စယုပစ္စည်း။
နည်းအနန္တ။ စွမ်းသတ္တလျှင်။ ဆီရလိုငှာ။ ကြိုးအား ဖြာလျက်။
သဒ္ဓါအနက်။ ပုဒ်ထွက်ပုဒ်လာ။ ဤဝါစက။ ဤဝစ္စဟု။ ပဒေဆုံး
ဖြတ်။ အန္တိဗာဟိ။ သင့်ညီဝေဖန်။ လိင်အနိဝိဘတ်။ ဓာတ်ရ
ပစ္စည်း။ ဥာဏ်နည်းမြော်ဆ။ မချဉ်ပစ။ သညာသည်။ ဘာဝီ
ဇာဝ။ သဒ္ဓဇဝရန်။ ရန်ကားသို့မြော်။ အာဘော်သို့ရှိ။ ပရိဟာရ။
သို့လျှင်ဖြင့်။ ဂရဟသန္တဝါ။ စိတ်ဖြာနိယံ။ သင်ကြံမှတ်သွယ်။
အသွယ် သွယ်ကို။ ဥာဏ်ပွယ် ဥာဏ်သွား။ အလျှောက် အား
ဖြင့်။ သင်ကြားလေ့ကျက်။ စိတ်ဝိတက်နှင့်။ မျိုးသက်ရွယ်လျှ။
ဥာဏ်ကျေးဇူးလည်း။ ညွှန်ဖူးထွက်စ။ ရွှေလွင်လွင်။ ရွှင်သည်
ထကြောင်း။ အပေါင်း ယေလိုက်။ ယခုကြိုက်၍။ မထိုက်ရာ

များ။ ဆိုမိမှားသော်။ တရားလိမ္မားပညာတို့။ အကွရာဝါကျ။
 တဝိန့်ပျံ့လျှင်။ ဓမ္မတဆူ။ နှလုံးမူဖြင့်။ နှုတ်ယူသွတ်သွင်း။ ဒေါသ
 ကင်းအောင်။ ရှင်းလင်း၍စာ။ ပြင်လိုက်ပါလော့။ ပေတနာပျံ
 ကြည်။ ကျွန်ုပ်သည်လျှင်။ ဦးတည်စိတ်ထား။ မျိုးလေးပါးတို့။
 မှတ်သားစေမှု။ ရေးစီပြုသား။ ဝတ္ထုပြီးသစ်။ သက္ကရာဇ်မူဇက်
 နှင့်ဇက။ စာရသတ္တာ။ နှစ်ကောဇာန့်။ ချာသိဂိမှန်။ ဝသဝန်ပြောင်း
 လှ။ ရတုလန်းလန်း။ ပန်းလည်း ချန်သင့်။ ဝင့်စတချို့။ ဖူးစို့တ
 သွယ်။ ပင်ခွယ် ဆိုင်းဆိုင်း။ ခက်ကျိုင်း ထွေး ထွေး။ ဖား ဖား
 ဝေဝေ။ စုံခြေရှင်းရှင်း။ မြေရည်လိမ်းသို့။ ရွက်စိမ်းလတ်လတ်။
 ဖတ်ဖတ်မွေးမွေး။ ကျေးဌက် သံကြော်။ မိတ်တော်စုံလင်။ တ
 ပင်ပျံ့ကူး။ တပင်မြွေ၍။ ရင့်ကျူ။ သံခြေ။ စာဌ ဝေထွက်။ မိတ်
 ဆွေ ကျမ်းဝင်။ ကွဲသူ မြင်က။ မရွှင်ကြောင်း သွယ်။ ဝမ်းနူး
 ဘွယ်နှင့်။ မြစ်ဝယ်ကမ်းခြေ။ ရေမငုံတတ်။ ပန္နနိနတ်လည်း။
 မြဝတ်တိမ်ခဲ။ လျှပ်ပန် ကြံလျက်။ ရင့်နွှဲထစ်ကြိုး။ မိုဗ်နှင့်လေ
 ဆိုင်း။ မိုဗိုင်းထခါ။ ပဌမာသဦး။ တိထိ ဆယ်ငါး။ ပြည့်ငြား
 ပြီးနောက်။ သိုရက်မြောက်တွင်။ သောက်ကြာနေမြတ်။ နုကွတ်
 ဘဒ္ဒရသိန်။ ကောင်းမြိုက်ဘိသိက်။ အောင်နိမိတ်ဖြင့်။ ဗြိစ္ဆာရာ
 သိ။ လက်သို့ညီသော်။ ဤစာကမ္ပတ်။ အပြီးသတ်သည်။ လူ
 နတ်ပူဇော်နဲ့မော်ထီးဆင့်တင်စေသော။

မွေးပျံ့၍ကြူ။ မြတ်မှန်ကုဏ္ဍိ။ သိုးသူနွတ်နက်။ မိန့်တော်စက်
 လျှင်။ အနက်တပါး။ ဝင်ငြားမဆံ။ မလျှံရုဏ်လျော်။ ရှုမျှော်မ
 ခဲ။ လွဲမဆန့်ကျင်။ တင်ရာပြဆောင်။ ထိုက်အောင် ဂုဏ်ဖြင့်။
 ဂုဏ်ဖြင့်မယုတ်။ အားထုတ်သမျှ။ အနက်ရချည်း။ ဤသို့နည်း
 ဖြင့်။ လုံးစည်းပဒေ။ ဒေါသရှစ်ချက်။ မနှောင့်ရှက်တည့်။ ဝါကျ
 ပြစ်ရှု။ ခြောက်ရလည်းကောင်း။ လွတ်ရှောင်းသန့်သက်။ အ
 နက်ဒေါသ။ ကိုးခုမှလည်း။ မရပြစ်ရှာ။ လွတ်ရှင်းတွာ၍။ ဩ
 ဇာပသာဒ။ စသည်သတ္တိ။ ဂုဏ်မျိုးကိလျက်။ အာဒိမဏ္ဍ။ အန္တ
 ကလျာ။ ကောင်းညီစွာသား။ ဂါထာရုဏ္ဏိယ။ ဇာတကမှအရ

အနက်ထွက်သည့်ရက်အင်မကြွင်းမြင်အောင်ကောင်းကင်
စက်ဝန်း၊ လက်ညှိုးသို့၊ ငြိစွန်းမရှ၊ တင်ပြပြဖြင့်၊ မြန်မာ့ဘာ
သာ၊ ပျူဌာကျပ်လက်၊ ချောပြေပြေသာ၊ ဇေယျာဝိသို၊ ဤကု
သိုလ်ဖြင့်၊ လိုရာအကျိုး၊ ဆုပန်ပျိုးအံ့၊ အမျိုးလေးဖြာ၊ သူတကာ
တို့၊ ဤစာစကား၊ နာဂါကြားမျှ၊ တရားယူရှု၊ မကောင်းမှုကို၊ မ
ပြုကြည်ဖဲ၊ မြဲသားသိလ၊ အာစာရနှင့်၊ ဇိဝသန့်ရှင်း၊ သားချင်း
မိတ်ဆွေ၊ တူနေပေါင်းဘက်၊ နှစ်သက်ကြည်ညို၊ ဝန်တိုမဟူ၊
ဖြူစူမပျိုး၊ အငြိုးမသို၊ ဂုဏ်ကိုမငှက်၊ အမျက်ဆိပ်တောက်၊
ရန်မျိုးပျောက်၍၊ တယောက်ကောင်းစား၊ တယောက်သား
လျှင်၊ အာရုံစိတ်၊ မေတ္တာမိတ်လျက်၊ နှင်းနိတ်စောင်းယိမ်း၊
တဦးတည်းလည်း၊ ထိမ်းထိမ်းယယ၊ စောင်မညီညွတ်၊ မြောင့်
ကြောင်းမတံ့၍၊ သူမြတ်သူကောင်း၊ အပေါင်းပြီပြီ၊ ညီသား
ကိုယ်မိတ်၊ မဖိတ်မလည်း၊ မေတ္တာတည်းလျက်၊ တစည်းတ
ရွှေ၊ ကြာနှင့်ရေသို့၊ ဖြစ်စေသတည်း၊ ထုံးနည်းသိမ္မာ၊ ပညာရှိ
မို၊ ထိုထိုကိစ္စ၊ ဆောင်သမျှလည်း၊ ခဏလျင်လျင်၊ အောင်မြင်
ပြီးစီး၊ မြေကြီးဩဇာ၊ ရသာကောင်းမြတ်၊ အနာလွတ်၍၊ ဥ
ပဒ်မလိမ်း၊ ဖြည့်ထဲငြိမ်းလျက်၊ ခပ်သိမ်းချမ်းသာ၊ ငြိမ်ဝပ်စွာ
ဖြင့်၊ ငါလည်းထိုသို့၊ ကျေးဇူးတို့နှင့်၊ မမျှီကုသ၊ လိုသမျှလျှင်၊
လုံ့လအလျောက်၊ လွယ်ကာမြောက်၍၊ ရောက်တုံထီးထီးကြွ
တိုင်းပြီးလျက်၊ ထီးနှယ်တန်ခိုး၊ မေတ္တာမိုး၍၊ အမျိုးတကာ၊ မှီခို
ရာဖြင့်၊ ပညာအဋ္ဌာန်၊ ရကံမညီ၊ ဆက်တိုင်းကို၍၊ ထုသိုလ်ရုံ
ညီ၊ ပါရမီဆယ်ပါး၊ ဆင့်ကာပွား၍၊ အများသတ္တဝါ၊ ပက်စာ
ကို၊ ပညာနေသင့်၊ ပွင့်စေလိုငှာ၊ ဤစာကောင်းမှု၊ ပြုရလတ်
လတ်၊ ဆုပန်ညွတ်သည်၊ ။ ဖြူစွတ်ဖြူလျှော်ဆုလျော်သီး
ပွင့်နှစ်စေမောင်၊

အချုပ်လင်္ကာ ။ မဟာဇနကဝတ္ထုပြီး၏။

ဆတ္တပါဏိဝတ္ထု။

အစ ဤကောင်းခြင်း။ အလယ် ဤကောင်းခြင်း။ အဆုံး ဤကောင်းခြင်း။ ထက်ဝန်းကျင်ပြိုင်သန့်ရှင်းခြင်းစသော ဂုဏ်တို့နှင့် ပြည့်စုံသည်ဖြစ်၍။ ကောင်းစွာဟောတော် မူအပ်သော မြတ်စွာဘုရား ဒေသနာ တော်သည်။ လေးလေး မြတ်မြတ် နာယူ ဆောင်ရွက်။ လေ့ကျက် မှတ်သား ကုန်သော သူတို့အား။ ပစ္စုပ္ပန်သံသရာ နှစ်ဖြာသော အကျိုးစီးပွားကို ဖြစ်စေသဖြင့်။ အရောင်အဆင်းအနံ့၊ သင်းပျံ့မွှေးဟြိုင်သောပန်းနှင့်တူ၏။ အလေးအမြတ်ပြု၍။ နာယူဆောင်ရွက် လေ့ကျက် မှတ်သားခြင်းကို မပြု ကုန်သော သူတို့ အားကာ။ ပစ္စုပ္ပန် သံသရာ နှစ်ဖြာသော အကျိုးစီးပွားမရှိသဖြင့်။ အရောင်အဆင်းသာရှိ၍။ အနံ့မရှိသော ပန်းနှင့် တူသည်ဟု ဟောတော် မူလေ၏။ ထိုအလေးအမြတ် မပြု ကုန်သော သူတို့ သည်။ မိမိတို့ ကိုယ်ကိုသာ အကျိုး ယုတ်အောင် ပြုသည် မဟုတ်။ ဘုရား ဒေသနာ တော်ကိုလည်း။ တန်ခိုး ဆုတ်အောင် ပြုယောင်ကဲ့သို့ ဖြစ်လေ၏။ ဤအကြောင်းကို ဓမ္မပဒပါဠိတော်၌။ ဆတ္တပါဏိ ဝတ္ထုကိုထောက်၍ သိအပ်၏။ အတယ်သို့ သိအပ် သနည်းဟူမူကား။ သာဓုတ္တိပြည် ၌ ဆတ္တပါဏိ အမည်ရှိသော တကာသည်။ အနာဂါမ်ပုဂ္ဂိုလ်တည်း။ ဝိနုကတ်သုံးပုံကိုလည်း အစွမ်းအား လျော်ပွား။ အာဂုံနှုတ်တက်။ လေ့ကျက်ဆောင်ရွက်၏။ ထိုတကာဆတ္တပါဏိ သည် တနေ့ သန္တိ ဥပုသ် ဆောက် တည် လျက်။ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့သွား၍။ မြတ်စွာဘုရားထံတရားတော်ကိုနာ လျက် နေလေ ၏။ ထိုအခါ။ ပဿနဒီ ကောသလ မင်းသည်လည်း။ မြတ်စွာ ဘုရားထံ ဆည်းကပ် အံ့သောဌာ။ ဇေတဝန်

ကျောင်းတော်သို့ လာလတ်၏။ ဆတ္တပါဏိ သိတင်းသည်
လည်း။ ကောသလမင်းလာသည်ကိုမြင်လျှင်။ ငါကာမင်းလာ
သည်ကို နေရာမှထ၍ ရှောင်လွှဲရသော် သင့်အံ့လော့ မသင့်အံ့
လော့ဟုကြံ့လျက်။ ယခုငါ့ဆည်းကပ်သောအရှင်ကား။ တမ္ဘိုင်
ဝံကို အစိုးရသော ပဒေသရာဇ်မင်း။ ထိုမင်းကိုအစိုးရသော ဧ
ကရာဇ်မင်း။ ထိုမင်းကိုအစိုးရသော စကြာမင်း။ ထိုမင်းထက်
လွန်ကဲသော စတုမဟာရာဇ် နတ်မင်း။ ထို မင်းထက် လွန်ကဲ
သော သိကြားမင်း။ သုယာမနတ်မင်း။ သန္တုဿိတ။ သုနိဗ္ဗိတ
ဝသဝတိနတ်မင်း။ ထိုထက်လွန်ကဲသောဗြဟ္မာမင်း။ ထိုထက်
လွန်ကဲသော အရိယာသမ္ဘိာ။ ထိုထက် လွန်ကဲသောပစ္စေက
ဗုဒ္ဓါ။ ထိုထက် လွန်ကဲ မြင့်မြတ်လျက်။ လောက သုံးပါး၌ တရံ
တယောဟံမျှ နှိုင်းရှည်တက် မရှိ ဖြစ်၍။ မင်း တကာ တို့၏ အ
ထွဋ် ဖြစ်သော အဂ္ဂရာဇ် မင်းတည်း။ ဤမင်း တကာ တို့၏ အ
ထွဋ် ဖြစ်သော မြတ်စွာဘုရားထံ စစား၍ ယခု ငါ နေသည် ဖြစ်
လျက်။ ပဒေသရာဇ်မျှ လာသည်ကို ငါထချသော်။ အဂ္ဂရာဇ်
မင်းအား မခန့်ညားရာ ရောက်အံ့သတည်း။ နေရာမှ မထဘဲနေ
သော်။ ဤအား ကောသလမင်းသည် အမျက် ထွက်လိမ့် သ
တည်း။ ထိုမင်းအမျက်ထွက်သော်လည်း ထွက်ပစေ။ မြတ်စွာ
ဘုရား အား ရှိခိုးလျက် နေသော ဣန္ဒြေကို ငါ မပျက်ပြီဟု ကြံ
လျက်။ နေရာမှ မထ မရှောင် နေလေ၏။ ပဿာနဗိ ကောသလ
မင်းသည်။ နေရာမှ မထမဆုတ် မတုန်မလှုပ်သော ခွလုံးဖြင့်နေ
သော ဆတ္တပါဏိကို မြင်လျှင်။ ရေး မာန်ဖြင့် ခွလုံး မသာ ရှိ
လျက်။ မြတ်စွာဘုရားကိုရှိခိုးလျက် တပါးသင့်ရာအရပ်က နေ
လေ၏။

ဤအရာ၌ ဆတ္တပါဏိ တည်း အနေ လွန်မည်လော့။ မင်း
တည်းအမျက်ထွက် လွန်မည်လော့ဟူမျှကား။ ။ ပဏ္ဍိတဝရီ
သောနာမဂုဏ္ဍာနာနံသန္တိကေအနုဋ္ဌဟန္တံ ဗိသ္ဗာနကုဇ္ဇိန္တိ။ ။
ဟု ကျမ်းလာသောကြောင့်။ ကိုယ်ထက် မြတ်သူတို့ထံ ဆည်း

ကပ် စေား လာ သော အခါ၌။ ကိုယ် အောက် ယုတ် သူ တို့ မ
ရှောင် မရှား နေသော်လည်း။ အမျက် မထွက်ခြင်း။ နှလုံး မသာ
မရှိ ခြင်းသာလျှင် ပညာရှိ တို့၏ ဓလေ့ တည်း။ နှလုံး မသာ ရှိ
သော သူတို့အားကား။ ပညာရှိသဘော မသက်မြစ်၍။ နှလုံးမ
သာ မရှိထိုက် သည်ကို ရှိသော ကြောင့်။ မင်း သာ လျှင် လွန်
သည်ဟု သိအပ်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည်။ ဆတ္တပါဏိအား မင်းကြီးအ
မျက် ရှိကြောင်းကို သိ၍။ ဤသို့ အမိန့်တော်ရှိ၏။ မင်းကြီး။ တ
ကာ ဆတ္တပါဏိကား။ ပစ္စုပ္ပန် သီသရာ အကျိုး စီးပွားကို မြင်
မြော် တတ် သော ပညာ လည်း ရှိ၏။ မျက် မှောက် ပြု အပ် ပြီး
သော မင်္ဂတရားလည်း ရှိ၏။ ပိဋကတ်သုံးပုံကိုလည်း ဆောင်၏။
အကျိုး ရှိသည် မရှိသည်၌လည်း လိမ္မာ၏ဟု တကာဂုဏ်ကိုချီး
မွမ်း၍ အမိန့်တော်ရှိ၏။ မင်းကြီးသည်လည်း။ ထို ဆတ္တပါဏိ
၏ဂုဏ်ကျေးဇူးစကားကိုကြားလျှင်။ ထိုခဏအမျက်ပြေငြိမ်း
သဖြင့်။ မြတ်စွာဘုရား တရားတော်ကို နာ၍။ မိမိ နန်းတော်သို့
ပြန်လေ ၏။ တနေ့သ၌။ ပဿာနဒီ ကောသလ မင်းသည်။ နန်း
ပြာသာဒ် အထက်သို့ဆင့်၍။ အရှေ့ လေသာ ပြတင်း ပြင် ရှောင်
ကြည့်ကာ နေစည်။ ဘိနပ်စီးလျက် မင်းရင်ပြင် ခမိုးဖြင့် သွား
သော ဆတ္တပါဏိကို မြင်လေသော်။ မင်းချင်းတို့ကိုစေ၍ ခေါ်
စေ၏။ ဆတ္တပါဏိလည်း။ ထီးဘိနပ်ကိုလွတ်ရာ ချွတ်ထားခဲ့ပြီး
လျှင်။ မင်းကြီးထံဝင်၍ တင့်အပ်သော အရပ်၌ ရှိခိုးလျက် နေ
လေ၏။ မင်းကြီး လည်း အချင်း သိတင်းသည်။ သင် အဘယ်
ကြောင့် ထီး ဘိနပ်ကို ချွတ်၍ ထားခဲ့သနည်းဟု မေး၏။ ဆတ္တ
ပါဏိ လည်း။ အရှင် မင်း ကြီး ခေါ်တော် မူ သည် ဆို သော
ကြောင့်။ ထီး ဘိနပ်ကို လွတ်ရာ ချွတ်ထား၍။ အထံတော်သို့
ရောက်ပါ သည်ဟု လျှောက် ၏။ ပဿာ နဒီ ကောသလ မင်း
လည်း။ သိတင်း သည် ဆတ္တ ပါဏိ။ ဟနေ မှပင် ငါ မင်း ပြစ်
ကြောင်းကို သင် သိသလောဟု ဆို၏။ ဆတ္တ ပါဏိ လည်း အ

ရှင်မင်းကြီး။ အခါ ခပ်သိမ်းပင် ကိုယ်တော် မင်း ဖြစ်ကြောင်း ကိုအကျွန်ုပ်သိပါ၏ဟုလျှောက်၏။ မင်းကြီးလည်း သိတင်းသည်။ အခါ ခပ်သိမ်းပင် သင်ငါ့ကိုမင်းမှတ်၏ ဆိုသော်။ ယမန်တွင် မြတ်စွာ ဘုရား ထံ ဆည်းကပ်၍ သင်ရှိစည်။ ငါ့လာသည်ကို သင်သိလျက်။ အဘယ်ကြောင့် နေရာမှ မထသနည်းဟု ဆို၏။ ဆတ္တပါဏိလည်း။ အရှင်မင်းကြီးအမိန့်တော်ရှိတိုင်း နှံ့ပေ၏။ အကျွန်ုပ် အရှင်မင်းကြီး လာသည်ကို မြင်လျက်။ မထမရှောင် နေသည်မှာ။ အရှင်မင်းကြီး၏ အရှင်ဖြစ်သော မြတ်စွာ ဘုရား ထံ စကား လျက်ဖြစ်၍။ မြတ်စွာ ဘုရား၌ မထေးရာ ကျအံ့ ဝိုး သောကြောင့်။ အကျွန်ုပ် မထပါသည်ဟုလျှောက်၏။ မင်းကြီး လည်း ဓုတနာသုံးပါး၌ ကြည်ညိုခြင်းရှိသည်ဖြစ်၍။ ထိုစကား ကိုကြားလျှင်။ နှလုံး အရအခံ ပြေငြိမ်း သဖြင့်။ သိတင်းသည်။ ဟိုသို့တပြီးကား ရှိစေတော့။ သင့်အား ငါနှလုံးမသမရှိ။ သင့် ကို ငါကြားဘူးသည်ကား။ သင်သည် ပစ္စုပ္ပန်သီသရာဝယ် အ ကျိုး ရှိ သည် မရှိ သည် ၌ လည်း လိမ္မာ ၏။ ဗုဒ္ဓကတ် သုံးပုံ ကို လည်း ဆောင်နိုင် ၏ဟု ငါ ကြားဘူး၏။ ယခု ငါ၏ နန်း တော် တွင်း၌ မပြတ်ဝင်၍ သင် တရား ဟောစေဘုရား ဆို၏။ ဆတ္တပါ ဏိလည်း အရှင် မင်းကြီး။ အကျွန်ုပ် မဝံ့ပါဟုလျှောက်၏။ အ ဘယ်ကြောင့်နည်းဟု မင်းကြီးမေးလျှင်။ အရှင် မင်းကြီး။ နန်း တော် မည်သည်ကား။ မသင့် လျှင်လည်း အဆိုး ဖြစ်လွယ်၏။ သင့်လျှင်လည်း အကောင်း ဖြစ်လွယ်၏။ ထိုသို့ဖြစ်၍။ မင်းနှင့် ဆက်ဆံ ရသော သူ တို့အား လိတ် လန့်ဘွယ် များစွာ ရှိ၏။ ဤ နန်း တော်၌ အကျွန်ုပ် သို့သော မထင် မရှား သူကို။ နန်းသူနန်း သား တို့သည် အလေး အမြတ် ပြုမည်ကား အလွန် ခဲလှ ၏ဟု လျှောက်၏။ ထိုစကားကိုကြားလျှင် မင်းကြီးလည်း။ သိတင်း သည်။ ဤစကားကိုမဆိုလင့်။ ယမန်တွင် ငါ့ကိုမြင်၍ သင်မထ မရှောင် နေမိသည့်အမှုကို။ ငါနှလုံး ထားလိမ့်မည်ထင်၍ သင် ၏ရှာ တို့သလော။ မဝိုး ရိပ်လင့်။ တရား တော်ကို ကြည်ညို သ

ဖြင့်။ သင့်ကိုငါအလေးအမြတ်ပြုပါမည်ဟုဆို၏။ ဆတ္တပါဏိလည်း အရှင်မင်းကြီး။ နန်းတော် မည်သည်ကား လူတို့၌ ရာဇဝတ် နှိုးသည် ဖြစ်၍ အပြစ်များ၏။ တရားတော်ကို မပြတ် နှာလိုလျှင်။ ဝိဇ္ဇကတ်တော်ကိုဆောင်ရွက်သော ရဟန်းရှားသည် မဟုတ်။ ရဟန်းတပါး ပါးကို ပင့်၍ နာတော် မူစေချင်၏။ နန်းတော်၌ တရားဟောခြင်း မည်သည် ရဟန်းသာလျှင် အလွန်လျှောက်ပတ်သည်ဟု လျှောက်၏။ မင်းကြီးလည်း သိတင်းသည်ကောင်းပြီ။ သင်မဟောလိုလျှင် သွားလေတော့။ သင်ဆိုတိုင်း ရဟန်းတပါးကိုပင် ပင့်၍ ဟောစေရတော့ မည်ဟု ဆိုလျက်။ ဆတ္တပါဏိကိုလွှတ်လိုက်ပြီးသော် ပဿနဒီကာသလ မင်းသည် မြတ်စွာဘုရားထံ သွား၍။ ဤသို့ လျှောက်တောင်းပန်၏။ အရှင်ဘုရား၊ အကျွန်ုပ်၏ မိဖုရားကြီး မဇ္ဈိကာဒေဝီ သည် လည်းကောင်း၊ အရှင်ဘုရားဆွေတော် မျိုးတော်သို့ ဖြစ်သော ဝါသဘ ခတ္တိယာဒေဝီ သည်လည်းကောင်း၊ ထိုမင်းမိဖုရားတို့သည်။ ဝိဇ္ဇကတ်တော်ကို သင်ကြားလိုပါသည်ဟု အကျွန်ုပ်တို့ တိုက်တွန်းသောကြောင့်။ ယခုအထံတော်သို့ ရောက်ရပါသည်။ ထိုမိဖုရားတို့အား သင်္ဂြိုဟ်တော် မူခြင်းငှာ သဗ္ဗာတော် ငါးရာနှင့် တကွ အကျွန်ုပ် နန်းတော်သို့ တနေ့မပြတ်ကြွ၍။ တရားဟောစေချင်ပါသည်ဟု လျှောက်တောင်းပန်၏။ မြတ်စွာဘုရားလည်း မင်းကြီး။ ဘုရားတို့မည်သည်ကား။ တဦးသောအရပ်သို့သာ အမြဲသွားလာခြင်းမရှိဟု ပယ်တော်မူ၏။ မင်းကြီးလည်း အရှင်ဘုရား။ ထိုသို့ တပြီးကား။ ကိုယ်တော်မကြွလျှင်။ တပည့်တော်တပါးကို လွှတ်တော်မူပါဟုလျှောက်၏။ မြတ်စွာဘုရားလည်းမင်းကြီး။ ကောင်းပြီ။ အာနန္ဒာကိုပင် လွှတ်ရတော့ မည်ဟု အမိန့်တော် ရှိလိုက်သဖြင့်။ မင်းကြီးလည်း နန်းတော်သို့ ပြန်လေ၏။ မြတ်စွာဘုရားလည်း အရှင်အာနန္ဒာကိုခေါ်တော်မူ၍။ မင်းကြီးနန်းတော်သို့ နေ့တိုင်း မပြတ် တရားဟောချေဟု စေခန့်တော်မူ၏။ ရှင်အာနန္ဒာလည်း

အမိန့်တော်ရှိတိုင်း ဝန်ခံ၍။ နေ့တိုင်း မပြတ် နန်းတော်သို့ ဝင်
လျက်။ အကျည်းအားဖြင့် ဝိဇ္ဇကတ် တော်ကို မိဖုရား တို့အား
သင်ချတော်မူ၏။ သင် ကုန်သော မိဖုရား ကြီး နှစ်ယောက်
တို့ထွင်။ မဇ္ဈိကာဒေဝီသည်ကား အလေးအမြတ်ပြုလျက်။ နေ့
တိုင်း မပြတ် ဥာဏ်နှင့် တန်ဖိုးသင်၍။ အခေါက်ခေါက် အပြန်
ပြန်။ ရွတ်အံသရဏ္ဍာယ်လျက်။ နှုတ်တက်အာဂုံဆောင်သဖြင့်။
ဆရာထံ၌ ပြန်နိုင်၏။ ဝါသဘ ခတ္တိယာ ဒေဝီ ကား ပေါ့ပေါ့
လျော့လျော့ ရွတ်အံသရဏ္ဍာယ်ခြင်းကိုပြု၍။ နှုတ်တက်အာဂုံမ
ပါသဖြင့်။ ဆရာထံ၌ မပြန်နိုင်ဘဲ။ သင်ချသည်အခိုက် အရွတ်
လိုက်မှုသာဖြစ်၏။ တနေ့သန္တမြိတ်စွာဘုရားသည်ရှင်အာနန္ဒာ
ကိုခေါ်တော်မူ၍။ အာနန္ဒာ။ မင်း၏မိဖုရားတကာတို့သည်ငါ၏
တရားတော်ကို သင်ကြား ကြပါ၏လောဟု မေးတော်မူ၏။ ရှင်
အာနန္ဒာလည်း အရှင်ဘုရား။ သင်ကြား ကြပါ၏ဟု ပျောက်
လျှင်။ မြတ်စွာဘုရားသည်။ သင် အာနန္ဒာ။ သင်ကြား ၏ဟု
သော်။ အလေးအမြတ်ပြု၍ သင်ကြား ကြပါ၏ လောဟု မေး
တော်မူပြန်၏။ ရှင်အာနန္ဒာလည်း အရှင်ဘုရား။ မဇ္ဈိကာဒေဝီ
ကား။ အလေးအမြတ်ပြု၍ သင်ကြား လေ့ကျက် နှုတ်တက်
အာဂုံဆောင်ပါသည်ဟု ပျောက်၏။ ထိုစကားကိုကြားလျှင်။
မြတ်စွာဘုရားသည် အရှင်အာနန္ဒာအား။ အာနန္ဒာ။ ငါဘုရား
ဟောတော်မူအပ်သော တရားတော်သည် အလေးအမြတ်ပြု၍
မသင်ကြားသောသူ၊ အလေးအမြတ်ပြု၍ မရွတ်မအံသောသူ၊
အလေးအမြတ်ပြု၍ ဆောင်ရွက် မှတ်သားခြင်း မရှိသောသူတို့
အား။ အရောင်အဆင်းသာရှိ၍ အနံ့မရှိသောပန်းနှင့် တူလေ
၏။ အလေးအမြတ်ပြု၍ သင်ကြား မှတ်သားတုန်သော သူတို့
အားကား။ ငါဟောတော်မူအပ်သော တရားတော်သည်။ အ
ရောင်အဆင်း အနံ့နှင့် ပြည့်စုံသော ပန်းနှင့် တူလေ ၏ဟု ပိန့်
တော်မူပြီးလျှင်။ ။ယထာဝိဂ္ဂုဗိရံပုပ္ဖံ၊ ဝဏ္ဏဝန္တံ အဂ္ဂန္ဓကံ။ ဖဝံ
သုဘာဝိတာဝါစာ။ အဖလောဟောတိအကုဗ္ဗတော။ ။ယ

ထာဝိရုဗိရိပုပ္ဖံ။ ဝဏ္ဏဝန္တံ သုဂန္ဓကံ။ ဇေဝံသုဘာသိတာဝါစာ။ သ
 ဗလောဟောတိကုဗ္ဗတော။ ။ ဟူသော နှစ်ဝါသာကို ဟော
 တော်မူ၏။ ။ အာနန္ဒ။ အာနန္ဒ။ ရုဗိရံ။ တင့်တယ်သော။ ဝဏ္ဏ
 ဝန္တံ။ အဆင်းထွသော။ သုဂန္ဓကံ။ အနံ့မရှိသော။ ပုပ္ဖံယထာ။ သ
 ခွတ်ပွင့်။ လယ်ခေါင်ရန် ပွင့် အစရှိသော ပန်း ကဲ့သို့။ ဇေဝံတ
 ထာ။ ထိုအတူ။ သုဘာသိတာ။ ကောင်းစွာ ဟောတော် မူအပ်
 သော။ ဝါစာ။ ငါ၏ တရားတော်သည်။ အကုဗ္ဗတော။ ပြုအပ်
 သည်ကိုမပြုသောသူအား။ အဗလော။ အကျိုးမရှိသည်။ ဟော
 တိ။ ပြစ်၏။ ။ အာနန္ဒ။ အာနန္ဒ။ ရုဗိရံ။ တင့်တယ်သော။ ဝဏ္ဏဝန္တံ။
 အဆင်းထွသော။ သုဂန္ဓကံ။ မွှေးသင်းစွာအနံ့ရှိသော။ ပုပ္ဖံယ
 ထာ။ စံကားပွင့်။ ကြာညိုပွင့်အစရှိသောပန်းကဲ့သို့။ ဇေဝံတထာ။
 ထိုအတူ။ သုဘာသိတာ။ ကောင်းစွာဟောတော် မူအပ်သော။
 ဝါစာ။ ငါတရားတရားတော်သည်။ ကုဗ္ဗတော။ အလေးအမြတ်
 ပြု၍ သင်ကြားဆောင်ရွက်သောသူအား။ သဗလော။ အကျိုးရှိ
 သည်။ ဟောတိ။ ပြစ်၏။ ။ ဤကားအနက်။

အဓိပ္ပာယ်ကား။ အာနန္ဒ။ ကောင်းစွာ ဟောတော် မူ အပ်
 သော ငါတရား၏တရားတော်သည်။ အလေးအမြတ်ပြု၍ သင်
 ကြားဆောင်ရွက်ခြင်းမရှိကုန်သောသူတို့အား။ သုံးပါးသောအ
 မွှေးအနံ့ မလှိုင်သည်ဖြစ်၍။ အရောင်အဆင်းသာရှိချက်။ အနံ့
 မရှိသော သခွတ်ပွင့်။ လယ်ခေါင်ရန်း ပွင့် စသည် တို့နှင့် တူ
 လေ၏။ အဘယ် သို့ ထူလေ သနည်း ဟူမူကား။ အရောင် အ
 ဆင်းသာရှိ၍ အနံ့မရှိသော သခွတ်ပွင့်။ လယ် ခေါင်ရန်း ပွင့်
 စသည်ကို ပန်သောသူအား။ ထိုမိမိ ပန်သောပန်းမှရနံ့သည်မိ
 မိကိုယ်၌ မထုံမလှိုင် သကဲ့သို့။ ငါ တရားတော်ကို အလေး အ
 မြတ်ပြု၍ မသင် မဆောင် ကုန်သော သူတို့အား။ အကြား။ အ
 မြင်။ ကျင့်ဝတ်ရနံ့။ ဤ သုံးပါးသော အမွှေး အနံ့တို့သည် မထုံ
 မလှိုင် သဖြင့်။ အကြားအမြင် ဆိတ်ခြင်း။ နှုတ် ဆိတ်ခြင်း။ အ
 ကျင့် ချွတ် ယွင်းခြင်း တည်း ဟူသော အကျိုးမဲ့သာ ဖြစ်လေ၏။

အလေး အမြတ် ပြု၍ သင်ကြား ဆောင်ရွက် ကုန်သော သူတို့ အားကား။ ကောင်းစွာ ဟောတော် မူအပ်သော ငါ၏ တရား တော်သည်။ သုံးပါး သော အမွှေးရနံ့ ထိုင်သည် ဖြစ်၍။ အ ဆင်းအနံ့အရောင်အသွေးနှင့် ပြည့်စုံသောစံကားဝွင့်။ ကြာညို ဝွင့် စသည်နှင့် တူလေ ၏။ အကယ် သို့ တူလေ သနည်း ဟူ မူ ကား။ ထိုစံကားဝွင့်။ ကြာညိုဝွင့် စသည်ကို ပန်သောသူအား။ ပန်းဝွင့်မှ ဖြစ်သော အမွှေး အထုံ ရနံ့ တို့သည် မိမိကိုယ်၌ ထုံ ထိုင်လေ သကဲ့သို့။ ငါ၏တရားတော်မှ ဖြစ်၍။ သုံးပါးသော အ မွှေး ရနံ့တို့ သည် တ သင်း သင်း တ ကြိုင် ကြိုင် ထိုင်သဖြင့်။ ပစ္စုပ္ပန်၌ အကြားအမြင် များသောသူဟု လှုပ်သိမ်းတို့ မှီခိုရာ ပဒေသာပင်သတ္တဝယ်ဖြစ်ခြင်း။ ပရိသတ်တို့၏အလယ်၌အမေး ပြဿနာ မိစ္ဆာဝါဒ စသည် တို့ကို သုတ်သင် ခြင်း။ သန့်ရှင်း ခြင်း။ တင်းမာရဲရင့်ခြင်း။ များစွာပြည့်စုံဆုံးမနိုင်ခြင်း။ ကျင့်အပ် မကျင့်အပ်သည်ကို သိသည်နှင့်အညီ။ ကိုယ်ကို ဖြောင့်မှန်စွာ ကျင့်နိုင်ခြင်း တည်းဟူသော အကျိုးတို့နှင့်ပြည့်စုံသည် ဖြစ်၍။ တမလွန် သံသရာ၌လည်း။ ခရီးလမ်းမဝယ် ခပ်သိမ်းကုန်သော ခြေရာအပေါင်းတို့တွင်။ ဆင်၏ခြေရာသည်သာလျှင် ထင်ထင် ပြက်ပြက် တွင် သကဲ့သို့။ ခပ်သိမ်း ကုန်သော တရားအပေါင်း တို့တွင်လည်း။ မမေ့မလျော့ ပြုအပ်သော အပ္ပမာဒ တရားသာ လျှင် ထင်ထင် ပြက်ပြက် တွင်သည် ဖြစ်၍။ ဤဘဝက မမေ့မ လျော့ မှတ်နာ သင်ကြား ခြင်း။ ကျင့် ဆောင် ခြင်း တည်း ဟူ သောအပ္ပမာဒ၏အစွမ်းဖြင့်။ စက်လေးပါးကိုရ သည် ရှိသော်။ ဝင်ပန်းစွာ အား မထုတ်ရဘဲ။ တရား အကျင့် တို့ကို သုတ်သင် ကာ အလွယ် တကူ ယူဆောင် နိုင်ကျက်။ ပညာ ပါရ မိကို အ ဆက်ဆက် သင်၍ ရင့်စေသဖြင့်။ အမြိုက်တရား ရလွယ်ခြင်း ၏အကြောင်းဖြစ်လေ၏ဟုဟောတော်မူလေ၏။

အထူး ထူးသော နည်း ဥပဒေသ တို့ကို သင်ကြား လေ့လာ မှတ်နာ ဆောင် ရွက်ခြင်း။ ကျင့်ဝတ် တရားတို့ကို ကျင့်ခြင်း စ

သည့် ကုသိုလ်တရားတို့၌။ မမေ့မလျော့ပြုခြင်း တည်းဟူသော အပ္ပမာဒတရားကို၌ပွမ်းတော်မူလို၍။ ခုဟန့်တို့၊ ခြေဖြင့်သွား ကုန်သော သတ္တဝါတို့၏ အလုံးစုံ ကုန်သော ခြေရာတို့သည် ရှိ ကုန်၏။ ထိုအလုံးစုံသော ခြေရာ တို့သည် ဆင် ခြေရာ၌ ပေါင်း ခြင်းသို့ ရောက် ကုန် ၏။ ထိုခြေရာ အပေါင်း တို့တွင် အကြင် ဆင်ခြေရာသည်ရှိ၏။ ထိုဆင်ခြေရာကို ကြီးစွာသောသဘော အားဖြင့် မြတ် ၏ ဟူ၍ ဟော အပ် ခဲ့သို့။ ဤအတူ လည်း ကောင်း။ ခုဟန့်တို့၊ စင်စစ်သဖြင့်၊ ခပ်သိမ်းကုန်သောကုသိုလ် တရားတို့သည်ရှိကုန်၏။ ခပ်သိမ်းကုန်သော ထိုကုသိုလ်တရား တို့သည် မမေ့မလျော့ ခြင်းလျှင် အရင်းရှိကုန်၏။ မမေ့မလျော့ ခြင်းလျှင် လည်းလျောင်းရာ ရှိကုန် ၏။ ထို ကုသိုလ် တရား တို့ တွင်၊ အပ္ပမာဒ တရားတို့ကို အထွဋ် အမြတ် ဟူ၍ ဟောအပ် ၏။ ဤသို့ ဟောတော် မူသည်နှင့် လျော်စွာ၊ တရား ကျမ်း ဂန် တို့မှ ထွက်လာ အပ်သော နည်းနာ ဥပဇေသ တို့ဖြင့် အလေးအ မြတ်ပြု၍၊ အားနှင့်လျော်စွာ၊ သင်ကြားမှတ်နားလေ့ လာ၌၊ ဟောပြောမေးမြန်းခြင်းရှိမှ၊ ကျင့်အပ်သည်၊ မကျင့်အပ်သည်၊ အပြစ် နည်းသည်၊ အပြစ် များသည်၊ အကျိုး နည်းသည်၊ အ ကျိုးကြီးသည်၊ အကြောင်းဟုတ်သည်၊ မဟုတ်သည်တို့ကိုသိ နိုင်ရာ၏။ ထိုသို့သိသဖြင့်၊ အပြစ်ကိုထင်မြင်မှ၊ အကျိုးကိုခင် မင်စွာကုသိုလ်ခမ္ပ၌၊ မမေ့မလျော့ခြင်း အပ္ပမာဒတရားဖြစ်ရာ ၏။ အပ္ပမာဒတရားပွားများဆော်၌၊ ခြင်းရှိမှ၊ ကျင့်ဝတ်တရား ၌ဆောက်တည် နိုင်ရာ၏။ ကျင့်ဝတ် တရားရှိမှ၊ သစ္စ မောက္ခ အကျိုးရှိနိုင်ရာ၏ဟု အမြဲနှလုံးထား၍၊ ကုသိုလ်တရားတို့၏အ ကြီးဖြစ်သော အပ္ပမာဒတရားလျှင် တိုက်တွန်းခြင်းဖြင့်၊ ကျင့် ဝတ်တရား၏ အကြောင်းမူလတရားဖြစ်သော တရားကျမ်းဂန်၊ ပုံစံသက်သေ၊ ဥပဇေနည်းနာတို့ကို အားနှင့်လျော်စွာ အလေး အမြတ်ပြု၍၊ မှတ်သားလေ့ကျက်အပ်စေသည်ဟုသိအပ်၏။ တော်တော် ငြားငြား၊ လူ၏ အပြစ်ကို ရ၍၊ ကြိမ်ခဲ စွစွာသော

ဗုဒ္ဓါပွားစော၌ ကြိမ်လျက်။ ဟိုထက် ခဲစွာသော တရားတော်
 ကိုကြားနာရ၍မှ သဒ္ဓါတရားကို မဖြစ်စေဘဲ။ တရားကျန်းဂန့်၊
 ပုံစံနည်းနာ။ အပြာပြာသော သုတတို့ကို အလေးအမြတ် မပြု။
 ကြည့်ရှု သင်ကြား မှတ်သားခြင်း မရှိ ကုန်သော သူတို့သည်။
 နှားတိရစ္ဆာန်နှင့် အလားတူခြင်းသို့ ရောက်လေ၏။ ဤအ
 ကြောင်းကို ဓမ္မပဒ ပါဠိတော်၌ လာရူဒေါယိဝတ္ထုကိုမြင်၍ သိ
 အပ်၏။

လာဠာဒါယိဝတ္ထု။

အဘယ်သို့ သိအပ် သနည်း ဟူမူကား။ သာ ဝတ္ထိ ပြည်၌ လာဠာဒါယိ အမည်ရှိသော ရဟန်းသည်။ ပရိယတ်ပဋိပတ်တို့၌ အလေး အမြတ် သင်ကြား ခြင်း။ ဆောင်ရွက် ခြင်းကို မပြု။ ကိုယ်စကားမတည်မရပ်။ လျှပ်ပေါ်ခြင်းရှိ၏။ ထိုအရှင်လာဠာဒါယိထေရ်သည်။ လူတို့၌ မင်္ဂလာ ပြုသည် ရှိသော်။ ထိုမင်္ဂလာပြုရာ လူအရ အဝေးသို့သွား၍။ အမင်္ဂလာစကားကိုပြော၏။ လူတို့ အမင်္ဂလာ ပြုသည်ရှိသော်။ ထို အမင်္ဂလာ ပြုရာ အရ အဝေးသို့သွား၍။ ယံကိဉ္စိ ဝိတ္တံ ဣဓ ဝါ။ စသည်ဖြင့် ရတနသုတ်စသော မင်္ဂလာ စကားကို ပြောဟော၏။ မိမိ စကားကို ထိုလူအပေါင်းတို့လည်း အလေးအမြတ် မပြုဘဲ။ ဤရဟန်းကား။ အရာမဟုတ်သော စကားကို ပြောဆို ဘိဇ္ဇိဟု ကဲ့ရဲ့ကြကုန်၏။ ထိုစကားကို ရဟန်းတို့ ကြား လေသော်။ မြတ်စွာ ဘုရားထံ အကြောင်းကို လျှောက်ကြားကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုစကားကို ကြားလျှင်။ ရဟန်းတို့။ ဤလာဠာဒါယိ ကား။ ယခုသာ အမှုကို မမြော်။ အလျော် ကို မစာ။ အခါကို မမှတ်။ ပရိသတ်တို့ကို မချင့်။ တဖြင့်တပါး။ တိမ်းမှား ယွင်းချွတ်သော စကားကိုပြောသည် မဟုတ်။ ရှေးသီသရာကလည်း ပြောဘူးပြီဟု အမိန့်တော်ရှိ၏။ ထိုရဟန်းတို့သည် ရှေး၌ အကြောင်းကို တောင်းပန် လတ်သော်။ အတိတ်ကိုဆောင်လို၍။ သောမဒတ္တဇာတ်ကိုဟောတော်မူ၏။

လွန်လေ ပြီးသော အခါ။ ဗာရာဏသီ ပြည်၌ အဂ္ဂိဒတ္တ အမည်ရှိသော ပုဏ္ဏားသည် လယ်လုပ်၍ အသက်မွေး၏။ ထိုအဂ္ဂိဒတ္တပုဏ္ဏား၏သားကားသောမဒတ္တမည်၏။ ထိုသောမဒတ္တသ

တို့သားသည် အရွယ်ရောက် လတ်သော အခါ၊ ဗာရာဏသီ
မင်းကြီးထံ ခစား လေ၏။ မင်းကြီး လည်း သောမဒတ္တ လုလင်
ကို အလွန်ချစ်ခင် မြတ်နိုးခြင်း ရှိ၏။ အဘ ဖြစ်သော အဂ္ဂိဒတ္တ
ပုဏ္ဏား ဆင်းရဲသည် ဖြစ်၍၊ နွား တရှည်းသာ ရတတ်၏။ တရံ
ရောအခါ၊ အဂ္ဂိဒတ္တ ပုဏ္ဏား နွား တဘက် သေခဲ့၏။ ထိုအခါ
အဂ္ဂိဒတ္တ ပုဏ္ဏားသည်၊ သားဖြစ်သော သောမဒတ္တ လုလင်ကို၊
ချစ်သားသောမဒတ်။ ငါ့မှာ နွားတဘက် သေသည်ဖြစ်၍ လယ်
ငွေ ခဏ မရှိပြီ။ အရှင် မင်းကြီး မှာ နွား တဘက်ကို လျှောက်
တောင်း၍ သင်ပေး လော့ဟု ဆို၏။ သား သောမဒတ် လုလင်
လည်း၊ အရှင်မင်းကြီးအား နွားတချို့ကိုလို၍ လျှောက်ရမည်
ဟူသော်၊ အလွန်ရှက်သွယ်ရှိ၏ဟု။ ဂျိရွယ်သူတို့လေ့ရှက်နိုး
သဖြင့်၊ ဘခင်၊ ဤနွားတဘက်နှင့် ကျွန်ုပ်လျှောက်ရမည်ကား
အလွန်ခက်၏။ အပန်းမကြီးသော အရာကို ဘခင်ပင် လျှောက်
တောင်း ပါ တော့ဟု ဆို၏။ အဂ္ဂိဒတ္တ ပုဏ္ဏား လည်း၊ ယင်းသို့
သင်မကောင်းလိုလျှင်၊ ငါပင် တောင်းလျှောက်မည်။ မင်းကြီး
ထံ ငါ့ကို ဆောင် လော့ဟု ဆို၏။ ထိုအခါ သောမဒတ် လုလင်
သည် ဤသို့ကြံ၏။ ငါ့အဘကား၊ ထိုင်းမျှည်းသောပညာလည်း
ရှိ၏။ ဆုတ်တန် တက်တန် ရှေ့ နောက် စကား ကိုလည်း မသိ။
မင်းကြီးထံ အညွတ်ညွတ် အလွဲလွဲ လျှောက်ထား ချေသော်၊ ငါ
အား ရှက်သွယ်ဖြစ်ရာ၏။ ယင်းသို့ဖြစ်သောကြောင့်၊ မင်းကြီး
ထံ လျှောက်ရန် စကားကို ဤ အိမ်က ငါ သင်ဦး အံ့ဟု ကြံပြီး
သော်၊ ဘခင်၊ မင်းကြီးအား လျှောက်ထား မည် ဟူသော သူ
ကား အလွန် ခံ၏။ မင်းကြီး ထံ နေဟန်၊ ခစား ဟန်၊ လျှောက်
ထားရဟန်များကို၊ အလေ့အကျက် ဖြစ်အောင် ကျွန်ုပ်သင်ဦး
အံ့။ လာ လှည့် ဟု အဘ ပုဏ္ဏား ကို ခေါ်၍၊ သမီးတို့ ထို
သွားပြီးသော်၊ မြက်ပင်ကိုဖြတ်ရိတ်၍ အထုံးအထုံး ပြုလျက်၊
ဘခင်၊ ဤမြက်ထုံးကို မင်းကြီးဟုမှတ်။ ဤမြက်ထုံးကို အိမ်
ရှေ့မင်းဟုမှတ်။ ဤမြက်ထုံးကိုစင်သူကြီးဟုမှတ်။ ဤမြက်ထုံး

ကို အမတ်ကြီးဟု မှတ်ဟု အသီးသီး မှတ်စေပြီးလျှင်။ အိမ်ရှေ့
မင်း။ စစ်သူကြီး။ မင်းမတ်တို့။ မင်းကြီးထံစကား၍ နေဟန်၊ မြက်
ကုံးများကို နေရာ ချထားပြီးမှ။ နန်းတော်သို့ဝင်သည် အခါ။ ဤ
သို့ဝင်ခဲ့ရမည်။ မင်းကြီးအနီးသို့ရောက်သော အခါ ဤသို့အကြံ
နှင့်ပြည့်စုံစွာလာ၍။ ဤသို့သောနေရာက ဤသို့နေပြီးလျှင်။ ဘုန်း
တော် ကြီး ထွေသော အရှင် မင်းကြီး အား အောင်ခြင်း မင်္ဂလာ
ဖြစ်ပါစေသတည်းဟုရှေးဦးစွာဆိုရမည်။ ထိုသို့ဆိုပြီးမှ။ အိမ်
ရှေ့မင်းကို ရှိခိုး၍။ ၎င်းစကားကိုပင် ဆိုရမည်။ ဤ မင်္ဂလာ စ
ကားကိုလျှောက်ထားပြီးမှ။ မင်းကြီးအား ဤသို့ရှိခိုးလျက်။
။ နွေ မေ ဂေါ် ထာမ ဟာ ရာဇ။ ယေဟိ ခေတ္တိ က သာ မသေ။
တေသု ဇကော မတော ခေဝ။ ဒုတိယံ ဒေဟိ ခတ္တိယ။ ။ ဟူ
သော ဂါထာဖြင့် နွား တဘက်ကို တောင်းလျှောက် ရမည်ဟု
သင်၏။ ။ မဟာရာဇ။ မြတ်သောမင်းကြီး။ မေ။ အကျွန်ုပ်အား။
နွေဂေါ်ထာ။ နွား နှစ်ချတို့သည်။ သန္တိ။ ရှိကုန်၏။ ယေဟိ။ အ
ကြင်နွားတို့ဖြင့်။ ခေတ္တိ။ လယ်ကို။ ကသာမသေ။ ထွန်ရ၏။ ခေ
ဝ။ အရှင်မင်းကြီး။ တေသု။ ထိုနွား နှစ်ချတို့တွင်။ ဇကော။ တချ
သော နွားသည်။ မတော။ သေခဲ့၏။ ခတ္တိယ။ အရှင်မင်းကြီး။ ဒု
တိယံ။ နွား တချကို။ ဒေဟိ။ ပေးတော် မူပါလေဥ။ ။ ဤကား
အနက်။

အဓိပ္ပာယ်ကား။ အရှင် မင်း ကြီး။ အကျွန်ုပ် နွား တရှည်း
သာ ရတတ်သည် ဖြစ်၍။ ထိုနွား တရှည်းဖြင့် လယ် ထွန်လျက်
အသက်မွေးရပါသည်ကို။ ယခုနွားတဘက်သေခဲ့၏။ ရှိသည့်
နွားတချနှင့် ဘက်ရန်နွားတဘက်။ ကိုယ်တော်က သနားတော်
မူပါဟုလျှောက်တောင်းရမည်ဆိုလိုသည်။

အဂ္ဂိဒတ္တ ပုဏ္ဏားလည်း သားသောမဒတ်သင်တိုင်း။ ထိုအ
လုံးစုံကို လေ့ကျက်၍ ကျွမ်းကျင်ပြီးသော်။ သားသောမဒတ်လူ
လင်အားအကြောင်ကိုပြော၏။ သောမဒတ်လူလင်လည်း။ ဘ
ခင်။ ထိုသို့တပြီးကားကောင်းပြီ။ မင်းကြီးထံ ကျွန်ုပ်ရှေးဦးစွာ

သွား၍စားနှင့်အံ့။ ကိုယ်နှင့်တန်၍ ဆက်သရန် ပုဏ္ဏားများကို
ယူ၍။ နောက်မှ မင်းကြီးထံ တစ်ခင် လာခဲ့ တော့ဟု ဆို၍။ နန်း
တော်သို့ ဝင်လျက် မင်းကြီးထံ စားလေ၏။ အဘ အပ္ပိ ဗတ္တ
ပုဏ္ဏားလည်း။ ဆက်သရန် ပုဏ္ဏားများကို ယူလျက်။ နောက်မှ
နန်းတော်သို့ သွား၍။ သားသောမဒတ်လုလင် သင်ထားသော
အတိုင်း မင်းကြီးထံ ဝင်ပြီးသော်။ မှီဆေစွာ ရှိခိုးလျက် စား
လေ၏။ မင်းကြီးလည်း။ သောမဒတ်၏အဘပုဏ္ဏား။ အဘယ်အ
လိုရှိ၍ ဤနန်းတော်သို့ လာသနည်း။ ဤနေရာ၌ နေ လော့ဟု နှစ်
လျှင်လန်းစွာ နှုတ်ဆက် မေးမြန်းခြင်းကို ပြု၏။ ထိုအခါ အပ္ပိ
ဗတ္တပုဏ္ဏားသည်။ နွားတဘက်ကိုတောင်းအံ့သောငှာ။ ။ နွေ
မေဂေါဏာ မဟာရာဇ။ ယေဟိဇေတ္တိ ကသာမသေ။ တေသုဇ
ကောမဇောဒေဝ။ ဒုတိယံဂဏ္ဍိခတ္တိယ။ ။ ဟူသောဂါထာ
ဖြင့်အချွတ်ချွတ်အလွဲလွဲလျှောက်လေ၏။ ။ မဟာရာဇ။ မြတ်
သောအရှင်မင်းကြီး။ မေ။ အကျွန်ုပ်အား။ နွေဂေါဏာ။ နွားနှစ်
ခုတို့သည်။ သန္တိ။ ရှိကုန်၏။ ယေဟိ။ အကြင်နွားတို့ဖြင့်။ ခေတ္တံ။
လယ်ကို။ ကသာမသေ။ ထွန်ရ၏။ ဒေဝ။ အရှင်မင်းကြီး။ တေသု။
ထိုနွားနှစ်ခုတို့တွင်။ ဇကော။ တခုသောနွားသည်။ မတော။ သေ
ခဲ့၏။ ခတ္တိယ။ အရှင် မင်းကြီး။ ဒုတိယံ။ ရှိသော နွား တခု ကို။
ဂဏ္ဍိ။ ယူတော်မူပါလော့။ ။ ဤကားအနက်။

အဓိပ္ပာယ်ကား။ အရှင် မင်းကြီး။ အ ကျွန်ုပ် အား နွား တ
ရှည်းသာ ရတတ်သည် ဖြစ်၍။ ထိုနွား တရှည်းဖြင့် လယ်ထွန်
လျက် အသက်မွေးရပါသည်ကို။ ယခုနွားတဘက်သေခဲ့၏။ ရှိ
သည့် နွားတဘက်ကို အရှင်မင်းကြီးယူတော်မူပါဟု လျှောက်
၏။

မင်းကြီးလည်း ပုဏ္ဏား စကားကို ကြားလျှင်။ အလျောက်
လွဲသော အကြောင်း ကို ဆီ၍ ပြီးလျက်။ အချင်း သောမဒတ်။
သင်တို့ဒိဝိသုဒ္ဓါ နွားများစွာ ရတတ်ဟန် ရှိ၏တကား။ သင်ပေး
သည့် ဖြစ်တော့မည်ဟု ကျီစယ်၏။ သောမဒတ် လုလင်လည်း

အရှင် မင်းကြီး။ အကျွန်ုပ်တို့အိမ်၌ အဘယ်မှာ နွား ရတတ်ပါ
အံ့နည်း။ ယခု ကိုယ်တော်ကို ဆက်သော နွားတချုပ် မရှိဟု
လျှောက်၏။ မင်းကြီး လည်း သောမဒတ် လုလင်အား ချစ်မြတ်
နိုး ခြင်းဖြင့်။ ကျေးစားရွာ တရွာ။ အဝတ် တန်ဆာရုံ။ နွား တ
ဆယ် ခြောက်ခုနှင့် တကွ ပုဏ္ဏားအား ပေးလျက်။ များစွာ အ
ချီးအမြှောက်ဖြင့် ချီးမြှောက်၍ လွှတ်လိုက်၏။ ဤသို့အတိတ်ကို
ဆောင် ပြီးလျှင်။ ရဟန်းတို့။ ယခုမှသာ လာဠုဒါယိသည် အ
ချွတ်ချွတ် အလွဲလွဲ ပြောတတ်သည်မဟုတ်။ ရှေးကလည်းပြော
ဘူး၏ဟု စကားရင်းကို ဘော်တော်မူပြီး၍။ ရဟန်းတို့။ ထိုအ
ခါ ဗာရာဏသီ မင်းကြီး သည်။ ယခုအခါ အာနန္ဒာ ဖြစ်လာ၏။
ထိုအခါ အဂ္ဂိဒတ္တ ပုဏ္ဏားသည်။ ယခုအခါ လာဠုဒါယိဖြစ်လာ
၏။ ထိုအခါ သောမဒတ်လုလင်သည်။ ယခုအခါ ငါဘုရားဖြစ်
လာ၏ဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူပြီး သော်။ ရဟန်းတို့။ လာဠု
ဒါယိ သည် အကြားအမြင် မရှိ ခြင်းကြောင့်။ ဆိုရမည်စကား
ကိုမသိ။ ဤ စကားကို ဆိုလျှင်။ ထိုစကားကို ဆိုမိ လေ၏။ ထို
ကြောင့်။ ရဟန်းတို့။ အကြားအမြင် နည်းသော သူသည်။ နွား
တိရစ္ဆာန် နှင့် တူသည် သာ လျှင် ဖြစ် ၏ ဟု မိန့်တော် မူ ပြီး
လျှင်။ ။အပ္ပသုတာယံပုရိသော။ ဗလိဗဒ္ဓေါဝဇီရတိ။ ခံသာ
နိတဿ ဝဇ္ဇန္တိ။ ပညာတဿ နဝဇ္ဇတိ။ ။ဟူသောဂါထာကို
ဟောတော်မူ၏။ ။အယံပုရိသော။ ဤယောကျ်ားသည်။ အပ္ပ
သုတော။ အကြားအမြင်နည်းသည်ဖြစ်၏။ သောပုရိသော။ ထို
အကြား အမြင် နည်းသော သူ သည်။ ဗလိ ဗဒ္ဓေါဝ။ နွား လား
ကဲ့သို့ လျှင်။ ဇီ ရ တိ။ အို ရ ၏။ တဿ။ ထို အကြား အ မြင်
နည်း သော သူအား။ ခံသာနိ။ အသား တို့သည်။ ဝဇ္ဇန္တိ။ ပွား
ကုန်၏။ တဿ။ ထိုအကြားအမြင် နည်းသောသူအား။ ပညာ။
ပညာသည်။ နဝဇ္ဇတိ။ မပွားရ။ ။ဤကားအနက်။

အဓိပ္ပာယ်ကား။ လောကီ လောကုတ္တရာ အားဖြင့် ပြား
သော သုတ ပညာ တို့တွင်။ တခုသော သုတကိုမျှ အလေး အ

မြတ်ပြု၍ မှတ်နာဆောင်ရွက်လေ့ကျက်ခြင်း မရှိသောသူသည် ကိုယ်၏လည်းကောင်း၊ ကိုယ်နှင့် စပ်သော မိဘဆွေမျိုး စသည်တို့၏လည်းကောင်း၊ ပစ္စုပ္ပန်သံသရာ၌ အကျိုးပွားများ အံ့သည်ကို မဆောင်နိုင်သည် ဖြစ်၍။ ကိုယ်ကိုသာလျှင် အလှမွေးသောနွားလားကဲ့သို့။ မိမိဝမ်းကိုကျောင်းရုံမျှဖြင့်သာ အသက်မွေးရ၏။ ထိုအကြား အမြင်နည်းသောသူအား။ နေ့တိုင်း မပြတ် စားခြင်း ကြောင့်ကား။ ကိုယ်အသားတို့သည်လည်း ဆူဖြိုးခြင်းရှိရာ၏။ ကာမဂုဏ်ကိုသာ သက်ဝင်သော နှလုံးရှိသည်ဖြစ်၍လည်း။ ရာဂဒေါသမောဟအစရှိသော ဟိလေသာတို့သည် တနေ့မပြတ် ပွားများခြင်းသို့ ရောက်လေ၏။ အကြားအမြင် မရှိခြင်းကြောင့်ကား။ လောကီပညာလောကုတ္တရာပညာတို့တစိုးတစ်မျှ မပွားလေရာဟု ဟောတော်မူ၏။ ဤဂါထာ၏အဆုံး၌ များစွာကုန်သောသူတို့သည် သောတာပန်တည်လေကုန်၏။ ဤသို့ဟောတော်မူသည့် ဓမ္မပဒပါဠိတော်ကိုဖို့၍။ ဓမ္မနီတိဆရာလည်း အစာစားခြင်းသည်လည်းကောင်း။ မေထုန်အကျင့်သည်လည်းကောင်း။ အိပ်ခြင်းသည်လည်းကောင်း။ ဤသုံးပါးသောအလေ့သဘောတို့သည်။ နွား၌လည်းကောင်း။ လူ၌လည်းကောင်းရှိ၏။ လူ၏နွားထက်အထူးကား အတတ်ပညာသာလျှင်တည်း။ ထိုအတတ်ပညာယုတ်ခွဲမူကား။ ထိုသူသည် နွားနှင့်တူသည်ဖြစ်၏။ ထိုအဂ္ဂိဒတ္တပုဏ္ဏားဝတ္ထုကို ဟောတော်မူသည်မှစ၍။ သာသနာတော်၌ သုတနည်းသောသူတို့ စကားအပြောအဆိုချွတ်လွဲလျှင်။ ပုဏ္ဏားနွားတဘက်သာရှိ၍ နွားတဘက်တောင်းသည်ကို အဆက်မှားလေသကဲ့သို့ဟု။ ယခုတိုင်အောင်လူတို့ဥပမာပြု၍ပြောစည်ပြုကြကုန်၏။ ဤကိုထောက်၍။ ပစ္စုပ္ပန်သံသရာ၌စီးပွားချမ်းသာကို အလိုရှိကုန်သောသူတို့သည်။ ကျမ်းဂန်၌လာသော ဝတ္ထုပုံစံနည်းနာ ဥပဒေသတို့ကို။ အစွမ်းအားလျော်စွာ သင်ကြားလေ့ကျက်ဆောင်ရွက်မှတ်သားကုန်ရာ၏။ အရွယ်အခါမရှိ၍

များစွာ မမှတ် မသား မသင် ကြား နိုင် သော် လည်း။ ဒါန အ
ပြား။ သီလ အပြား။ ဘာဝနာ အပြား။ ခန္ဓာ အာယတန စသည်ပ
ရမတ္ထ အပြားတို့တွင်။ တရုရမျှကိုပင်လည်း အစွဲအလမ်းပြု၍။
မေးမြန်းနှိုးနှော ပြောဆိုမှတ်နာ လေ့လာခြင်းရှိလျှင်။ ဗဟုသုတ
ပုဂ္ဂိုလ်ရမှာပင်ပါသေး၏။ အဉ္စပုထုဇည်။ ကဏ္ဍာဏပုထုဇည်
နှစ်ပါးတွင်။ ကဏ္ဍာဏ ပုထုဇည် ဟူသော အရေ အတွက် သို့
ပါဝင်၏။ သုတပညာနည်းနာနယ၌။ ဆန္ဒဝါသနာ ဤဘဝကရှိ
ပါလျှင်။ နောင် သံသရာ၌လည်း လောကီ စည်းစိမ် လောကုတ္တ
ရာစည်းစိမ်တို့၏ အခြေအမြစ် ဖြစ်ပါ၏။ ခပ်သိမ်းသော စည်း
စိမ်တို့၏ မျိုးစေ့ကား ပညာ သာလျှင်တည်း။ ဤသို့ဗျူသော်ညံ့
၏။ ဤသို့ဗျူသော်မြတ်၏ စသည်ဖြင့် ဒါနအပြားကိုသိရမှ။ တ
ရသော ဒါနဝတ္ထုကို ဗျူသည်ရှိသော်။ တရာ မကသော ဒါနအ
ပြားကို ဖြစ်စေလျက် ဗျူနိုင် ရာ၏။ ထိုကုသိုလ် နောင်အခါ အ
ကျိုးပေးသည်ရှိသော်။ မဟောသံထာ စသောသူတို့ကဲ့သို့။ အ
မျိုးမြတ်ခြင်း။ စည်းစိမ်ကြီးခြင်း။ အဆင်းထွခြင်း။ ပညာကြီး
ခြင်းစသော ကောင်းကျိုးနှင့်အညီ ပေးလေရာ၏။ သုတ ပညာ
နည်းသောသူတို့၏ ဒါနကား အယုတ်အမြတ် အထူးအပြားကို
မသိဘဲပေးရခြင်းကြောင့်။ ထိုနှင့်လျော်စွာသော အကျိုးကိုပေး
သည်ဖြစ်၍ အလုံးစုံမရမည်နိုင်။ သီလစသည်မှာလည်း။ ထိုကဲ့
သို့ပင် သုတပညာရှိမှ။ အပြားကိုသိမည်။ အပြားကိုသိမှ။ ကု
သိုလ် အခက်အလက် များမည်။ အခက်အလက် များမှ။ အသီး
အပွင့်ထွားစက်မျှစွာမည်ဟုမှတ်ကုန်ရာ၏။

• ဗျူ သာ ဝာ ကြည့် နိဗ္ဗာန်
• ၁ ပြည် စက် နိဗ္ဗာန်၊ ပြီးပြီ။

• နိဗ္ဗာန်အမှတ် _____

• ၁၂၃ _____

• မေတ္တာလက်စောင်

